

Giới thiệu Quay Về Bên Anh Nhé?

2 năm trước

Nó-Là 1 cô hầu gái thấp hèn bên cạnh hấn

Nó-1 cô gái xinh đẹp tốt bụng

Nó-1 người biết yêu lần đầu

Nó yêu hấn say đắm

Hấn

1 đại thiếu gia chính hiệu

1 con người đẹp đến từng cm

Chỉ vì mối tình đầu bị lừa dối

Hấn hành hạ trút tất cả lên người nó

Nó đau lòng ôm hận bỏ đi

Đến khi hấn nhận ra hấn yêu nó thì nó đã rời xa hấn.

Từ đó hấn trở nên lạnh lùng, quyết tâm chờ nó trở về bên hấn, xin nó tha thứ.

2 năm sau

Khi nó quay về với 1 thân phận khác thì mọi chuyện sẽ như thế nào??

Tất cả sẽ có trong truyện teen Quay Về Bên Anh Nhé?. Mời bạn đọc theo dõi truyện để chìm đắm trong mối tình đẹp bất chấp cả thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: 2 Năm Sau-Quay Về

Giới Thiệu Nhân Vật (All)

Ảnh minh họa: Trần Gia Phong

Nó-Hoàng Thiên My (Pi)

18t Chủ tịch tập đoàn M.H

Vô cùng xinh đẹp, thân hình rất chuẩn.

Là 1 người đa nhân cách. IQ 3 chữ số. Rất giỏi võ. Thứ luôn luôn mang bên người là súng.

Nhỏ-Nguyễn Kim Châu (18t) Đại tiểu thư K.M đứng thứ 4 TG

Rất xinh đẹp bất quá kém nó 1 chút.

IQ cao 3 chữ số. Giỏi võ giống nó.

Tính cách coi mở dễ thương.

Hấn-Trần Gia Phong (18t) Hot boy no.1 trường Havin

Vô cùng đẹp trai, body chuẩn.

Lạnh lùng, lãnh đạm nhưng với nó thì khác.

IQ cao ngang nó, có khi còn hơn. Giỏi võ. Đại thiếu gia tập đoàn thứ 2 TG (sau nó)

Anh-Phan Huy (18t) Hot boy no.2

Đẹp trai, body chuẩn

Tính cách có hơi giống nhỏ nhưng nhiệt tình hơn. Bạn thân hần. Biết tất cả về chuyện hần & nó (Hần kể) mà không biết nó. Giỏi võ. IQ cao. Là thiếu gia của tập đoàn P.H đứng thứ 5 TG

(Nhân vật :3 t/g toàn chém gió)

Ngoại truyện: Cuộc sống một hầu gái (1)

Nó là Hoàng Thiên My, nó không người thân, không gia đình, nó lớn lên ở trại trẻ mồ côi. Năm 12 tuổi nó được người ta đưa về 1 gia đình giàu có. Cứ tưởng nó sẽ được nhận nuôi nhưng không, do người ta thấy nó mạnh khỏe lanh lợi nên đưa nó về làm hầu gái riêng của cậu chủ nhà đó. Không ai khác là hần.

Từ nhỏ tính khí hần rất thất thường nên ít ai quản đc. Nhưng hôm nay đưa nó về, hần nhìn nó có chút cảm tình nên cũng không nói gì. Chấp nhận nó bên cạnh mình. Từ đó hần với nó cứ như hình với bóng.

-Nè, ăn đi _Hần đưa cây kẹo mình mới mua cho nó

-Cậu chủ, em không thể...a...um _Nó chưa nói hết thì đã bị hần nhét cây kẹo vào mồm.

Ông quản gia, người đưa nó về, rất thương nó nên đã xin mẹ hần cho nó đi học cùng hần. Ở trường nó học cực giỏi làm ông cũng rất vui mừng. Mấy đứa trong lớp ganh tỵ nó đc đi bên cạnh hần và học giỏi thì luôn luôn tìm cách ăn hiếp, hăm dọa nó. Nhưng lúc nào hần cũng đứng ra bảo vệ nó

Năm 13 tuổi nó bắt đầu có cảm giác với hần nhưng nó cứ nghĩ là tình cảm anh em sống chung lâu.

Vào lúc nó 14 tuổi nó mới biết mình đã yêu hần. Từ đó nó cứ dính lấy hần mãi. Hần cũng không cảm thấy phiền mà cho nó đi theo mình.

Lên 15 tuổi hần càng ngày càng tốt với nó hơn. Nào là dẫn nó đi ăn, đi chơi thậm chí còn mua đồ cho nó nữa. Nên tình cảm nó với hần ngày càng sâu đậm.

Nhưng nó chỉ biết giữ trong lòng. Nó chỉ là 1 hầu gái nhỏ bên cạnh hần còn hần thì là 1 đại thiếu gia cao cao tại thượng.

Rồi đúng 1 ngày kia sét đánh ngang tay nó.

Hần nói với nó hần có người yêu. Cô ta tên Ngọc Giao. Tìm nó đau nhưng xé ra ngàn mảnh. Hần kể với nó rất nhiều về cô ta.

Mỗi lần đi chơi về là hần kể lại cho nó nghe khung cảnh lãng mạn của 2 người. Rất rất nhiều. Thậm chí hần còn nói hần yêu cô ta hơn tất cả. (t/g nói láo)

Những lần đó nó chỉ biết cắn răng chịu đựng. Nhưng hần đâu biết, cứ xát muối vào vết thương chưa lành của nó.

Bỗng 1 buổi tối.

Hần đi về nhà, trên người toàn mùi rượu.

Nó chạy ra lo lắng đỡ hần vào.

Khi vào tới phòng. Hần đột nhiên xô nó ra làm nó té đập đầu chảy máu. Nó không quan tâm đến mình chạy lại chỗ hần.

-Cậu chủ, cậu sao vậy _Nó lo lắng hỏi

-Cô biến đi, thứ con gái các người đều là thứ ham tiền, thứ dơ bẩn _Hần chỉ vào mặt nó nói sau đó đẩy nó ra làm nó vấp té xuống cầu thang. Máu chảy ra càng nhiều hơn. Cũng may ông quản gia giúp nó băng vết thương.

Sáng hôm sau.

Nó choáng váng thức dậy. Nhớ đến chuyện tối qua hần chửi nó thì buồn bã nhưng nó nghĩ

"Chắc là hôm qua cậu chủ có chuyện gì thôi" (t/g: Ngu = _=)

Sau đó làm vsen rồi đi nấu thức ăn cho hần. Nghĩ tới chuyện hần rất thích đồ ăn của nó thì trong lòng vui vẻ.

Đồ ăn nấu xong. Nó tươi cười đợi hần. Thấy hần đi xuống.

-Cậu chủ, cậu ăn đi, thức ăn em mới nấu đó_Nó cười nói

-Bản thiù, đem đồ đi_Hần chà liếc nó 1 cái rồi đi luôn.

Nó đứng thất thần ở đó.

Chà phải hần rất thích ăn đồ ăn nó nấu sao??

Sao lại như vậy??

Mấy người làm xung quanh nhìn nó bị "thất sủng" thì tùm tùm cười. Nó đâu biết họ ghét nó đến cỡ nào.

Kể từ lúc hần kêu nó đồ bỏ đồ ăn đi.

Hằng ngày hần thường dẫn 1 cô người yêu về nhà.

Nó đau lòng đêm nào cũng khóc nức nở. Lúc nào mắt cũng sưng đỏ lên. Hần thường xuyên mắng nhiếc nó.

-Cô cút đi, đồ bản thiù

-Thứ không cha không mẹ như cô chỉ là thứ ham tiền ăn bám

-Cái đồ con hoang, biến ngay, dơ bẩn.

-Cô là cái thá gì, cùng lắm chỉ là 1 đứa ở ngoài đường bị nhặt về thôi

.....

Không biết bao nhiêu câu hần đã lấy ra chửi nó, hạ thấp nó, thậm chí còn có lúc mạnh bạo hôn nó như muốn xé rách đôi môi nó sau đó đánh nó rồi đuổi ra ngoài.

Nó đau lòng, từng lời nói hành động của hần chà đạp nó. Nó chỉ đành cam chịu. Bị chính người mình yêu ghét bỏ, chà đạp thì làm sao mà không đau cơ chứ.

Vào 1 ngày.

Hần dẫn 1 cô người mẫu về. Cô ta tên Thi Thi là 1 người mẫu hot cho tạp chí hiện nay.

Cô ta thấy nhà hần có 1 cô gái xinh đẹp sao không ghét bỏ cho được.

-Ai vậy anh_Cô ta ôm hần hỏi

-Kê ăn bám thôi_Hần vòng tay qua em cô tay liếc nó ý bảo "biến"

Nó không nói gì cúi đầu đi ra ngoài.

Chỉ còn lại hần và cô ta. Cô ta ôm hôn hần, hần cũng đáp lại.

-Em qua tìm bạn kia 1 chút, em có món quà muốn tặng bạn ấy_Cô ta giả giọng nai tơ nói

-Không đáng đâu em, kệ cô ta_Hần nhàu mày nói

-Thôi, không có gì đâu, em đi nha_Cô ta buông hần ra

Ở phòng nó

(T/g: Nói là phòq thật ra giốq ở chuộq bên Châu Phi =_=)

Nó đang ngồi ôm đầu gối khóc.

Cô ta đi vào xem xung quanh.

-Chỗ này ở góc giếq thật_Cô tao cười nói

-Cô..._Nó ngược mặt lên nhìn

-Oh mày khóc à, mày khóc cũng không ai tội mày đâu haha_Cô ta cười lớn nói

-Cô tìm tôi làm gì_Nó nhìn cô ta hỏi

(Còn tiếp)

(T/g: Như vậy đủ tức chưa ta?? @@ thôi thì chap sau tức hơn nữa :v...)

Ngoại truyện: Cuộc sống một hầu gái (2)

-Cô đến đây làm gì_Nó ngược mặt hỏi

-À, tao đến đây để tặng mày 1 món quà_A ta nói

-Không cần_Nó thẳng thừng từ chối

-Tao nói cho mày biết, mày chỉ là thứ con hoang ăn bám, đừng ở đây mà quyến rũ trai_Cô ta nhạo báng sỉ vả nó.

-Cô đang nói cô thì đúng hơn_Bị chửi như thế nó chịu không nổi nói lại cô ta.

Chátтт

-Mày im miệng cho tao, mày chỉ là 1 con hầu gái, đừng có vênh mặt lên_Cô ta tát nó hung hăng nói

Nó bị tán choáng váng đâm đầu vào cạnh tủ chảy máu. Má nó bắt đầu đỏ ửng lên.

Do đau quá nên nó đứng lên không vững.

-Mày có bị gì cũng không ai giúp mày đâu, còn quà tao cho mày thì mày lấy nhé ahaha_Cô ta cười, tay lấy ra 1 cây dao và.....

1 chiếc đồng hồ

(T/g: Ai biết má Thi Thi định làm gì hơn, do ta quyết định thôi :3)

Nó nhìn thấy dao, sợ hãi lùi xa cô ta ra...

Không phải cô ta định giết nó chứ ???

-Mày có xích ra cũng vậy thôi_Thi Thi đi lại chỗ nó ngồi xuống. Nó càng cố xích cô ta ra.

Bất ngờ....

Cô ta...

Lấy cây dao rạch trên tay mình 1 đường dài. Nhếch mép cười, cô ta ném cây dao cùng cái đồng hồ qua hết bên nó.

Nó ngờ ngác sợ hãi chưa kịp định tình hình thì cô ta đã la thất thanh.

-AAAA CỨU TÔI

Hắn nghe tiếng hét lo lắng lập tức chạy qua xem.

Rầm/// Cánh cửa mở tung.

Hắn đi vào thấy nó ngồi bệt phía dưới đầu chảy máu thì hơi xót xa.

Cô ta gặp hắn nhưng bắt được vàng vội khóc nức nở chạy lại ôm hắn.

-Huhu...hức..anh ơi bạn ấy...bạn ấy..em sợ_Cô ta nói

-Tay em sao vậy_Hắn cầm tay cô ta lên hỏi, chả màn quan tâm đến vết thương của nó nữa.

-Hức..bạn ấy thấy..thấy..huhu đồng hồ của em..đòi lấy...nhưng đây là quà sinh nhật..hức của ông em nên..hu...em không cho...thế..thế là bạn ấy lấy dao đâm em..hức huhu_Cô ta khóc lóc "nhiệt tình" nói

Hắn nghe xong, tức giận phùng phùng buông Thi Thi ra.

BỐP!!!

Hắn tán nó mạnh 1 cái, xiếc chặt cổ tay nó.

-Cô là cái thá gì dám đâm cô ấy, cùng lắm là thứ ăn bám nhà tôi không cha không mẹ, dám cướp đồ của người khác, thứ cận bã, cô làm gì Thi Thi tôi sẽ cho cô y như vậy_ Hắn nghiêng răng nói sau đó liếc mắt nhìn cây dao bên cạnh.

-AAAAAAA_Nó đau đốn hết lên.

Phải! Hắn đã ấy dao rạch lại 1 đường dài trên tay nó.

Tại sao hắn không cho nó cơ hội giải thích??

Tại sao không tin nó??

Tại sao chứ??

Chát!

-Cô rút khỏi gia đình tôi, thứ cận bã_ Hắn tát nó thêm 1 cái rồi kéo ả Thi Thi đi. Thật ra lúc hắn làm vậy hắn cũng cảm thấy đau lòng nhưng hắn không quan tâm.

-Cậu ch...._Nó yếu ớt gọi theo nhưng hắn đã đi rồi...Máu trên tay nó không ngừng chảy ra.

1 giọt

2 giọt

...Nước mắt nó tuông rơi

Nó ngồi bệch dưới sàn nhà lạnh lẽo. Bây giờ nó mới biết mình ngu ngốc.

Tại sao lại cứ chịu đựng mãi thế?!

Từ cười chế giễu bản thân mình nó lấy 1 miếng vải băng đại vết thương lại... Sau đó cố gắng đứng lên.

Vài ngày sau đó, người ta chả thấy cô nhóc tốt bụng, xinh đẹp trong ngôi biệt thự đó nữa.

Nó đi. Hắn trông trái đau buồn.

(t/g: Có không giữ mắt đừng tìm :3)

Hắn bước vào căn phòng của nó.

Cộp!!!

Hắn cúi xuống cầm lên xem thì bất ngờ...

Đó là chiếc đồng hồ nó đã đâm Thi Thi mà cướp thấy.

Tít...tít...

[-Tao nói cho mày biếtt, mày chỉ là con hoang đừng ở đây quyến rũ trai

-....

-Mày im miệng cho tao, mày chỉ là 1 con hầu gái đừng ở đây vênh mặt.

-Mày có ra sao thì không ai giúp mày đâu.

Bốp!!

-Cô là thá gì mà đâm cô ấy chứ, cùng lắm chỉ là thứ ăn bám không cha không mẹ,...

-AAAAAAA]

Đoạn ghi âm được tua lại 1 cách rõ ràng.

Hắn sững sờ...

Đau lòng

Hối hận.....

Hắn đã hiểu lầm nó sao??

Hắn bước ra ngoài trong vô thức.

Bịch!! (T/g: Tùm lùm đồ hết tron :3)

Cầm quyển nhật ký cũ ki lên. Hắn muốn biết nó ghi gì. Vạch ra xem.

Ngày...Tháng...Năm

-Hôm nay cậu chủ mua tặng mình con gấu bông đẹp ghê. Càng ngày càng thích anh ấy ^^~

Ngày...Tháng...Năm

-Thật sự muốn có 1 gia đình. Muốn có người thân. Tại sao họ lại bỏ rơi mình? Tại sao không cho mình như bao con người khác. Mà thôi, có cậu chủ chắc là đủ rồi.

Ngày...Tháng...Năm

Cậu chủ nói với mình cậu có bạn gái. Cậu kể rất nhiều. Liệu cậu có biết em đau lòng lắm không??

Ngày...Tháng...Năm

-Không biết có bao giờ cậu chủ nghĩ đến cảm giác của mình chưa? Tại sao lại chửi mắng mình. Tại sao ghét bỏ mình. Đau lắm.

....

Ngày đầu năm 15 tuổi

Ngày...Tháng...Năm

Cậu Chủ, Em biết mình đã yêu anh rồi. Làm sao đây??

Hắn buông quyển nhật kí xuống. Trái tim khẽ nhói đau. Là hắn làm tổn thương nó. Là hắn làm tất cả.

Hắn dời khỏi phòng của nó. Đi tìm Thi Thi làm cô ta và gia đình cô ta danh bại thân liệt.

Ngay sau đó hắn dồn hết sức lực tìm kiếm nó. Nhưng tất cả nhận đc chỉ là con số không.

Hắn đau lòng. Tim như vỡ ra từng mảnh. Bây giờ hắn mới biết rõ hắn rất yêu nó...nhưng tất cả đã quá muộn.

Từ đó hắn trở nên lãnh đạm thờ ơ. Quyết tâm chờ nó mong sau này nó sẽ tha thứ cho hắn. Vì hắn biết chắc nó sẽ quay về. Hắn ôm tất cả hy vọng trong lòng. Tuy vậy nhưng hắn vẫn không bỏ thói trăng hoa. Thay bồ như thay áo. Không phải là hắn yêu, chỉ là hắn muốn giết thời gian.

T/g: Vừa vừa thoaiiii...làm qá mấy bạn ghét lun thằng nam chính thì khổ :3

Sau này cho nữ chính hành hình nam chính một xác lun

2 năm sau tại sân bay

Từ trên máy bay có 2 cô gái vô cùng xinh đẹp bước xuống khiến mọi người như nín thở.

Không ai khác chính là nó, cô hầu gái năm xưa-Hoàng Thiên My. Nó 18 tuổi. Hôm nay là ngày nó quay trở về nơi chứa đầy đau khổ của nó. Nơi có hắn-người nó hận cũng là người nó yêu. Nó quay trở về với một thân phận lớn-Chủ tịch tập đoàn M.H, tập đoàn phát triển nhất trong nền kinh tế trên thế giới này. 2 năm trước, nó lấy số tiền dành dụm của mình xin nghỉ việc rồi bỏ sang Mỹ. Ở đó nó vô tình gặp đc nhỏ, nó được gia đình nhỏ giúp đỡ sau đó nó tự thành lập công ty. Lúc đầu phải dựa vào gia đình nhỏ nhưng càng ngày càng phát triển hơn đến ngày hôm nay.

Bên cạnh nó là nhỏ-Nguyễn Kim Châu, nhỏ 18 tuổi bằng nó, là bạn thân nhất của nó. Tiểu thư của tập đoàn K.M.

-Nè, đi đâu giờ_Nhỏ khều vai nó, tay xách 1 vali to

-Đội quân gia_Nó nói

1 lát sau

-Mỗi chân quá à_Nhỏ nhăn mặt nhìn nó

-Thì ngồi_Nó nhú mồm lại, nhỏ quả thật loi choi lóc chóc mà.

-2 tiểu thư, cho già xin lỗi, già tới trễ_QG chạy lại chỗ tụi nó, sau lưng là 1 vài người.

-Hãy da bác à, lâu muốn chết_Nhỏ than

-Thôi về đi tao mệt rồi_Nó liếc nhỏ nói

-2 người đưa đồ cho tôi_Bác Kim (QG) nói

2 tụi nó liền đưa đồ cho Bác Kim sau đó lên xe đã chuẩn bị sẵn chạy về biệt thự.

-Nè, biết đường không_Nhỏ quay sang nhìn nó

-Định vị, bản đồ để trang trí à_Nó cười cười

-À_Nhỏ à lên 1 cái sau đó quay qua phía cửa sổ ngắm cảnh.

Nó nhìn nhỏ mà thoáng buồn. Nếu như ngày đó nhỏ không giúp nó thì không biết bây giờ nó sẽ ra sao??

Kétttt

Xe dừng lại trước cửa biệt thự. Nó với nhỏ bước vào. Ở đây chỉ duy nhất có 2 người giúp việc & Bác Kim vì đây là biệt thự riêng.

Phòng nhỏ ở đối diện phòng nó.

-Tao tắm trước rồi tý kêu mày xuống ăn tối_Nhỏ mở cửa phòng nói

-Ừ, tý gặp_Nó nói rồi vào phòng luôn

Nó bước vào phòng mệt mỏi nằm phịch xuống.

Nó đã trở về rồi. Liệu nó có gặp lại hần không??

Không. Nó không muốn gặp lại hần. Nhưng nó thật sự muốn biết 2 năm qua hần ra sao. Chắc là quên nó rồi.

Nó tự cười chế giễu bản thân mình.

2 năm qua không đủ để nó quên hần sao??

Tại sao cứ yêu hần mãi thế.

Ngồi dậy nó bước vào nhà tắm thả mình vào những giọt nước lạnh toát.

1 lúc sau

Nó bước ra. Trên người mặc bộ đồ ngủ hình micky vô cùng đáng yêu. Nó là vậy là 1 người đa nhân cách. Lúc lạnh lúc nóng.

Bước xuống lầu nó đã thấy nhỏ ngồi đó ăn pida ngon lành.

-..ại à...ăn ịk_Miệng nhỏ ăn nhiều tới nỗi nói khó khăn.

-Haha mày ăn ít thôi, ế đó con_nó phì cười

-Kệ tao_Nhỏ uống nước nói

-Mai đi học đó_Nó cầm ly sữa uống

-Hả?_Nhỏ nhìn nó muốn rút con mắt

-Mama kêu_nó

-Học ở đâu_Nhỏ hỏi

-Ở trường Havin, là trường của tao, mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi, đồng phục thì trong tủ á_Nó

-Ờ vậy thì dễ_Nhỏ uống nước

-Thôi tao lên ngủ mà ở đó với em đồ ăn của mày đi_Nó cười xong lên phòng.

-Con quý_Nó đi rồi nhỏ lại hí hửng tiếp tục công cuộc tiêu thụ thức ăn của mình.

Nó lên phòng. Lấy laptop ra làm việc. Tối 3h sáng mọi việc mới xong. Thả mình trên chiếc giường êm ái nó nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Ở nơi kia của 1 căn biệt thự có 1 người con trai tuyệt mỹ ôm tấm hình của người con gái vào lòng rồi chìm vào giấc ngủ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đi Học-Gặp Lại

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Về Bên Anh Nhé? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (2) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-2#ixzz3hRwcakhv>

Tại 1 ngôi biệt thự

-Á, mày làm gì vậy con kia_Nhỏ hét lên

-Cho mày thức dậy_Nó cười cười nhìn nhỏ. Thực ra thì nó vừa mới lấy nước tắm nhỏ mà....mà nước đó không được bình thường

Đó là nước.....lau sàn nhà

-Hồi khiếp_nhỏ nhăn mặt bước vào nhà tắm.

-Ê sạch sạch nha con kia, không thôi tao không dám đi chung với mày đâuahaha_Nó ở ngoài cười lớn nói vọng vào

-Tao không tha mày đâu_Nhỏ nghiêng răng trèo trẹo. Có thù là phải trả.

Nhỏ mặc đồng phục đi ra.

-May quá, hết rồi haiizz lại đi học_nhỏ thở dài rồi xuống lầu.

Nó đang ngồi ăn sáng thấy nhỏ đi xuống.

-Mày tắm kĩ chưa, hình như còn đó_Nó bỏ miếng shanwich ra chọc nhỏ

-Còn cái đầu mày, ăn đi_nhỏ nghe nó nói hậm hực đi lại ghé ngồi xuống ăn.

-Ăn nhanh đi mày, còn 5' nữa đó_Nó nhìn đồng hồ nhắc nhở nhỏ

-Hừ, chủ tịch mà còn bày đặt, đi_nhỏ trề môi nói nó làm nó phì cười

Nhỏ với nó lấy cặp đi. Ra đến Gara nhỏ trèo lên chiếc mui trần mà đội mũ chẳng thấy chạy. Xoay ngang định kêu thì thấy nó đang nhìn mình trân trân.

-Mày không định đi học à_Nhỏ

-Xuống xe đi bộ_Nó nói mà làm nhỏ muốn sặc

-Mày điên hả? Còn 5' mà mày bảo đi bộ_Nhỏ ngơ ngác nhìn nó

-Tao kêu đi_mắt nó sắc lại

Nhỏ vội tháo dây an toàn ra, nói gì thì nói chứ nhỏ sợ nhất là cái ánh mắt nó.

Thế là 2 đứa nó tung tăng trên đường làm biết bao người xịt máu mũi. (Nói quá :3)

Cổng trường Havin hiện ra. Vô cùng rộng lớn & xa xỉ.

-Ê sao vắng tanh vậy mà_ Nhỏ thấy sân trường vắng tanh nên hỏi nó

Cốp!

-A! Con kia sao cú đầu tao_ Nhỏ lờm nó muốn chảy da

-Mày thông minh mọi nơi ngu mọi lúc à, giờ này vô học rồi_ Nó thật không dám tưởng IQ 3 chữ số mà như vậy.

-Tao quên_ Nhỏ nói

-Lên phòng hiệu trưởng đi_ Nó nói xong bỏ đi, để nhỏ í ớ chạy theo sau.

Phòng hiệu trưởng

-Chào 2 tiểu thư_ HT chào nó và nhỏ

-Cho hỏi học lớp nào??_ Nhỏ khoanh tay nói

-2 người học 11A_ Ông HT trả lời

-Đi_ Nó nghe xong kéo tay nhỏ đi

1 lúc sau.

-Hộc..hộc..ta..tao hận cái người thiết kế trường_ Nhỏ vừa thở vừa nói

-Mày hận tao hả_ Nó cười gian nhìn nhỏ làm nhỏ ớn lạnh.

-À không tao nói nên cảm ơn_ Nhỏ cười tươi như hoa héo đáp nó

-12A đằng kia kìa_ Nó chạy đi trước

-Ê đợi tao

Nhìn hàng lang nó đã thấy 1 bà giáo viên nhưng theo nó là "Hai lúa hàng thật" đứng chờ.

"Kaka tôi sẽ chơi với bà"_ Nó nghĩ thầm nháy mắt qua nhỏ.

Như hiểu ý tụi nó đi lại gần bà cô cúi người 45°

-Chào cô_ Đồng thanh

Bà cô nhìn tụi nó thấy hiền lành nên cứ vênh mặt lên.

-2 em chắc là hs mới_ Bà hỏi

-Vâng_ đồng thanh

-Đợi chút đi_ bà nói rồi quay người vào lớp.

Trong lớp

RẦM///

-Mấy em yên lặng cho tôi_ bà hét

Xi xào xi xào

-IM LẶNG

Xi xào xi xào

Rầm//

-AI NÓI NỮA RA SÂN CHẠY 10 VÒNG_Bà tức giận hét to hơn

Im lặng

-Được rồi, hôm nay lớp ta học sinh mới_Bà

-Girl hay boy nhi_Hs1

-Sao không thông báo trước_Hs2

-Chắc học bổng thôi_Hs3

-Đẹp không cô_Hs4

Xi xào..v...v...vô số người tò mò về tội nó. Duy chỉ có 2 người ở cuối lớp 1 người đeo phone không nghe gì còn 1 người ngủ say.

-IM, 2 em vào nhanh_Bà cô ra lệnh

Ở hành lang, 2 thiên thần bước vào làm mấy boy trong lớp há hốc còn girl thì ganh ghét ngưỡng mộ.

Hắn này giờ ngủ nghe lộn xộn ngược mặt lên xem thử thi...

Đứng hình...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đi Học-Gặp Lại (2)

Đứng trên kia...

Người con gái hắn yêu. Người hắn chờ đợi suốt 2 năm. Người mà hắn đã nhẫn tâm hành hạ để bây giờ vô cùng hối hận...

Thật sự trong lòng hắn đang rất vui mừng. Không chần chừ chạy vọt lên kéo nó đi.

Nó đang đứng thì bị kéo đi. Giật mình giằng tay lại. Ngược mặt lên

Bất Ngờ...là 2 từ dành cho nó lúc này....

Kìa không phải là hắn sao?!

Tại sao ông trời lại trêu nó mãi thế?!

Kéo nó đi không được hắn lập tức bế nó lên trước sự ngỡ ngàng của cả lớp và nhỏ. Thấy hắn bế nó đi, nhỏ sợ nó xảy ra chuyện nên cũng chạy theo.

Nó vùng vằng trên tay hắn

-Thả tôi xuống, nhanh-Nó đưa đôi mắt đầy oán hận nhìn hắn.

Hắn im lặng không nói gì. Bế nó ra sau trường. Nó vùng vằng mãi không được đành để cho hắn bế.

Tới nơi hắn thả nó xuống. Nó liếc hắn 1 cái rồi quay đi. Nhưng bất ngờ hắn ôm nó vào lòng.

-Anh xin lỗi, tha lỗi cho anh đi, được không, quay về bên anh nhé_Hắn ôm nó rất chặt, giọng như cầu khẩn.

Bây giờ hắn rất sợ. Nó sẽ bỏ hắn đi 1 lần nữa. Tất cả là do hắn sai. Hắn đồng ý làm tất cả để chữa lại lỗi lầm của mình. Nhưng bây giờ hắn phải làm cho

nó tha thứ.

Nó nghe hắn nói. Trong lòng khê khinh bỉ có 1 chút đau lòng. Mặc kệ hắn làm gì thì làm.

Thấy nó im lặng, hắn thả nó ra. Nhìn sâu vào trong mắt nó. Hắn đau lòng. Nó ghét bỏ, hận hắn đến thế sao.

-Anh nghĩ tôi sẽ tha thứ cho anh những việc anh làm cho tôi 2 năm trước sao?

Anh để người ta chà đạp tôi. Anh hành hạ tôi. Tôi từng rất yêu anh...nhưng bây giờ thì không còn nữa. Nó cười khẩy một cái nói, trong đôi mắt ánh lên tia thù hận có, chán ghét có và cả yêu thương cũng có.

Hắn nghe nó nói. Tim đau như bị đâm nát. Buông thõng tay xuống. Hắn đứng như trời trồng. Phải, tất cả là do hắn. Nếu như lúc trước hắn không nhẫn tâm với nó. Nếu như hắn nhận thấy hắn yêu nó sớm hơn thì mọi chuyện đâu thế này. Nếu như hắn không để người khác chà đạp si vãi nó,...

Nhưng tất cả chỉ là Nếu như...

Lúc này hắn nên làm gì để nó tha thứ cho hắn đây.

Nó thấy hắn im lặng không nói gì. Xoay lưng bước đi. Hắn đâu thấy khi nó xoay lưng cũng là lúc nước mắt nó trào ra. Lấy tay lau nước mắt. Nó đã dặn sẽ không bao giờ khóc cho hắn một lần nào nữa nhưng tại sao nó lại đau lòng, nước mắt cứ tuôn thế này. Nếu như..lúc trước hắn không làm vậy với nó thì có lẽ nó sẽ tha thứ cho hắn. Nhưng bây giờ trong lòng nó vô cùng hận hắn.

Tha thứ cho hắn là điều không thể nào. Cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại hắn nhưng nó đâu biết trước được.

Nó đi, thấy nhỏ loang loang tìm nó. Nó mỉm cười. Đâu phải nó không ai bên cạnh đâu nhì. Nó còn có nhỏ mà.

Nó lập tức chạy đến chỗ nhỏ. Gục mặt trên vai nhỏ.

-Pi, mày sao vậy_nhỏ đi tìm nó, tự dưng thấy nó khóc trong lòng cũng có cảm giác xót.

-Tao..gặp..lại anh ta....hức_Ai nói nó mạnh mẽ chứ nó cũng là con gái mà.

-Người mày kể à_Nhỏ thấy đau lòng cho nó, quá khứ của nó, tất cả nhỏ đều biết.

-Tao phải làm sao đây..hức_Nó nấc lên từng tiếng.

-Mày mạnh mẽ lên mà, cần gì khóc cho những người làm mày đau lòng_Nhỏ nói

Im lặng

-Mày phải mạnh mẽ lên, đừng như bây giờ_Nhỏ lại nói tiếp

Nó ngước mặt lên nhìn nhỏ và.....

Mỉm cười

-Được, tao sẽ như mày_Nó cười với nhỏ. Nó không thể khóc cho hắn 1 lần nào nữa.

-Đi vào lớp đi, mới nhập học mà bỏ tiết rồi_Nhỏ kéo nó đi.

Thế là 2 đứa nó vừa đi, vừa nói trở về lớp. Trong lòng nó cũng đã vui hơn vì nó còn có nhỏ. Người góp tinh thần cho nó mọi lúc.

(Còn tiếp)

-Chap này hơi nhọt nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chap 4

Quay về lớp, tụi nó mặc dù thấy giáo viên nhưng vẫn không sợ hãi mà bước vào. Ông thầy thấy nó và nhỏ thì trong lòng khó chịu.

-2 em đi đâu giờ này mới vào_ông khó chịu hỏi

-Chúng tôi là hs mới_Nó trả lời lạnh tanh thờ ơ

-VẬY..vẬY hai em vào chỗ ngồi đi_ông nghe giọng nó cũng hơi sợ

-Chưa có chỗ thì sao mà ngồi_Nhỏ nhăn mặt nói

-2 em cứ ngồi đâu mình muốn

Nghe được câu trả lời nó kéo nhỏ xuống cuối lớp. Nó thanh thản bước vào bàn ngồi nhưng nó đâu biết chỗ này cũng là chỗ của hấn. Nhỏ cũng định ngồi xuống.

-Mày ra chỗ khác ngồi đi, tao ngồi 1 mình_Nó chặn nhỏ lại cười hihi nói

-Tại sao??_nhỏ méo mào liếc nó

-Không thích_Nó nhún vai

-VẬY tao ngồi đâu_2 mắt nhỏ rực lửa nhìn nó trân trân

-Kìa kìa_Nó hất mặt qua anh cười gian

-Mày ĐIÊN hả?_Nhỏ tròn mắt nói

-Hết chỗ rồi đó_Nó giơ chân mình gác lên ghế "bảo vệ chủ quyền"

(T/g: Chị ơi chị mặc váy đó :v)

-Hừ_Nhỏ hậm hực tiến tới chỗ cái người đang đeo phone kia.

(T/g: Ác độc)

RẦM//Nhỏ quăng cặp lên bàn làm cả lớp giật mình quay xuống.

-Có gì không quay lên hết đi_Nhỏ què quà hóa giận quát.

Mấy đứa trong lớp nghe nhỏ quát bểu môi chửi thầm rồi quay lên.

Anh thấy ở đâu có chiếc balo trên bàn mình, tháo phone ra.

-Ra bàn khác ngồi đi_Anh cố ý đuổi

-Tôi-thích-ngồi-đây_Nhỏ gằn lên từng chữ. Hừ nếu không phải tại nó thì đâu có chịu nhục bị đuổi thế này. Pi à mày chờ đó.

Anh quay mặt lên định đập cho cái "thằng" đó 1 chập thì..

xao xuyến

Xao xuyến

Thình thịch//Tim anh đập nhanh như nhảy "cha cha cha"

-Nè, anh nhìn muốn rớt con mắt rồi kìa_Nhỏ nhìn điệu bộ anh có phần mắc cười nhưng nhịn.

-À..ờ_anh què quà quay mặt đi tiếp tục nghe phone tiếp. Nhỏ cũng không nói gì ngồi xuống.

Kẹt//Cánh cửa lớp nhẹ nhàng mở ra 1 lần nữa. 1 người con trai lạnh lùng tuyệt mỹ hiện ngang đi vào. Không ai khác là hấn.

Hấn liếc đôi mắt mình qua 1 lượt thấy nó đang ngồi chỗ mình.

Đề tay vào túi đi xuống mặc kệ ông thầy tức giận đỏ mặt ở phía trên.

(Còn tiếp)

-Số ri nha, chap này hơi ngắn, với lại không đc hay thì phải, do ta bị hụt ý tưởng, đừng chê nha ta đau lỏq :<

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ba Đạo

Nó đang ngồi gõ Ipad chơi game hăng sai nên không chú ý phía trên. Hấn đi xuống chỗ nó thân nhiên ngồi kế bên. Chống tay nhìn nó.

-Ế...Ế..._Nó đang vào cua, sợ bị lệch mà lỡ phát lên thành tiếng. (Chị Pi chơi đua xe ấy mùk)

Hấn thấy nó như vậy thì phì cười. Đáng yêu chết đi được.

Nghe thấy tiếng cười mình nó dỗi mắt khỏi Ipad liền nhìn thấy hấn.

-Tại sao anh ngồi đây_Nó sắc lạnh hỏi

-Chỗ này của anh mà_Hấn mỉm cười nhìn nó trả lời.

Nó nghe thấy hấn nói thế. Không nói không rằng cầm balo đứng lên đi...

Ôiii

Nhưng cuộc sống đâu lường trước điều gì...

Hấn kéo tay nó lại. Bất ngờ nó chớ vớ ngã vào lòng hấn. Nó tức giận chống cự thế nào cũng không thoát ra được.

(t/g: ôi lãng mạn quá)

-Thả tôi ra_Nó nói lạnh nhạt

-Ngồi đây đi, em không thấy hết chỗ rồi à_Hấn đc ôm nó trong lòng vui sướng muốn nhảy dựng lên.

-Không liên quan anh, giờ thả tôi ra_Giọng nó lạnh tanh không chứa nổi 1 tia cảm xúc.

-Em ngồi đây, anh sẽ thả_Không quan tâm đến thái độ nó, hấn bá đạo nói

-Được_Nó không chịu nổi nữa đồng ý đại, thật sự hấn xem nó là gì đây? Lúc trước hành hạ nó chưa đủ sao? Sao bây giờ lại cứ ám ảnh nó nữa chứ. Nó thật sự sẽ không chịu nổi lần thứ hai đâu.

Hấn hài lòng nghe câu trả lời thả nó ra. Nó tức giận ngồi xuống ghế. Cố gắng nhích ra xa 1 chút.

Hấn thấy nó lánh xa mình như vậy trong lòng không khỏi đau thương. Vừa nãy hấn đã suy nghĩ quyết định rất kĩ.

Nó hận hấn thì hấn sẽ làm nó yêu hấn.

Nó chán ghét hấn thì hấn sẽ làm cho nó mãi nhớ hấn.

Nó với hấn đâu hay những hành động hấn làm với nó nãy giờ đã bị 1 người chú ý nhìn thấy...

"Chết tiệt"

(Đó đó, phản diện tạm thời xuất hiện rồi đó :v)

Ngồi trong lớp học mà tâm trạng nó cứ như "chim bay trên cành" suy nghĩ vẫn vơ tùm lùm tùm la.

Tìm nó đau lắm chứ. Nó cũng muốn hạnh phúc như người khác. Nó cũng muốn đc yêu thương. Nhưng nó hận, nó hận tất cả những gì hấn đối xử với nó. Vừa hận vừa yêu. Nó không muốn trái tim mình tổn thương một lần nào nữa. Nhưng nó phải cho hấn trả giá vì những chuyện nó phải chịu.

Reng Reng

Chuông báo giải lao vang lên. Nó lập tức phóng qua chỗ nhỏ.

-Đi nhanh_Nó lòi tay nhỏ đi

-Khoan, từ từ đã_Nhỏ bị kéo bất ngờ thì nhăn mặt

Nó không nói gì vẫn bước đi.

Vào tới canteen, 1 số boy nhìn tụi nó muốn rót nước dãi. Nó khó chịu hừ nhẹ 1 cái rồi ngồi vào 1 bàn trong góc hơi tối. Nhỏ cũng lẻo đẻo theo sau.

Ở trên lớp

Hắn quay sang định dẫn nó đi ăn. Nhưng đã chẳng thấy nó đâu. Trong lòng buồn bức tức thẳm. Anh thấy biểu hiện trên khuôn mặt hắn thì lo lắng hỏi. Anh đâu hay biết gì đâu. Suốt buổi chỉ ngồi nghe phone lâu lâu ngắm gái (nhỏ đó)

-Mày sao vậy, lên sân thượng thôi_anh hỏi

-Xuống canteen đi_hắn nhàn nhạt nói

-Sặc...mày xuống canteen bao giờ đâu_Nghe hắn nói anh muốn ngã ngửa.

-Hôm nay khác, đi_hắn liếc đôi mắt sắc lạnh nhìn anh, mặc dù nó về rồi nhưng cái tính lãnh đạm lúc nó đi hình như đã ăn sâu vào trong hắn.

-Thì đi_Anh nhú mày nói

"Hôm nay nó sao vậy nhỉ" Anh nghĩ

2 người bước xuống canteen. Hs xung quanh bắt đầu nhón nháo lên.

-Ê, 2 anh ấy xuống canteen kia_Hs1 ngạc nhiên nói

-Oaa chuyện lạ nha_Hs2

-Nhìn gần đẹp trai ghê_Hs3 mắt long lanh nói

.....pla....ple....

(Nó: Làm quá không à....

T/g: Truyện mà chém gió mới là truyện :v)

Nghe xì xầm nhiều quá. Nó với nhỏ đang ăn ngấu nghiến cũng ngước mắt lên nhìn.

Đập vào mắt 2 tụi nó là hình ảnh hắn và anh đang đứng ngay bên bàn mình.

Anh cũng không hiểu sao hắn lại đứng ở bàn này. Nhưng khi thấy nhỏ thì trong lòng vui thẳm.

Nó không nói gì. Nhẹ nhàng buông đũa xuống

Keng/// Tiếng va đập vang lên

-Có chuyện gì không_Thấy thái độ của nó, nhỏ cũng hiểu mà hỏi hắn và anh

-Ngồi đây được không??

(Còn tiếp)

T/g: Dờ quá :((

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chapter 6

-Ngồi đây được không _Hắn hỏi

-À... _Nhỏ khó xử nhìn nó.

Nó ngược nhìn hắn nhếch môi cười đều 1 cái.

-Ngồi đi _Nó nói. Hắn nhìn nó cười cũng thấy khó hiểu nhưng vẫn vui mừng ngồi xuống.

Mông chưa kịp chạm ghế thì 1 giọng sắc lạnh vang lên...không ai khác cũng là nó.

-Lấy đồ ăn của hết cantin này cho tôi rồi ngồi _Giọng nó làm ai cũng hút phải 1 ngụm khí lạnh.

Hắn nghe nó nói. Cũng lo lắng. Đứng sững ra 1 hồi.

Anh thấy hắn cũng tội. Huyết vai hắn 1 cái. Hắn giật mình quay sang thì anh nói nhỏ gì đó vào tai hắn. Hắn nghe xong nhếch môi cười.

-Tôi sẽ chụp ảnh cùng mọi người nếu mọi người đem tất cả đồ ăn đến bàn này _Hắn mỉm cười một nụ cười mỉa hoặc làm các girl điên đảo.

Lập tức cái bàn nó đầy ắp thức ăn. Chụp hình chung với thần tượng mà ai chả thích chứ.

Hắn nhìn bàn thức ăn đất ý thông dong kéo nó qua bàn kế bên (t/g: Bàn kia đầy rồi :3)

Anh & nhỏ cũng qua ngồi cùng. Nó tức giận giằng tay hắn ra sau đó ngồi xuống. Không hiểu do bị chèn ép hay vô tình mà nó với hắn ngồi kế bên nhau.

Hắn thì cười thâm trong lòng, cảm ơn nhỏ và anh. Em sẽ không thoát khỏi tôi nữa đâu.

-Mày sao vậy _Nhỏ lo lắng hỏi, nhỏ biết chắc tâm trạng nó hiện giờ đang không ổn.

-Chà sao _Nó thờ ơ nói chứ thật ra trong lòng nó đang hỗn loạn. Càng tránh xa thì hắn cứ càng ám ảnh nó. Nó về Việt Nam là sai lầm sao?

-Ừ, ăn bánh đi kìa, bánh này thích đó _Nhỏ cười nói với nó rồi cúi đầu ăn liu, nhỏ đâu biết có 1 đôi mắt nhìn nhỏ đăm đăm con cá chuối này giờ.

Từ khi ngồi vào bàn nó & nhỏ cứ xem hai tụi hắn như không khí. Làm hai người tức muốn cắn lưỡi chết.

Hắn đang buồn bực, nghe nhỏ nói nó thích, hắn liền nhìn xuống bàn. Trên bàn là 1 chiếc bánh Tres Lechess phủ kem, nhìn khá ngon. (t/g: quá ngon lun í chứ) Thì ra nó thích ăn bánh này, vậy mà hắn vô tâm quá, hắn đúng là có lỗi mà.

Nó không để ý thái độ của hắn, vui vẻ ăn. Thật ra lúc trước nó không thích ăn loại bánh này, chỉ là nó sống ở mỹ lâu quá nên thích luôn. Ngày nào cũng ăn 1 cái.

Nó đang ăn ngon lành, tới thìa thứ 3, bánh định đưa vào miệng ăn thì bất ngờ cánh tay bị giật ngược lại. Người làm không ai khác là hắn.

Hắn được nó dứt cho. Mặc dù không phải tự nguyện nhưng hắn vẫn vui mừng.

Nét vui đó lộ rõ trên khuôn mặt hắn làm anh nghi ngờ. Liệu nó có phải người hắn kể cho anh nghe không?

Nó đang ăn thì bị cướp. Hết sức tức giận nhưng cũng không nói gì. Bởi nó không muốn có liên quan gì đến hắn. Nó tiếp tục ăn cái bánh của mình.

-Em muốn ăn? _Hắn cười nói

Im lặng..

Mặc dù thấy mình bị bỏ hắn vô cùng buồn. Nhưng suy nghĩ lại nó bỏ hắn cũng do hắn thôi.

Hắn lập tức giật lấy cái thìa của nó làm nó bất ngờ. Lấy bánh bỏ vào miệng mình hắn quay sang ôm gáy nó. Hôn tới tấp dùng lưỡi đẩy bánh qua miệng nó. Không quan tâm xung quang.

Mắt nó trợn ngược nhìn hắn. Tại sao bây giờ hắn khác đến thế?? Muốn dùng nó làm đồ chơi. Chán thì bỏ. Buồn chơi tiếp à. Mơ đi. Nó cố gắng đánh vào ngực hắn. Dùng lưỡi đẩy bánh trở lại miệng hắn. Nhưng nào ngờ 2 đầu lưỡi chạm nhau. Hắn sững run người. Nó thì cũng có cảm giác đó. Nhưng chỉ chút ít, cố gắng đẩy hắn ra nhưng con gái thì sao mạnh bằng con trai cơ chứ. Hắn vẫn bá đạo mà hôn nó.

Mọi người xung quanh trở mắt nhìn nó và hắn kể cả nhỏ & anh, làm ơn đi, đây là chỗ nhiều người đó.

Học sinh nữ nói nhỏ với nhau chữ nó. Nào là yêu tinh, làm giả, chánh, mê trai, v...v...

(t/g: Và trong số đó cũng có nhân vật phản diện bí ẩn của chúng ta :v)

Có 1 số người thì ngưỡng mộ ghen tỵ.

Hắn đẩy bánh qua cho nó. Nó bắt đầu dĩ phải nuốt lấy. Đặt đc ý định hắn buông nó ra. Đưa tay quệt 1 chút kem trên mép đưa vào miệng không xấu hổ mà nói "Ngọt thật"

Nữ sinh đỏ rầm rầm trước hành động mà họ cho là "quyến rũ" của hắn.

Anh và nhỏ thì đang lo lắng sợ hãi nhìn về mặt của nó.

Rầm/// Nó tức giận đập bàn

-ANH THẬT "KINH TỒM"_Nó hét vào mặt hắn nói sau đó liếc mắt nhìn xung quanh. Ánh mắt nó hiện giờ như tula chuyển thể làm ai cũng khiếp sợ trừ "hắn".

Nó quay lưng bước đi. Hắn cũng đi theo nó. Trước khi đi còn tặng đám người chủ nó = 1 lời cảnh cáo

-Ai dám chủ, làm gì cô ấy thì..._Hắn bỏ lưng câu nói mà đi theo nó.

Do quá tức giận. Nó không cảnh giác nên không biết hắn đi theo mình.

Ra tới 1 cái cây trong vườn cô nhân tạo. Nó quay mặt vào.

Im lặng....

Tay nó nắm chặt đến bật máu...

Nước mắt bắt đầu thi nhau mà đổ xuống....

-Tại sao???_Hai chữ từ đôi môi nhỏ xinh hồng đậm như son do hắn mới hôn được phát ra rất nhỏ như không thành tiếng.

Hắn đứng sau lưng nó tất nhiên là thấy tất cả những hành động của nó. Tim đau như tan vỡ. Có thật nó hận hắn đến như vậy sao??

Vòng tay ôm ngang người nó

-Anh xin lỗi_Giọng hắn đau thương nói nhỏ

Nó quay lưng lại...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chap 7

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Về Bên Anh Nhé? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (3) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-3#ixzz3hRxEHT75>

Nó quay lưng lại nhìn thấy hắn thì hơi bất ngờ rồi nhanh chóng lạnh nhạt đẩy hắn ra.

Hắn cũng biết nó chán ghét hắn. Không muốn nó giận, ghét hắn thêm nữa nên cũng thả lỏng tay buông nó ra.

-Anh nói sao_Nó nhìn hắn nhếch mép cười nói

-Anh sai rồi, anh xin lỗi_Hắn nhìn thẳng vào mắt nó không do dự mà nói.

Nó giật mình, sao đôi mắt đỏ bi thương, buồn bã như thế nhưng bắt quả nó bây giờ không quan tâm.

-Sau này anh nhớ dành cho bạn gái của anh, tôi không muốn bị đánh ghen....như lúc xưa_Khi bình tĩnh lại nó quăng cho hắn 1 câu rồi xoay người đi.

Hắn nghe nó nói thế. Thật sự tức giận. Cầm cổ tay nó kéo lại.

Nó bị nắm đau quá, nhăn mặt.

-Anh làm gì vậy, BỎ TÔI RA_Nó hét vào mặt hắn, mặt nhăn nhó.

Hắn chẳng những không buông cổ tay nó ra mà còn siết chặt thêm.

-TÔI NÓI CHO EM BIẾT NGƯỜI TÔI YÊU LÀ EM CHÚ KHÔNG PHẢI MÁY Ắ ĐÀN BÀ KIA_Hắn tức giận găng từng chữ với nó

Nó ngạc nhiên, chần chừ, tim nó đập liên hồi. Nhưng nó biết hắn mà yêu thương gì nó. Nực cười.

-Yêu?_Nó cười khinh bỉ hỏi lại hắn

-Anh yêu em, chuyện lúc trước chỉ là anh chưa nhận ra mới như vậy_Hắn nói với nó. Trong lòng đầy lo lắng.

-Liệu...có quá muộn không?_Giọng nó nhỏ dần đi. Nếu ai sợ ý sẽ không nghe rõ nhưng hắn thì nghe rất rõ.

Hắn gục mặt xuống vai nó, mái tóc rũ xuống. Tay theo chiều buông thông. Nhắm hờ mắt lại.

-Anh xin lỗi, cho anh 1 cơ hội nữa đc không?? Anh xin em_Giọng hắn rất nhỏ như van xin nó. Bi thương chứa đầy nỗi đau khổ.

Nó đứng bất động cho hắn gục vào vai. Nếu có thể cho giây phút này dừng lại thì nó có chết sớm cũng đc.

1 giọt nước mắt rơi xuống khóe mi nó.

Trái tim nó giờ đây cảm xúc đang rất hỗn loạn. Hận có, chán ghét có, hạnh phúc có và vui có.

Hắn cứ gục đầu vào vai nó không nói gì thêm. Hắn đang chờ. Chỉ cần nó lạnh nhạt nói với hắn 1 chữ "được" thôi là hắn hạnh phúc lắm rồi. Hắn biết mình sai. Sai quá nhiều. Hắn hứa khi nó tha thứ cho hắn. Hắn sẽ bù đắp lại tất cả. Chỉ cần nó tha thứ.

Không gian bao trùm lên 1 khoảng lặng yên.

Nó đẩy đầu hắn ra. Xoay người bỏ đi.

Hắn lo lắng nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của nó. Nó chưa trả lời hắn mà. Tại sao lại bỏ đi?? Chẳng lẽ là không sao?

Ngồi xuống gốc cây. Hắn thất vọng nhắm hờ mắt. Đang suy nghĩ thì...

-Ê ku_Anh nhảy ra

-Nói_Mắt vẫn nhắm trả lời

-Sao mày không hỏi tao sao ở đây_Anh khó hiểu nói

-Không chỉ mày mà bạn cô ấy tao cũng thấy_Hắn mở mắt nhìn chăm chăm anh làm anh chột dạ

-Ồ chào_Nhỏ từ sau lưng anh đi ra

-..._Hắn liếc nhỏ 1 cái rồi thôi

-Này, thái độ gì vậy? Anh 'CÓ MUỐN' con Pi tha thứ không_Nhỏ tức giận nhấn mạnh 2 chữ "Có muốn". Hừ, nhỏ cũng chả có tốt đẹp gì đâu. Chỉ tại vì nhỏ thấy nó đau khổ nên không đành lòng. Rõ ràng yêu nhau mà cứ đẩy nhau ra xa là sao chứ.

-SAO_Hắn vui mừng nhìn nhỏ như vị cứu tinh

-Mày phải cảm ơn tao đã dẫn cô ấy tới đây nè_Anh bực mình khi thấy nhỏ cứ nói chuyện với hắn mãi.

-Ghen à_Hắn nhếch mép nhìn anh thách thức

Anh nghe vậy cúi gầm mặt xuống. Quả thật có lẽ.....anh ghen.....

Nhỏ thấy anh như vậy mặt cũng theo thời gian mà đỏ như gấc. Vội đánh trống lảng.

-Hừm, gi...giờ muốn không??_Nhỏ ngượng lấp bắp nói

-Cô giúp được_Hắn không quan tâm đến anh nữa, nghi hoặc hỏi nhỏ

-À ừm, tôi không chắc nhưng giúp nó và anh gần nhau hơn thì đc_Nhỏ nói với hấn mà mắt cứ liếc nhìn anh.

-Ok vậy mai chủ nhật, cô giúp tôi đc không??_Hấn vui vẻ hỏi nhỏ. Thật sung sướng khi sắp đc đi chơi cùng nó mà. Hấn vui chết mất.

-Ở ở đâu a??_Nhỏ hỏi. Nhỏ mới về VN mà. Biết cái qui qui gì đâu.

-Khu vui chơi_Hấn nói xong nhanh chóng rời khỏi. Vậy là có thể đi chơi cùng nó. Thật sự tim hấn đang rộn ràng đập mạnh vì vui quá mức.

Tình hình giờ là chỉ còn anh với nhỏ. 2 người đứng ngây đơ ra.

-A...hơhơ tôi đi mua đồ ăn, ăn tiếp đây_Nhỏ kiểm có chuông đi. Ở gần anh mặt nhỏ cứ nóng nóng sao ấy.

Đang vội chạy đi thì anh nắm tay lại

Xẹt//Xẹt

Cơ thể hai người như có dòng điện chạy qua.

Nhỏ đỏ mặt rút tay ra, cúi mặt xuống.

Gì vậy God! Nhỏ còn trẻ lắm nha...Không muốn bị điện giật chết đâu a~

Anh cũng đang đơ ra.

"Tay ảm thật" Đây là suy nghĩ trong sáng trong đầu anh

Nhưng nhớ ra việc để "cứu trái tim" của mình. Anh nhìn nhỏ.

-Cho tôi mượn điện thoại_Anh nói

-Ồ ok_Nhỏ ngược nhìn anh khó hiểu nhưng cũng đưa điện thoại ra.

1 lát sau

-Trả nè_Anh hí hửng trả điện thoại nhỏ, thế là lấy đc số điện thoại rồi.

-Anh làm gì vậy_Nhỏ nhìn cái Ip4 của mình mà hỏi anh

-Không gì đâu, tôi đi đây_Anh nói xong bỏ đi

Nhỏ cũng chả hiểu cái mô tê gì quay lại cantin mua bánh ăn vặt.

Sau đó trở về lớp.

Thế là 1 ngày học cùng bao nhiêu chuyện cũng trôi qua..

----Sad---là đường---phân cách---thời gian-----không gian-----

Sáng hôm sau

Tại 1 ngôi biệt thự nào đó có tiếng 1 người con gái trong trẻo vang lên....không ai khác chính là.....

-Ê dậy dậy_Nhỏ đang cố lay nó thức nhưng vẫn như người chết í, lay quai mà không thức.

-Mới 6h45' mà kêu tao làm gì...CN đó_Nó ngái ngủ nói sau đó tiếp tục vùi đầu vào chăn.

-Nếu mày không thức thì...hắc hắc..._Nhỏ cười gian nhìn nó

7' sau

-ÁÁÁÁÁ MÀY CHƠI KIỂU GÌ VẬY.

(Còn tiếp)

(T/g: Xin lỗi, chap này có tý vấn đề về bố cục do wattpad bảo trì hại mình bị mất bản thảo)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chap 8

[Em yêu anh

Anh yêu nó

Tình yêu tam giác

Chua chát quá anh ơi]

-ÁÁÁÁ MÀY CHƠI GÌ KÌ VẬY

Tiếng nó hét vang dội cả biệt thự. Tóc chần ra, nó liếc mắt nhìn nhỏ thì thấy ai đó đang ôm bụng cười sặc sụa.

-Ahaha...ahahi..ta..o.đau bụng...ché..t..mất...nước lau..nh..à..mát.kh...ông?_Nhỏ cười tới nỗi nói khó khăn

-M*_Nó tức giận đi vào nhà tắm, với IQ của nó thì nó biết chắc là nhỏ muốn trả thù nó.

15' sau khi "khử mùi" trên cơ thể mình rồi. Nó hậm hực đập cửa đi ra. Vẫn thấy nhỏ ngồi đó cười.

-Xuống ăn sáng, NHANH_nó gần từng chữ nói với nhỏ

-Từ từ_Nhỏ thấy thái độ nó thì gán nén cười. Kaka cuối cùng thì Kim Châu này cũng trả thù được.

2 đưa nó thông thả bước xuống phòng ăn. Ngồi vào bàn, nhỏ thì ăn lia lịa. Còn nó chỉ uống tý sữa.

-Châu, mày ăn từ từ không ai ăn hết của mày đâu_Nó nhăn mày

-Ăn để tăng calo tý đi chơi chứ_Nhỏ vừa ăn vừa trả lời nó

-Khụ..khụ...đi chơi?_Nó đang uống sữa nghe nhỏ nói muốn sặc ra

-Ồ đi KVC á

-Sao tự nhiên mày đòi đi vậy_Nó nghi hoặc hỏi

-Hihi..tao ở Mỹ từ nhỏ nên tao muốn đi ở đây thử_Nhỏ cười xòa nói

-Khi nào?_Nó hỏi nhỏ lòng chột buồn. Nhớ lại lúc nó còn là 1 cô hầu, nó đã ước 1 lần có thể cùng hắn đi KVC với danh nghĩa....người yêu. Nghĩ lại chột thấy buồn cười cho chính mình.

-8h_Nhỏ trả lời nó.

"Pi oi xin lỗi mày tao vì muốn mày hạnh phúc thôi hihi"_nhỏ nghĩ thầm

-Ừm tao cũng muốn đi thử, tao lên thay đồ đây_Nó gật gù rồi lên phòng.

Nhỏ cũng chạy vọt lên phòng mình.

15' sau

Nó bước xuống lầu, nó mặc quần jean ngắn ngang đùi, lộ ra đôi chân trắng thon dài. Kết hợp theo là chiếc áo thun đen không cổ cùng nón lưỡi trai màu đen nốt. Nhìn nó rất ư là cá tính và bụi.

Nhỏ thì phong cách dịu dàng trên hết. Mặc trên người là chiếc váy màu xanh nhạt trên gối 1 tý. Theo đó là đôi giày búp bê màu vàng nhạt.

2 đưa xuống gara. Nó quyết định lấy 1 chiếc mui trần màu đỏ.

Thế là trên con đường có 1 chiếc xe đỏ chói trên xe là 2 người con gái cực kỳ xinh đẹp khiến người khác mê hoặc.

Tôi khu vui chơi, nó đổ xe vào. 2 tụi nó bước xuống không biết khiến bao nhiêu người bị say nắng.

-Ê_Nhỏ huýt tay nó

-Gi_Nó quay qua nhìn nhỏ

-Mày lại đó đợi tao chút_Nhỏ cười cười chỉ tay lại cái cây đằng kia

-Mày làm gì_Nó hỏi

-À.ờ tao đi WC_nhỏ lấp bắp

-Ừ_Hỏi khó hiểu nhưng nó vẫn đi lại gốc cây đứng đợi

Nó đi rồi, nhỏ liền lấy điện thoại chạy vào chỗ khác call cho hấn.

Thật ra là hấn cho nhỏ, hấn nói có gì dễ liên lạc.

-Alô, mấy anh đâu rồi_nhỏ

-Đội tỵ sắp tới rồi_Anh trả lời

-Nè, sao điện thoại của Phong mà anh nghe_Nhỏ gắt

-Thưa cô, số fone này là của tôi, Huy, chứ không phải Gia Phong_Anh khó chịu trả lời

-Ừ_Nhỏ nói rồi cúp ngang làm anh tức muốn học máu

"Thằng cha Phong chết tiệt, uống công giúp anh ta"_nhỏ chửi thầm hấn.

3' sau có 1 chiếc xe đổ vào gara của KVC tiếp tục. Trên xe 2 chàng trai đẹp như tượng bước xuống không khỏi khiến người khác suýt xoa, khen ngợi và...bị hút hồn.

Hôm nay không biết trùng hợp hay vô tình mà hấn mang nón giống nó. Áo cũng đen nốt. Hấn mặc chiếc quần bò. Đeo khuyên tai trông rất ngầu.

Anh thì áo sơ mi trắng kết hợp quần jean. Trông rất thư sinh.

Xa xa nhỏ thấy hấn và anh. Vội chạy lại. Vừa thấy nhỏ, anh như bị đá lên trên 10 tầng mây. Nhỏ thấy anh đứng im re. Hươu tay trước mặt anh mà anh cũng im re. Tức giận nhỏ lấy tay捏 mạnh lên má anh 1 cái. Đau quá mà hấn a lết về trần gian.

-Cô làm gì vậy hả??_anh tròn mắt hỏi.

-Anh làm gì mà im re vậy_nhỏ không vừa hét lại

Anh im không trả lời. Không lẽ bây giờ nói "Do cô xinh quá" như vậy thì kì lắm.

-Sao im vậy, không nói nữa hả_nhỏ dặt thẳng cười tươi

-THÔI_Tiếng nói của người thứ ba vang lên làm nhỏ và anh giật mình.

-Cô ấy đâu_Hấn hỏi

-Kia kia_Nhỏ chỉ tay về phía nó

-Đi thôi_anh nói

-Khùng hả? Muốn được đi chung phải làm theo những gì tui nói_nhỏ hai tay chống hông nói

-Ừ_hấn nhún nhát trả lời, giờ hấn không quan tâm, quan trọng nhất là được đi cùng nó không kia.

Thế là ba người bước đi.

Phía bên nó. Nó đang ngồi dưới gốc cây, mồ hôi chảy ướt cả mái ngó trên tóc.

-Con nhỏ này, trời nắng muốn chết, nó muốn mình thành "người quay" à, mà về tao sẽ cho mày biết tay Thiên My này_Nó làm bầm chửi rủa, nãy giờ nó đợi ít nhất là 15' rồi còn gì. Vậy mà cũng chưa thấy cái bản mặt "xinh trai" của nhỏ nữa.

-E hèm...chửi ai đó_Tiếng nói trong trẻo của một người con gái vang lên.

-Tao nói cho mày biết, tao không giế..._Nó xoay lưng lại định hăm dọa chửi rủa nhỏ thì.....

-Sao họ ở đây??_Mắt nó sắc lại liếc nhìn nhỏ làm nhỏ không lạnh mà cũng run.

-Àà..thì họ cũng đi chơi, tao thấy chán quá nên rủ cùng_Nhỏ khó khăn nói

-Đúng, em có thể cho tụi anh đi cùng đi, dù sao đi hai người cũng chán má_Hắn chen ngang cười cười với nó

-Tao về trước_Nó nhìn hắn sau đó bước đi

-Ồ khoan, 2 người đợi tý_Nhỏ chạy theo nó không quên kêu hắn và anh.

-Ừ_anh trả lời

Hắn dõi theo bóng lưng nó mà buồn bã. 1 ngày đi chơi với hắn cũng không đc sao.

5' sau

-Đi thôi_Nó xuất hiện bất ngờ cùng nhỏ nói

-Em nói thật??_Hắn nhủ mày hỏi quay qua nhìn nhỏ chỉ thấy nhỏ cười cười.

-Đi không thì tùy_Nó nhún vai rồi hướng thẳng vào cổng

-Đi chứ_Hắn cười tươi rồi chạy theo

Chỉ còn anh với nhỏ

Im lặng

Im lặng

-Đi thôi_Nhỏ huýt vai anh một cái rồi cũng lẻo đẻo theo nó với hắn.

Anh thấy nhỏ đi rồi cũng chạy theo sau.

(Còn tiếp)

T/g: Chắc chap này chán lắm nhĩ? Nhưng 2-3 chap sau có lẽ hay lắm ớ ^^

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nắc Thang Tình Cảm (2)

[Hãy nhớ những gì đáng nhớ

Quên đi những gì cần quên

Thay đổi những gì có thể...

Và ...hãy chấp nhận những gì mình đã mất]

-Ê Pi đợi tao với_Nhỏ đang cố gắng đuổi kịp nó.

Nó nghe mà cứ như chưa nghe không để ý lời nhỏ. Chạy lại xe kem ở đằng xa.

-Chú oi bán cho cháu....à ờ 4 que kem nha_Nó cười tươi định mua 3 que nhưng nhớ tới hắn, nó cũng không ích kỉ mà mua thêm 1 que.

-Hộc...hộc...c_Nhỏ thở gấp khi vừa chạy tới chỗ nó

-Mệt không??_Nó cười hời hợt

-Mệt sao khô..ng..hộc..hộc...á mày ăn kem trộm không rù tao_Nhỏ trả lời nó ngược lên thấy xe kem thì hét lên

-Con điên này, mày nhỏ tiếng thôi_Nó bặm miệng nhỏ

-Thả...á...ra.a_Nhỏ khó khăn nói đưa mắt nhìn xung quanh. Ôi trời! Ai cũng nhìn mình như sinh vật lạ.

-Kem của cháu đây_Bác bán kem đưa kem cho tụi nó

-Cảm ơn bác_Nó buông nhỏ ra lấy kem rồi sau đó lúi nhúi tới cái ghế gần đó. Thế là 2 đứa ngồi ăn kem ngon lành. Đầu đề ý tới 2 người con trai đang một môi chạy khắp KVC để tìm họ.

Cụ thể là 15' trước nó với nhỏ mua đồ tùm lum tùm la sau đó bắt anh & hấn đi ra xe để cất. Tất nhiên tụi hấn không ý kiến gì rồi. Vậy là nó cùng nhỏ thừa thời cơ chạy đi.

-Ê mày, họ sao rồi ha_Đang ăn nhỏ chột hỏi

-Kệ_Nó trả lời bằng quơ

-Ồ_Nhỏ

Ăn sắp hết cây kem thì từ xa anh và hấn chạy lại.

-Hộc...c..hộc...hai người đi đâu vậy_Mồ hôi nhễ nhại trên trán, anh hỏi

-Đi chơi_Nhỏ cười trả lời

-Nè, cô có biết tụi tôi mệt lắm không hả?_Anh quát

-Hừ, rồi sao, tôi đâu mượn_Nhỏ cãi lại. Hừ dám quát mình, được lắm.

-Cô còn dám nói chỉ vì cô tôi hết calo luôn rồi nè_Anh đầu vừa cãi lại

-#%*&\$%#WY\$..../// Thế là 1 màn chiến tranh lại nổ ra.

Nó nhìn cảnh này mà thở dài.

-Khụ...khụ.nghe..ng..hệt thờ_Hiện tại hấn đang ôm nó cứng ngắt. Hấn nghe nó nài như vậy chỉ buông lỏng ra 1 chút chứ không thả nó ra.

Hút được tý không khí nó gất nhẹ

-Thả tôi ra lập tức

-Em có sao không??_Biết anh lo lắm không?_Không quan tâm đến lời nói của nó. Hấn lo lắng hỏi

-Tôi chưa chết_Nó buông giọng lạnh tanh nói với hấn. Hấn dạo này cũng quen rồi nên không lấy làm lạ.

-Vậy tốt rồi_Hấn thả nó ra cười tươi làm nó như bị hút vào. Thấy nó bị đơ trước nụ cười của mình hấn càng cười tươi hơn.

-Đừng cười nữa, chói cả mắt, cho anh_Lấy lại tinh thần nó đưa bọc kem cho hấn rồi bước đi.

Hấn thấy nó mua kem cho mình. Trong lòng ấm áp vô cùng. Vui vẻ chạy theo ngang với nó.

-&#%/#%Y\$....///Nhỏ và anh đang tiếp tục cãi nhau mà không để ý tới nó và hấn.

-Ồ khoan, My với thằng Phong đi rồi kia_Anh là người cất ngang cuộc cãi nhau quay sang nhìn thì đã không còn thấy hấn và nó.

-Vậy chạy theo nhanh_Nhỏ nói

-Cô phải cho họ riêng tư chứ_Anh gắt

-Ồ vậy tôi đi chơi tiếp_Nhỏ cười sau đó chạy đi

-Tôi nữa haizzz_Anh thở dài chạy theo sau nhỏ

Chỗ nó và hấn

Nó đang đi. Chợt thấy ầm ầm. Nhìn xuống bàn tay thì thấy hấn đang nắm tay nó.

-Bỏ ra_Nó nói, thật sự nó không muốn bị hiểu lầm nó với hấn là một cặp

-Không_Hấn trả lời dứt khoát. Nãy giờ hấn để ý xung quanh. Không biết có bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng của mấy thằng con trai nhìn nó say đắm. Hấn thật sự rất khó chịu khi nó cứ bị người khác nhìn như thế này. Bất đắc dĩ phải nắm tay nó, xem như đánh dấu chủ quyền vậy.

-Anh điên à_Nó giằng tay hấn ra nhưng hấn là "trâu" sao ấy. Nó giằng mãi không ra.

-IM_Hấn lạnh lùng nhìn nó. Bất đắc dĩ thôi mà. Nếu hấn không làm vậy có ngày hấn mất nó chả chơi.

-Hừ_Nó hừ lạnh 1 cái, mặc kệ hấn.

Hấn nắm tay nó mà trong tim như "bắn pháo hoa". Đây là lần đầu hấn được nắm tay nó. Tay nó mềm mại và rất ấm áp. Hấn thật muốn nó có thể đối xử với hấn như vậy.

-Em có thể vui vẻ với anh dù chỉ 1 lần đc không?_Hấn nhìn nó hỏi

-Có thể_Nó trả lời thờ ơ, đôi chân vẫn cứ bước. Thật sự nó không muốn như thế này. Chỉ là...nó không muốn tìm đau, lòng khổ nữa. Hận hấn? Nó có chứ. Yêu hấn? Nó cũng có. Như thế thì nó làm sao đây. Tay hấn rất to và ấm áp. Nhưng có lẽ nó chỉ là của người khác.

-Chúng ta chơi trò kia đi_Hấn chỉ tay về phía căn nhà mà đi bằng tàu điện. Hấn thật muốn nó sợ quá mà ôm chặt lấy hấn không buông. Nghĩ tới cảnh đó hấn háo hức trong lòng.

-Ừ_Nó trả lời. Thật ra thì nó rất sợ ma a. Nhưng nó là một người luôn che giấu cảm xúc tốt. Chắc có lẽ sẽ không sao. Mong là như vậy. Tay nó run lên. Giờ nó làm sao đây.

Nghe được câu trả lời. Hấn vui mừng chạy đi mua vé liền. Bỏ nó đứng đó lo lắng.

5' sau

-Vào thôi

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nấc Thang Tình Cảm (3)

-Vào thôi_Gia Phong mua vé sau đó kéo tay Thiên My đi

-Ừ_Nó nhẹ nhàng đi theo hấn cố tỏ ra bình thản.

Trong căn nhà ma.

Nó với hấn ngồi vào hai ghế gần kề nhau.

Nó gỡ tay hấn ra để tránh hấn biết nó run làm hấn có chút hụt hẫng nhưng cũng vui vẻ khi nghĩ tới lúc nó sợ hãi mà chủ động với hấn.

Rè...rè...

Tàu điện bắt đầu chạy đi.

Tìm Thiên My như muốn chạy ra ngoài. Nó rất sợ a. Nhìn đi, xung quanh toàn máu me, hình nộm. Làm sao nó không sợ cho được chứ. Nó cũng là con gái mà.

-Em sợ à_Gia Phong xoay qua nhìn nó khẽ cười

-Không_Nó trả lời dứ khoát giọng run run.

-Xem kìa giọng em run hết rồi, nắm tay anh đi cho đỡ sợ_Hắn nhếch môi cười gian.

Thiên My im lặng không trả lời. Nó nhìn nụ cười của Gia Phong là biết chắc hắn đang giở trò rồi.

Bất ngờ....

Một cái đầu hình nộm đầy máu me vô cùng đáng sợ. Phóng xuống ngay trước mặt Thiên My. Nó sợ quá.

-ÁÁÁÁÁ_Tay nó cầm chắc ghế. Dù thế nào cũng không cần đến hắn.

Gia Phong lo lắng nhìn Thiên My. Nếu biết nó sợ như thế này thì hắn đã không gài nó vào rồi.

-Em có sao không_Hắn lo lắng hỏi.

-Không sao_Mồ hôi nó chảy ướt đầm cả mái tóc mai.

Gia Phong thấy thế, lấy khăn giấy lau trán cho Thiên My. Nó khẽ cau mày giựt lấy chiếc khăn tự lau cho mình làm hắn buồn bã rút bàn tay lại.

Sau một hồi chịu đựng trong cái trò chơi mạo hiểm đó. Mặt Thiên My xanh như tàu lá chuối bước ra ngoài.

Gia Phong thì lo lắng, buồn bực và tức giận vì không đạt được mục đích.

-Em cần thuốc không, anh xin lỗi đã kêu em vào đó_Gia Phong nhú mày nói.

-Không sao, Châu với Huy đâu_Nó không bận tâm hỏi hắn.

-Anh không biết_Đưa mắt nhìn xung quanh Gia Phong cười tươi. Hai người này cũng thông minh lắm. Còn để cho hắn và nó có không gian riêng nữa chứ.

-..._Thiên My nhú mày, nhăn mặt, chắc lại do hắn gây ra. Hừ, mặc kệ, nó không quan tâm. Chân bắt đầu nhấc lên, bước đi.

-Pi, em đi đâu vậy_Gia Phong đi ngang Thiên My khẽ hỏi. Hắn muốn luôn luôn đi theo cùng nó.

-Tôi với anh không thân thiết quá, đừng gọi tên tôi thân mật như vậy_Nó liếc đôi mắt sắc lạnh như băng nhìn hắn, nhàn nhạt mà mở miệng.

Gia Phong nghe Thiên My nói, chỉ "Ừ" nhẹ một tiếng. Nhưng vẫn đi sau lưng nó. Lấy điện thoại chụp từng bước chân nó đi. Cô hầu ngày nào bên cạnh hắn bây giờ lại trở nên xa lạ quá. Kể cả tên thân mật của nó, nó cũng không cho hắn gọi. Người con trai làm cho người con gái mình yêu ghét bỏ. Liệu có ai đau khổ như hắn không??

Gia Phong biết, Thiên My còn đau khổ gấp trăm lần hắn. Những vết thương từ thể xác đến tinh thần đều do hắn gây ra trên con người nó. Nhớ lại lúc nó bị hãm hại...Gia Phong giật mình...đứng...cánh tay...

-AA anh làm gì vậy_Đang suy nghĩ nên mua gì gửi qua Mỹ đột nhiên bị kéo giật ngược, Thiên My đau hét lên.

-Tại sao em luôn mang găng tay ngắn_??_Gia Phong nhú mày hỏi.

-Thích_Thiên My hé mở đôi môi, lạnh nhạt trả lời. Rõ ràng hắn là người biết rõ mới đúng.

-Tháo ra_Hắn yêu cầu nó. Hắn muốn xem vết thương khi xưa có làm tay nó bị sao không. Nếu có hắn phải chữa trị ngay cho nó.

-Hừ, không_Thiên My bực mình giật tay mình lại. Vết sẹo đó thật xấu xí. Tuy trị liệu chỉ còn lại một vết sẹo nhỏ nhưng cũng đủ làm nó tự kinh tởm bàn tay của mình. Thế nên nó mới mang găng tay ngắn chừa ra cách ngón để che lấp đi vết sẹo đó.

-Anh xin lỗi_Gia Phong nói, chưa kịp để Thiên My trở tay, hắn đã cầm lấy tay nó. Cởi phăng chiếc găng giục đi.

Gia Phong sững sờ....

-ANH LÀM GÌ VẬY HẢ??_Thiên My hét lên, đau đớn nhìn cái vết sẹo xấu xí không rõ hình thù trên cổ tay mình.

Nó đã cố gắng đeo găng tay để quên đi sự mặc cảm trước những bàn tay xinh đẹp của bao người con gái khác. Có sao hắn cứ thích khơi gợi lên làm nó đau buồn đến tức giận.

-Anh xin lỗi_Nhìn vết sẹo trên tay Thiên My, hắn khó lòng đối mặt với nó. Tim khẽ nhói. Hiện tại hắn chẳng thể nói gì ngoài xin lỗi nó cả.

-Lần nào anh cũng xin lỗi tôi, vậy con tim tôi nát, ai xin lỗi nó đây, dùng trái tim anh à, tôi không cần, tôi đã cố nén nỗi đau, tại sao anh cứ khơi gợi lên nỗi thế_Thiên My cười nửa miệng, tuông một tràn dài sau đó đeo lại găng tay vào.

Gia Phong đứng kể nó. Im như tượng. Hấn không nói gì vì hấn biết, dù có nói thì nó sẽ không chán ghét hấn sao, dù có nói thì thời gian quay lại sao. Hấn thật ngu ngốc khi khi xưa tin lời ả đàn bà đó rồi nhấn tâm rạch lên tay nó.

Hai người cứ đứng im lặng như vậy cho đến khi một giọng nói thứ ba vang lên.

-MY, MY mày sao vậy_Kim Châu lon ton chạy lại lay nhẹ nó. Phía sau là Phan Huy.

-Tao không sao_Thiên My trả lời nhỏ, mắt liếc qua hấn.

-Vậy thì tốt_Nhỏ nhìn sắc mặt Gia Phong là biết lại có gì xảy ra nữa rồi. Haizzz.

-Về thôi, tạm biệt_Nó kéo tay Kim Châu đi thật nhanh.

-ANH SẼ KHÔNG BỎ CUỘC_Thấy Thiên My đi, hấn hét về phía nó. Hấn biết nó nghe mà.

-Về mày_Phan Huy vỗ vai Gia Phong kéo hấn đi về luôn.

*****Ta là đường ***phân***cách***đi về nhà*****

Ngồi trên xe mà nhỏ cứ run run. Thà là nó cứ nói chuyện, sao im ắng lạ thường vậy.

-Này_Kim Châu khều vai Thiên My.

-Gi??_Nó hỏi

-À...khô..không có gì_Nhỏ cứng họng không biết nói gì với nó luôn.

Thiên My im lặng. Chỉ là....nó đang suy nghĩ về câu nói lúc nãy của hấn.

Về tới biệt thự, hai đứa nó cho xe vào gara rồi đi vào.

OMG!!!!

Hiện tại hai đứa nó đang đứng ở cửa. Miệng há hốc bất ngờ.

-TẠI SAO HAI NGƯỜI LẠI Ở ĐÂY HẢ??_Nó và nhỏ cùng hét vang cả căn biệt thự.

T/g: Chap này ta thấy hơi tội cho nam chính quá a~

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chap 11

-SAO HAI NGƯỜI LẠI Ở ĐÂY HẢ??_Nó và nhỏ cùng hét lên.

-Về quản lí hai em_Giọng một người con trai nhàn nhạt nói.

-Hai chị khỏe chứ??_Một giọng nói khác lại vang lên.

-Haizz sao không ở Pari luôn đề_Kim Châu quăng túi qua một bên, nằm phịch xuống sofa.

-ANH_Thiên My vui mừng chạy lại ôm người con trai lúc nãy. Người đó chỉ khẽ cười xoa đầu nó.

-Chị, sao không ôm em_Người con trai chừng nhỏ hơn tụi nó một tuổi nhấn mặt nói.

-Chị ôm cho_Nhỏ hớn hờ ngồi dậy ôm người con trai đó.

Bốp!!!

-Buông em ra_Ánh mắt người con trai đó thoáng chốc lạnh lại.

-Hừ, anh Nam, anh xem nó đi_Kim Châu hừ lạnh một cái khẽ nói.

-Thôi được rồi, sắp tới K.M sẽ mở một chi nhánh nữa tại Pari, ai lo??_Người con trai tên Nam lạnh lùng nói, tay vẫn ôm nó trong lòng.

-Em_Tên con trai lúc này nói.

-Từ Huy, em lo được không đó_Với giọng khinh khỉnh, Kim Châu nói.

-Xem thường người quá_Từ Huy liếc Kim Châu đáp.

-Hừ, lên phòng trước đây_Nhỏ bực mình cầm túi đi lên lầu.

Phòng khách thoáng chốc chỉ còn lại ba người. Từ Huy nhanh chóng nhảy qua phía Thiên My ngồi.

-Anh về khi nào vậy_Nó tru môi vô cùng đáng yêu nói.

-Vừa về lúc này thôi mà đã không thấy em rồi_Từ Nam hôn lên trán Thiên My một cái nhẹ.

-À, lúc này em đi KVC cùng Châu_Miệng nó cười tươi như hoa nở.

-Hai người xem em là không khí à_Một giọng nói....lặng xẹt vang lên.

-Nào có_Thiên My bẽn lẽn nói.

-Chỉ_Từ Huy nhăn mặt nói, ánh mắt sắc lạnh vừa nảy cứ như chưa từng xảy ra.

-Thôi, hai người lên nghỉ ngơi đi_Giọng của Từ Nam lạnh lẽo nhắc nhở.

Làm Từ Huy & nó nhú mồm. Mới 8 giờ kêu đi nghỉ ngơi. Có quá khát khe rồi không??

-Em đi_Nó hôn chụt vào má Từ Nam một cái rồi cũng chạy đi.

-Khất khe_Từ Huy gằn từng chữ, đứng lên lảo đảo theo sau nó.

Phòng khách bây giờ đã chìm vào im lặng. Chỉ còn bóng hình một người con trai ngồi đó. Môi nhếch lên tạo thành một hình bán nguyệt hạnh phúc.

*****Ta là đường phân cách*****đi lên phòng*****

-Ủa sao em ở đây_Thiên My tay cầm khóa cửa. Nhường mồm nhìn người con trai. Không phải lại muốn ngủ cùng nó giống khi còn ở Mỹ chứ??

-Em sẽ ngủ cùng chị_Từ Huy cười cười khẽ nói.

-Vậy em...

-Không được.

Nó chưa kịp nói xong thì một giọng nói khẽ vang lên.

-ANH??_Từ Huy lạnh lùng nhìn Từ Nam. Về trẻ con lúc này biến mất hoàn toàn.

-Em về phòng đối diện Châu mà ngủ_Hất mặt về phía cánh cửa kia. Từ Nam nhú mồm nói.

-Anh nhớ đấy?_Khuôn mặt Từ Huy đen lại. Thoáng chốc lạnh lẽo.

-Chị ngủ ngon nhé_Quay mặt nhìn Thiên My đang đờ nảy giờ. Cậu cười tươi sau đó bước theo hướng ngược lại.

-Nam, sao anh ở đây, em nhớ anh ở phòng khách mà_Nó đờ đờ hỏi.

-Nơi nào có em, nơi đó xuất hiện anh_Từ Nam nở một nụ cười mỉa hoặc nhìn chằm chằm nó nói.

-Vâng...vậy anh ngủ ngon nhé_Thiên My thoáng chốc bất ngờ, nghiêng đầu khẽ cười.

Cạch/// Tiếng cửa phòng đóng kín.

Lại người con trai với không gian lạnh lẽo. Mỗi nhếch lên tạo thành một hình bán nguyệt hạnh phúc.

Buổi đêm, căn biệt thự xa hoa chìm vào tĩnh mịch. Tất cả chỉ còn một khoảng không im lặng. Bầu trời âm ỉ gió thổi nhẹ từng cơn.

-Thiên My, anh phải làm sao _Tiếng nói đau thấu tim của một người con trai nói. Vang lên cả căn phòng lạnh lẽo.

Ở một nơi đâu đó...

-Thông tin Hoàng Thiên My??_Một người con gái khoanh tay nhìn ra bầu trời sao nói.

-Đây _Người mặc áo đen đưa một tập hồ sơ ra.

-Tốt.

Người con gái xem xong. Đôi môi đỏ chót vì son khề nở nụ cười ác quỷ.

"Ta lại về rồi"

*****Ta là đường phân cách*****ngày****và đêm*****

Buổi sáng tại biệt thự của nó.

Ầm//Ầm

-PI DẬY NGAY _Nhỏ đang mặc bộ đồng phục trên người hét lên.

-Chị, muốn hồng mần nhĩ sao _Tử Huy dựa cửa phòng mình nhìn về phía đứa con gái đang đập phá trước cửa phòng người khác kia. Nhàn nhạt nói.

-PIII _Kim Châu không quan tâm Tử Huy, hét tiếp.

RẦMM

-IM LẶNG COI

Cánh cửa mở ra. Một đứa con gái với giọng hét thanh cao quát làm nhỏ giết mình. Chỉ biết cười cười.

-Ăn sáng đi _Giọng Tử Nam từ phía dưới nói.

-Haizz _Tử Huy thở dài đi xuống.

-Đ...đi ăn sáng, hớhớ _Kim Châu nói lấp bắp rồi cũng nhanh chóng đi xuống lầu.

-Hừ _Nó bực mình đi theo sau.

Xuống tới phòng ăn hai tụi nó há hốc...

-SAO KÌ VẬY???

Tử Nam, Tử Huy là ai, thân phận của họ là gì?? Tử Nam có quan hệ gì với nó??? Người con gái kia với nụ cười ác quỷ kia là ai??

....=> Ai tò mò đoán thử xem, mọi người thích ai thành đôi với ai hơn :3

Mọi nq đợi chap sau nhá ^^ nhanh thuuu

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chap 12

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Về Bên Anh Nhé? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (4) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-4#ixzz3hRy4A4sa>

[Con trai yêu thật lòng.

- Không phải lúc nào cũng bên bạn.

- Cũng nhắn tin cho bạn.

- Nhắc nhở bạn.

Mà là khi :

- Có 1 người con gái đẹp hơn bạn.

- Hoàn hảo

hơn bạn.

- Ngỏ lời với họ.

- Họ sẽ mỉm cười và nói :

"Xin lỗi Em, giờ Anh chỉ yêu mình cô ấy"]

-SAO KÌ VẬY_Giọng nó và nhỏ hét vang cả căn biệt thự yên tĩnh.

-Haizzz_Từ Huy chỉ biết thở dài nhìn bàn thức ăn sáng trước mặt mình.

-Ngồi xuống ăn đi_Mới Từ Nam giật giật cổ cười gượng.

-Thôi...e...em với Châu đi học trước nhá_Nó cười cười tay huyệt tay nhỏ.

-Dạ vâng..sắp trễ học rồi đó anh_Kim Châu cười xòa nói.

Khi nghe xong Châu nói, nó lập tức kéo tay nhỏ chạy đi.

-Đứng lại_Giọng nói Từ Nam đầy sát khí vang lên.

-Thì ăn_Thiên My phụng phịu ngồi xuống kế Từ Nam

Nhỏ cũng khó chịu bước vào luôn. Cái gì đây a!!! Sữa với bánh mì...

...khét thì làm sao mà ăn. Từ Nam về đây đúng là khổ mà. Mà tội nhất là con Pi, aha đáng thương.

-Cái gì thế này_Mặt mày Thiên My méo mó khi nhìn ổ bánh mì trên tay. Ăn vào chắc nó chết mất.

-Anh quên canh thời gian thôi, em ăn đi_Từ Nam cầm tách cà phê nhàn nhạt nói.

-Ra thế_Mặt nhỏ giờ nhăn như "tinh tinh" nhìn qua nó cũng không khác là mấy.

Bất ngờ. Mắt Kim Châu lóe lên.

-Huy, em cần bổ sung năng lượng để lập chi nhánh mới_Kim Châu cười tươi, cầm ổ bánh mì đưa qua cho Từ Huy. Mắt cô sáng như sao đêm...Hắc...hắc như vậy thì cô khỏi cần ăn.

-Ặc_Từ Huy nhủ mày, này giờ cậu chỉ im lặng, giờ lại bị kéo dơ. Đúng là phiền phức mà. Cậu nhìn thôi cũng ón rồi. Huống chi là ăn.

-Ăn đi aha_Nó nhìn thấy cảnh này chỉ cười. Gán cắn một miếng bánh mì. Nhưng thức ăn chưa kịp vào miệng đã bị một giọng nói cắt ngang.

-BỎ!!!

Miệng nó lập tức cứng đơ. Từ Nam vừa mới kêu nó ăn. Giờ lại kêu bỏ. Khó hiểu.

-Anh sẽ đưa em cùng Châu đi học, Từ Huy thì qua G.P_Từ Nam bỏ ly cà phê xuống nói. Hừ, anh chỉ muốn làm cho nó một buổi sáng thôi mà. Ba tháng

anh chưa nấu thức ăn cho nó rồi còn gì. Vậy mà anh quên canh lò nướng. Thành ra bánh mì nó mới thành "than". Tức thiệt mà.

- Vậy đi thôi _Kim Châu vui mừng cầm balo vọt ngay khiến nó giật mình.

Từ Nam đi lại kéo Thiên My. Khoát vai nó ra Gara tự nhiên. Nó cũng hơi bất ngờ. Nhưng cũng không nói gì. Chỉ khẽ cười.

Trên đường đi.

Thiên My đang ngồi ghé kế Từ Nam. Anh thì đang lấy xe. Lâu lâu liếc nhìn nó.

- Á bức quá _Kim Châu ở phía sau xe hét lên.

- Con điên kia, im lặng chút đi, lúc sáng mầy luyện thanh trước cửa phòng tao chưa đủ à _Thiên My tức giận quay xuống nói.

- Hừ _Nhỏ liếc xéo nó một cái rồi lại chăm chú vào điện thoại.

Thiên My thờ dãi. Không biết nhỏ làm gì với cái điện thoại mà cứ "lên con" mãi.

Người con trai kế bên nhìn bộ dạng nó khẽ nở một nụ cười.

10' sau tại cổng Havin.

Kéttt/// Một chiếc xe sang trọng đỗ vào khiến ai ai cũng ngoái đầu nhìn.

Nó cùng nhỏ bước xuống xe. Làm nam sinh ai nấy phải ôm tim. Dễ thương quá đi a!

Cạch/// Lại một người con trai bước xuống xe. Cao ngạo như một đế vương. Đôi mắt toát lên vẻ lạnh nhạt. Điều này làm đám con gái xung quanh không ngừng bàn tán.

Liếc mắt nhìn xung quanh. Từ Nam nhẹ nhàng đi về phía Thiên My đang đứng. Mũi khẽ nhếch lên.

- Anh đi đây _Cúi xuống hôn lên má nó một cái sau đó anh quay lại lấy xe. Trước khi đi anh nở một nụ cười đầy thách thức cho người đang đứng phía xa kia.

Nó cũng mỉm cười vẫy tay theo. Bên anh, nó thật bình yên mà. Trong cuộc sống này có lẽ...Thiên My, nó chỉ tin tưởng anh nhất.

Kim Châu đứng kế quan sát hành động của hai người, có tí bức tức trong lòng. Không phải vì nhỏ ghen đầu nha. Là nhỏ tức giùm Gia Phong thôi.

Hai đứa nó cứ đứng im nhìn theo bóng chiếc xe đã khuất tự lúc nào.

Không gian bỗng dưng im ắng lạ thường. Một vài chiếc lá khẽ rơi vào không trung rồi lại đáp xuống mặt đất. Xung quanh bao trùm lên một không khí nồng nặc mùi sát khí. Ai ai cũng kinh sợ.

Thiên My và Kim Châu cảm thấy kì lạ, cả hai nhích người xoay lưng lại thì bất gặp ngay một ánh mắt hằn lên vẻ chết chóc. Xung quanh người đó, hàn khí tỏa ra nhiều đến đáng sợ khiến người Thiên My cũng run theo thời gian. Người con trai tuyệt mỹ, bóng dáng lạnh như thấu xương. Tay rút túi quần. Mặt hơi cúi xuống. Mũi nở nụ cười chứa đầy tức giận và nguy hiểm. Mái tóc xòa xuống làm con người đó thêm quyền rũ. Chân bắt chéo, cơ thể dựa vào một cái ghế. Người con trai đó không ai khác là hắn. Trần Gia Phong.

- Anh ta là ai?? _Đôi môi mỏng của Gia Phong nhếch lên, lạnh lẽo nói ra bốn chữ.

Từ đầu tới cuối hắn đã quan sát cả. Anh ta là ai mà hôn nó chứ. Nó chỉ có thể là của hắn, của hắn thôi. Chết tiệt, còn dám cười thách thức với hắn. Được lắm, muốn dành Thiên My với hắn thì cứ đợi đi.

Đôi môi Gia Phong lại một lần nở nụ cười ác quỷ.

- Sao em không nói _Gieo tia nhìn đầy nguy hiểm lên người con gái kia. Hắn giờ giọng lạnh tanh hỏi.

- Bạn tôi _Thiên My cũng bình tĩnh đáp lại. Nhìn sâu vào đôi mắt Gia Phong khiến nó trong phút chốc lòng sợ hãi dâng lên. Đôi mắt hắn thật lạnh lẽo đầy vẻ cô độc.

- Không phải _Hé mở miệng, ánh nhìn Gia Phong lại càng lạnh hơn. Hắn không thể tin được. Anh ta lại là bạn nó.

- Vậy thì sao??? _Thiên My khoanh tay lại khẽ nói. Tuy trong lòng nó đang rất sợ hãi. Thật thì hắn chưa bao giờ cư xử lạnh nhạt như vậy với nó. Nó cũng không biết nên ứng phó làm sao đây.

- Em muốn gạt tôi??? _Gia Phong nhếch mép cười như không cười nói.

- Tôi với anh chả là gì của nhau _Thiên My nhún vai nói thẳng.

Không gian lại một lần nữa bao trùm cái không khí đáng sợ ấy. Bầu trời mang một màu âm đạm. Hơi lạnh toát ra từ người con trai càng lúc càng nhiều. Ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào người con gái đối diện.

-Lại đây_Tay Gia Phong khoanh lại. Bóng dáng ấy dưới ánh nắng mặt trời lại trở nên yêu nghiệt hơn.

Thiên My không nói gì theo bản năng đi lại chỗ hần. Nó không biết hần định làm gì nhưng chắc chắn sẽ ứ có tốt đẹp. Hần hiện tại thật đáng sợ a.

Liếc đôi mắt lạnh như băng nhìn cái bóng dáng nhỏ bé đang tỏa sáng dưới buổi sớm kia. Hần không nói gì lại đảo mắt đi.

-Chuyện gì??_Thiên My nhú mày khó chịu hỏi. Xem bóng lưng người con trai đó đi, nó cứ tương tượng là "ngọn núi". đang ở trước mặt nó chứ.

Xác định nó đang đứng kế mình rồi. Gia Phong liền xoay người lại. Lấy bàn tay to lớn của mình ôm lấy gáy nó. Cúi người xuống và...

Nói

-Dù anh ta là ai đi nữa cũng không được hôn em. Chỉ "tôi mới có thể".

Hần nói, cố ý nhấn mạnh những từ cuối cùng cho Thiên My nghe rõ. Giọng nói của hần mang thêm vài phần uy hiếp cho người khác.

Hơi nóng từng hơi thở của hần phả vào tai Thiên My khiến nó bất giác rung mình một cái.

Chưa muốn buông nó ra. Hần quay mặt hôn lên chỗ vừa rồi Từ Nam hôn. Trong lòng tức giận muôn phần. Làm mất nó trọn ngược.

Tay hần xiết chặt gáy nó lại.

-Tôi sẽ ghen đấy.

Âm thanh không trầm không bổng vang lên trong không trung yên tĩnh. Tựa hồ nhưng chưa từng nói.

Gia Phong hài lòng thả tay ra. Môi tạo nên một hình bán nguyệt hoàn hảo đến mê người. Tay lại một lần nữa đút vào túi bình thần bước đi như không có gì xảy ra.

Thiên My nhìn theo bóng lưng người con trai lãnh đạm đó. Trong lòng thoáng chút ghen sống nhưng sau đó lại nhanh chóng lặn đi. Ghen ư? Anh có quyền? Có là gì của nhau đâu chứ. Nó mỉm cười nhẹ nhàng đi.

Ở một nơi khác.

-Nè cái tên hôn Thiên My là ai vậy_Giọng một người con trai vang lên.

-Anh ấy tên Từ Nam, Haizz_Cô gái lại thờ dài.

Hai người này không ai khác là Phan Huy và Kim Châu. Lúc này cô thấy Phan Huy đứng sau lưng hần, tay làm ám hiệu từm lum khiến cô không hiểu. Dịch cả 10' mới dịch được, thì ra câu nói đó có ý nghĩa rất ngắn gọn là "Đi ra sau trường".

Làm Kim Châu cô đây tức chết mà.

-Anh ta có quan hệ gì với hai người...

Reeng..Reeng

Chưa kịp để Phan Huy nói tiếp thì chuông vào học lại vang lên. Khốn! Anh muốn khai thác thông tin cho Gia Phong thôi mà sao khó quá thế. Hừ. Lần sau hỏi vậy.

-Vào thôi_Kim Châu liếc Phan Huy đang ngẩn ngơ khề mở miệng.

Thế là hai người cùng đi vào lớp. Mỗi người một ý nghĩ riêng.

T/g:

Kết luận:

=>Tính chiếm hữu của Gia Phong rất lớn.

=>Từ Huy + Từ Nam = Anh em ruột.

=>Tình cảm anh em giữa Huy và Nam bất đồng.

(Thấy chap này sao sao??)

Dài quá)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chap 13

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Về Bên Anh Nhé? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (5) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-5#ixzz3hRyGgeaF>

Bầu trời cao trong xanh lạ thường, không một gợn mây. Dưới sân trường Havin. Bóng cây súp xòa xuống mặt đất. Không gian yên tĩnh. Thỉnh thoảng vài con gió lướt ngang qua nhau.

Khác với khung cảnh yên bình này thì ở một lớp học không khác gì "trại điền" đang ồn ào, nhộn nhịp vì nghe tin sẽ có một nữ sinh và một nam sinh nhập học.

Tuy nhiên, ở dãy bàn cuối lớp. Có bốn con người đứng đưng bình thản cứ như "dù trái đất nổ tung thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi".

Hắn ngồi kế nó, đeo fone nghe nhạc tay chống cằm nhìn nó, lâu lâu cười nhẹ một cái. Vì sao ư? Vì nó đang ngủ mà. Thiên My nó không giống người khác mà có thể ập mặt luôn xuống bàn để ngủ, do lúc này nhỏ quay sang nói với nó là: "Học mà ngủ là mama thu luôn cái con sủng của mày ấy, phòng học có gắn camera đó". Thế là Thiên My đành phải ngồi gật gù nên đôi lúc lơ đãng người dựa vào hắn. Nó đâu có biết nhỏ cười gian tà đến cỡ nào.

Do Kim Châu biết cây sủng đó chỉ mình mama là biết điểm mấu chốt của cấu tạo. Nên Thiên My mới không thể nào làm một cây giống như vậy. Mà xấu một cái nó lại cực kì yêu thích cây sủng đó. Vì thế nó đành ngoan ngoãn.

Cốp!!!

-Sao anh cóc đầu tôi_Kim Châu bặm môi trừng mắt nhìn Phan Huy.

-Cô làm gì cười mãi thế_Phan Huy nhướn mày hỏi. Nãy giờ anh để ý, nhỏ cứ cười tủm tỉm nhìn về phía nó. Quái lạ.

-Anh khùng hả, kệ tôi?_Nhỏ bực mình gất. Hừ, người ta đang xem chuyện tốt. Không biết thì thôi còn xía vào.

-Cô..._Anh tức nghẹn họng. Con nhỏ này ngày càng lì lợm mà.

Kết /// Cánh cửa lớp mở ra. Một con người đi vào. Nhưng không ai để ý tới sự hiện diện đó. Cho đến khi...

RẦM

-TRẬT TỰ_Bà giáo chủ nhiệm hét vang làm Thiên My giật mình tỉnh dậy.

Thấy nó bị giật mình. Hắn tức giận trong lòng. Dùng con mắt thâm trầm nhìn bà giáo trên bục. Hừ, rõ là nó dựa vào người hắn ngủ ngon lành. Chỉ tại bị phá đám. Đáng ghét.

-NÓI NHANH, xong thì BIẾN_Giọng hắn như tula gọi về làm cả lớp hoảng sợ đến cả nó ngồi kế bên còn thấy hoảng hốt chi.

-Chỉ...chỉ là...có học...sinh mới...hai em vào đi_Bà giáo đứng phía trên vừa bực tức vừa run sợ mà nói.

Kết /// Cánh cửa lớp học lại mở ra thu hút sự chú ý của tất cả trừ bốn người phía dưới kia. Đơn giản vì hắn còn tức chả quan tâm gì đến nữa, nó thì lim dim mắt muốn ngủ. Anh và nhỏ ăn bánh vụn cùng lại cãi nhau um lên.

Bước vào lớp là một cô gái tuy không xinh đẹp lắm nhưng vô cùng đáng yêu. Toàn gương mặt không make up, chỉ tô một miếng son hồng nhạt tăng lên nét dịu dàng.

Kế bên là một cậu nhóc với gương mặt vô cùng quen thuộc không ai khác là....Tử Huy.

Gặp được nó và nhỏ. Mắt cậu hiện lên tia vui vẻ. Không giới thiệu. Không chào hỏi. Cậu đi thẳng xuống làm cả lớp ngơ ngác. Đi qua chỗ Kim Châu, cậu chỉ khẽ nhìn xem như quen biết. Khuôn mặt lạnh tanh nhưng lại gần nó thì lại cười vui vẻ.

-Hừ_Từ Huy ôm cổ Thiên My, do nó quá buồn ngủ bị ôm bất ngờ liền lấy tay định tán một cái nhưng đã bị cậu bắt lấy.

-Hừ, cả em chị cũng tán_Từ Huy nhăn mặt nhìn nó.

-Từ Huy?_Nó nhú mày lại. Rõ ràng là đi đến G.P sao giờ này lại ở đây.

-Tý em sẽ nói_Cậu buông nó ra, đi sang bàn kế nhỏ ngồi.

-Chào em trai_Kim Châu cười tươi nói. Ánh mắt vô cùng nguy hiểm khi nhìn thấy khuôn mặt Gia Phong hiện giờ. Thật đáng sợ. Huy ơi, em tiêu rồi.

-Chào_Từ Huy cười nhạt sau đó cúi đầu làm việc trong cái máy tính đã để sẵn trên bàn.

-Chào mọi người, mình là Mai Như, mong mọi người giúp đỡ_Một giọng nói trong trẻo vang lên khiến cả đám (trừ hấn) đổ dồn mắt về phía trên. Chỉ thấy một cô gái đáng yêu cúi người khoảng 45°.

Thiên My giật bắn người. Nó cảm thấy ánh mắt người con gái này luôn hướng về phía nó. Vừa trong sáng vừa nguy hiểm vô cùng. Có cái gì đó rất lạ ở đây. Giọng nói này khiến nó thấy vô cùng quen thuộc. Nó mãi mê suy nghĩ đầu đề ý người con trai kế bên nó đang đề nên tức giận để không giết người.

Gia Phong đang cực kì bức tức. Lúc này bà giáo phá chuyện của hấn đã làm hấn tức rồi. Bây giờ lại ở đâu ra một tên tự xưng ôm nó. Người con trai đó kêu nó bằng chị nhưng bắt cứ ai ôm nó, đụng vào người nó đều không được.

Không biết còn tên nào muốn có nó nữa đây. Chết tiệt. Xin nó tha thứ vẫn chưa xong. Thế mà ở đâu lại ra hai đứa con trai muốn cướp nó từ tay hấn.

Càng nghĩ mắt hấn lại hằn lên tia máu. Khuôn mặt lạnh đậm đáng sợ.

-Chào bạn, mình ngồi đây nhé_Mai Như không biết đã đi xuống chỗ nó từ lúc nào, ngồi ngay phía sau lưng nó.

-Chào_Nó cũng mỉm cười xong lại xoay lên.

Mai Như nhìn phía lưng nó. Cười nhẹ. Tia nhìn từ đáy mắt khiến người khác không thể biết họ nghĩ gì. Ngược lên nhìn khuôn mặt Gia Phong, vô cùng quái lạ. Cô lại không sợ hãi mà chỉ lại cười. Nhưng là một nụ cười gian xảo.

Thời gian trôi đi nhẹ nhàng. Thoáng chốc đã đến giờ nghỉ trưa.

Reng... Reng...

-Chị, chúng ta đi ăn thôi_Từ Huy khi nghe chuông liền cất máy tính vào, chạy qua ngay bên cạnh nó kéo tay đi.

Nhỏ nhìn cảnh đó lại thở dài. Đứng kế bên nhỏ. Mà anh cũng khó hiểu.

-Đi thôi_Thiên My cười đi cùng Từ Huy.

RẦM ////

(Còn tiếp)

-Sr chap này không đc hay (suy nghĩ của mình) Do mạch cảm xúc bị ngen lại. .'<

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thoáng Chốc Nguy Hiểm.

Rầm//

Gia Phong tức giận đập mạnh xuống bàn. Tất cả giật thót quay người lại nhìn hấn. Nhìn khuôn mặt hấn ai cũng sợ hãi, duy chỉ có nó vẫn giữ được bình tĩnh.

-Anh làm sao vậy_Nó bức dọc nói.

-Không có gì_Gia Phong đáp, đôi mắt hần tia giận bỏ ra ngoài.

Nó nhìn theo bóng lưng hần thấy đau lòng. Tay hần đang chảy máu. Sao nó cứ thấy tim mình đau quá. Nó biết chứ. Vừa rồi chắc chắn là hần tức vì Từ Huy. Dựa vào lúc sáng nay thôi nó cũng đã nhận thấy hần "ghen" cỡ nào rồi.

-Chị, đi thôi_Từ Huy lên tiếng phá vỡ suy nghĩ của nó.

-Ừ_Nó cười gượng đáp lại.

-Anh đi không?_Kim Châu thấy hần bỏ đi mà còn Phan Huy ở đây nên hỏi luôn.

-Đi chứ_Anh cười ngọt ngào đáp lại làm nhỏ đỏ mặt. Ngu gì mà không đi chứ. Thà đi theo người mình yêu còn sướng hơn đi theo Gia Phong làm bia chượt giận.

-Thì đi_Nhỏ đỏ mặt chạy đi.

Cả đám cười sau đó cũng đi theo.

Ở chỗ Gia Phong.

Hần đang nằm tựa đầu vào gốc cây. Đôi mắt nhắm hờ lại suy nghĩ. Làm thế nào để nó tha thứ? Hai tên kia là ai?

Tâm tình hần vô cùng phức tạp. Suốt cuộc đời này nó cũng chỉ có thể là của hần đừng hòng ai chạm vào. Cho dù nó không tha thứ, hần cũng sẽ theo đuổi nó lại. Chắc chắn nó còn yêu hần mà. Còn yêu là còn cơ hội. Vì vậy hần quyết không bỏ cuộc. Hần sẽ ăn bám nó mãi. Lòng tuy nghĩ vậy nhưng tim hần vô cùng đau nhói. Tim như bị cứa. Nếu từng giọt máu có thể rơi ra thì đó cũng chỉ là tình yêu hần đối với nó. Làm sao đây.

-Chào anh họ.

Đang mê man chìm đắm trong suy nghĩ. Một giọng nói vang lên. Gia Phong bình thản mở đôi mắt ra vì hần biết chắc cái người phát ra âm thanh này không ai ngoài...Mai Như.

-Sao lại không nói chuyện_Mai Như cười nhếch mép nhìn hần nói.

-Cô từ Mỹ về, tốt nhất yên phận mình đi_Thốt ra âm thanh vô cảm của mình. Mắt Gia Phong sắc lạnh như dao găm.

Mai Như không phản ứng khế cười dịu dàng. Ngồi xuống kế bên cạnh hần. Đầu khế nghiêng. Vẻ mặt cứ như một cô bé trong sáng đơn thuần. Thu lại nụ cười, Mai Như nói.

-Em không biết mình sẽ làm gì đâu.

Hần nghe thấy thế. Môi khế mím chặt. Tia nhìn càng đen thâm trầm hơn.

-Đừng đụng đến cô ấy_Hần đứng lên bước đi, bỏ lại một câu nói chứa ý hàm dọa.

Mai Như nghiêng đầu, ngây thơ nhìn theo bóng lưng người con trai nhưng lời nói thì vô cảm xúc chẳng ngây thơ tí nào:"Không có được anh thì đừng ai hòng có".

Đôi môi màu hồng nhạt nhếch lên cười vui vẻ cứ như chưa từng nói gì. Cầm điện thoại lên. Môi vẫn nở nụ cười.

"Rất nhớ chị". Tin nhắn ngắn gọn ba từ được gửi vào một số di động không tên.

Người con gái bên phía kia. Xem xong tin nhắn. Đôi môi son đỏ cười lạnh một tiếng, trên tay cô ta cầm khẩu súng vô cùng nguy hiểm.

"Ba mẹ mày, bây giờ đến mày rồi, Thiên Myahaha"_Giọng cười đáng sợ vang lên cả căn phòng âm u.

****ta là đường phân****cách cắntin*****

-Từ Huy, em nói đi, sao lại ở đây_Thiên My cầm trên tay chiếc bánh Tres Lechess phủ kem quen thuộc. Trong đầu chợt nhớ về lúc hần cưỡng hôn nó. Môi khế cong cong chút ít.

-Từ Nam nói anh ấy sẽ lo giúp em một phần về chi nhánh, cho nên em rảnh mới vào đây, có lẽ giờ này anh ấy đang ở

G.P_Từ Huy cười cười nói.

-Vậy tại sao không học lớp dưới, nghe nói nhiều hot girl lắm_Kim Châu đột nhiên hỏi.

-Em học gia sư tại nhà, ít nhất cũng có chương trình phổ thông nên lên đây học đầu sao_Mắt Từ Huy nheo lại gắt nhẹ trả lời.

-Ăn đi_Nó lên tiếng kêu, nếu không chỉ sợ hai người này lại cãi nhau. Thật là trong nhà chỉ có bốn anh em. Anh em Từ Huy lại là con nuôi nếu là con ruột ở với nhau từ nhỏ. Chắc sẽ có cuộc chiến "gia đình" xảy ra mất.

-Hừ_Nhỏ trề môi, đáng ghét chỉ tại papa và mama "trọng nam khinh nữ" khen Từ Huy suốt ngày nếu không thì nhỏ cũng đâu bị lép vế đến như vậy.

-Ăn tiếp đi_Thấy nó nói mà nhỏ lại không ăn, anh đưa bàn tay mình lên xoa đầu nhỏ, vô cùng ân cần.

Thoáng cái, mặt nhỏ đã đỏ hơn gấc. Vợ cúi đầu cắn cùi ăn.

-Chep..._Thiên My thấy cảnh này lại lắc đầu. Nó phải về call cho pama lo hậu sự, à nhầm hôn sự cho nhỏ thôi. Chắc họ vui lắm. Aha.

Bịch /// Một chiếc ghế đặt xuống ngay cạnh Thiên My. Người con trai ngồi đó cao ngạo lạnh lùng nhìn Từ Huy như một lời cảnh cáo "Tránh xa cô ấy ra". Không ai khác ngoài cái tên "đẹp trai không bằng chai mặt" Gia Phong.

-Qua phía khác ngồi, tránh xa tôi ra_Nó nhường mày, cái giọng lạnh tanh nhìn hấn.

-Không_Gia Phong thẳng thừng nói.

-Anh..._Thiên My tức đến nghẹn họng. Sao tên này cứng đầu quá. Càng cắt đuôi, hấn càng bám.

Như đọc được suy nghĩ của nó. Hấn giờ tay kéo nó lại thật gần mình khẽ nhếch mép nói.

-Đừng hồng trôn tránh, đến khi nào em tha thứ cho anh thì anh sẽ thả em ra.

Hơi thờ nhong ằm phả vào má nó. Bất giác làm má nó đỏ đỏ. Nhưng sao đó bình thường lại xô hấn ra. Không nói gì mà cầm chiếc bánh còn lại thờ ơ ăn.

Từ Huy nãy giờ quan sát. Tức giận trừng mắt với Gia Phong. Hấn dĩ nhiên thấy nhưng chỉ nở một nụ cười lạnh tanh thách thức làm Từ Huy tức lại càng tức.

-Lên thôi_Đã ăn xong chiếc bánh Thiên My đứng dậy nói rồi bỏ đi.

-Đội...đội tao_Kim Châu vội chạy theo nó.

Ba người con trai phía sau không nói gì cũng đi theo.

Cả đám đang đi trên lề gần hành lang. Thiên My với Kim Châu thì nói chuyện vô cùng vui vẻ chỉ có phía sau là im lặng.

Bỗng nhiên... đôi mắt Gia Phong di chuyển lên sân thượng. Như thấy được cái gì đó hấn vội chạy lại ôm nó tránh và đẩy Kim Châu ra.

CHOANGG /// Một miếng kiếng sắc nhọn bị nứt từ trên sân thượng rơi xuống ngay chỗ lúc này nó và nhỏ đứng.

Nhìn miếng kiếng. Tâm trạng nhỏ và nó bây giờ không thôi hoảng sợ. Xem chút nữa có lẽ tụi nó đã bị đâm mà chết rồi. Anh và Từ Huy sau khi sững sốt, lo lắng chạy tới chỗ hai người hỏi han xem xét.

-Shi* Chết tiệt_Do quá tức giận miệng hấn không kìm chế được mà chửi thề tục. Buông nó ra hấn theo hướng sân thượng mà chạy lên.

-Khoan, tay..._Nó chưa kịp nói hết hấn đã khuất mất rồi. Tay hấn lại chảy máu. Chắc có lẽ do sơ suất mà bị cửa vào nữa. Trong lòng đau xót. Quên hấn... nhất định sẽ được mà.

Hấn chạy nhanh lên sân thượng. Trong lòng tức giận tột cùng. Đáng chết. Nó mà xảy ra chuyện gì chắc hấn sẽ không sống nổi luôn mất.

RÀMMM /// Cánh cửa sân thượng bị hấn đập mở tung.

Một giọng nói vang lên trong không gian.

-Vui chứ??

----»Biết anh em Từ Nam là con nuôi rồi nha. Tuy vậy chuyện tình cảm vẫn xảy ra à.

-----»Biết Mai Như là em gái họ Gia Phong luôn rồi. Nghe nhỏ đó nói đủ biết là nhỏ muốn "loạn luân".

-----»Từ Nam còn một mặt khác, và mặt đó lại khiến Từ Huy không ưa anh mình. Mặt gì sau này rõ.

----»Sao lại có liên quan đến ba mẹ Thiên My nhỉ? Cô gái son đỏ rớt cuộc là ai?

*****End*****Chap*****

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chap 15

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Ve Ben Anh Nhe? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (6) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-6#ixzz3hRyZktaG>

☞ ~ ~ ~ ~ Nếu bản thân xấu xa

...thì đừng bắt người ta phải tốt đẹp ~ ~ ~ ☞

~~~~~♥~~~~~♥~~~~~♥~~~~~

-Vui chứ?

Một giọng nói trong trẻo vang lên giữa không gian.

-TÔI ĐÃ NÓI CÔ KHÔNG ĐỤNG ĐẾN CÔ ẤY MÀ_Gia Phong tức giận hét, ánh mắt hằn lên tia máu. Tay nắm chặt đến nỗi những gân xanh ần hiện.

-Biết sao khi chị ấy vẫn muốn em làm_Mai Như quay lại nhìn, khuôn mặt trắng hồng đáng yêu nhưng ánh mắt lại vô hồn như chứa một màn sương mờ mịt.

-Chị? Là ai?_Hắn nghe câu này thì sững người, là ai muốn hãm hại nó. Vì có gì lại làm thế? Nó rất hiền lành kia mà. Không thể gây thù với ai được.

-Anh sẽ sớm biết thôi, bảo vệ Thiên My tốt vào, chắc giờ này chị ấy đang vui lắm đây_Mai Như quay mặt đi. Cô cứ như một con búp bê sống. Mỗi câu phát ra đều nhẹ nhàng nhưng không mang một tia cảm xúc.

Trong lòng chấn động, Gia Phong lo lắng chạy đi tìm nó. Chỉ bỏ lại vài chữ hòa vào không khí.

-Chết tiệt, cô ấy có chuyện gì tôi không tha cho cô đâu.

Sân thượng lại rơi vào khoảng lặng. Chỉ còn bóng người mảnh khảnh đứng đó. Cô độc đến đáng sợ. Môi cười khế.

-Anh thật dễ gạt.

~~~~~♥~~~~~♥~~~~~♥~~~~~

Gia Phong mò hôi nhể nhại chạy đi khắp nơi trong trường nhưng bất kì chỗ nào cũng không thấy bóng dáng người hắn yêu. Lòng hoảng sợ đến tột độ. Hắn sợ nó sẽ lại một lần nữa bỏ hắn ra đi. Thật sự sợ hãi khi nghĩ đến những ngày hắn mục rữa sống trong nỗi nhớ, nỗi dằn xéo hình ảnh của nó. Nó thật sự không biết rằng hai năm qua hắn sống khổ sở đến cỡ nào. Chỉ muốn chết đi cho xong. Nhưng hắn không muốn trốn tránh, hắn muốn tồn tại để chờ đợi nó. Lâu nay, cứ tưởng nó đã nằm trong vòng kiểm soát, trong lòng của mình nhưng ai đâu ngờ lại một lần nữa nó lại sắp biến mất. Nếu rời xa nó một lần nữa. Chắc hắn sẽ không chờ đợi nổi nữa mất.

Đôi chân hắn cứ hoạt động chạy hết chỗ này rồi lại đến chỗ khác. Mồ hôi trên trán không ngừng rơi. Chiếc áo đồng phục lúc nào còn khô, giờ đã ướt đầm lưng áo. Nhưng hắn quên rằng còn một chỗ quen thuộc mà hắn chưa tìm kiếm.

-Này, phòng hiệu trưởng có chuyện đó.

Tiếng một nam sinh vang lên làm bước chân hắn khựng lại. Đúng rồi, hắn chưa tìm ở đó. Vui mừng, hắn lập tức hướng cầu thang lên lầu mà chạy.

~~~~~♥~~~~~♥~~~~~♥~~~~~

RẦM /// Cánh cửa phòng hiệu trưởng nguyên vẹn lúc nào giờ đã bị sứt ra một phen sắt nhờ bàn chân bạo lực của ai đó.

Mọi người ngược mặt ra nhìn. Chỉ thấy một thân ảnh nam tính lao như bay về phía Thiên My, gắt gao ôm nó chặt trong lòng.

-Anh bị làm sao vậy_Thiên My ngạc nhiên, hơi bực bội đẩy hắn ra, mặc dù có chút không nỡ.

Gia Phong không để ý hành động của nó. Vùi đầu vào mái tóc nó khẽ nói: "Em biết tôi lo lắng không?"

Mây nó nhủ lại nó có gì mà để lo, chả lẽ là chuyện à Thanh Trúc, chuyện này không to lớn. Chỉ là, hành động của hắn lúc này cứ như nó vừa cõng nguy hiểm trở về. Rốt cuộc là gì đây?

Bỗng dưng, miệng Thiên My giật giật, ở đây tổng cộng có sáu người. Cứ nhiên hắn lại không biết xấu hổ mà ôm nó. Tức giận trong lòng, lực đẩy ở tay nó càng mạnh. Nhưng mãi vẫn chưa cạy được cánh tay hắn ra.

Tâm trạng của nó là vậy, chứ nó đâu biết rằng trong hắn cứ như bị tháo bỏ từng sợi xích. Nhưng bàn tay vẫn ôm lấy nó, hắn không hề quan tâm những ánh mắt trợn ngược, tức giận xung quanh đang nhìn mình.

Chỉ nghĩ tới nó sắp rời xa hắn thôi là trong lòng hắn đã tức giận hừng hực. Hắn thề sẽ cho nó mãi mãi phải bên cạnh hắn. Theo người con trai khác thì cũng đừng hòng. Chặt mắt chân không cho nó chạy cũng được. Hắn không quan tâm nó bị tàn phế, hắn đủ mọi thứ để chăm sóc nó. Thời gian hắn cho nó vô điều kiện. Chỉ cần nó ở bên cạnh hắn thôi. Không hiểu sao, người con gái này lại làm hắn si mê đến thế. Càng nghĩ vòng tay ôm nó càng chặt hơn làm nó muốn nghẹt thở.

-Tại sao anh ôm nó, buông ra đi_Một thân hình cắt giọng chanh chua chen vào giữa nó và hắn làm hai người tách ra.

Nó ngồi phịch xuống ghế thở dốc. Mặt đỏ lên vì bị lực chèn ép.

Gia Phong trừng mắt tức giận vì cô gái trước mặt cản hắn ôm nó. Định dạy dỗ cô ta thì một giọng nói quen thuộc của Từ Huy vang lên.

-Giải quyết chuyện của Thanh Trúc đi_Từ Huy bắt chéo chân. Nhân nhật nói. Lòng thì tức giận vô cùng.

-Tôi..._Tiếng hơi run run nhưng vẫn còn uy nghiêm của hiệu trưởng vang lên.

-Đuổi học đi_Nó sau khi bình thường lại, cắt giọng nói.

-Chuyện gì??

~~~~~♥~~~~~♥~~~~~♥~~~~~

Sad: Là la lá la la, cmt nhận xét diiiiie..... π □ π

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Game Star

[☆♥Đòi lắm trò hài...

Và anh là - Kề bắt tài...☹

Trong chính vấn bài mà anh đã cựa✓]

-Chuyện gì?_Gia Phong nhíu mày hỏi, rốt cuộc có chuyện gì mà cả đám lại ở hết đây. Đáng ghét, lúc này còn bị Mai Như lừa hại hắn lo cho nó như sắp chết.

Im lặng.

Kim Châu đưa mắt nhìn xung quanh, không khí nào nề ai cũng im lặng, nhò bèn thở dài có chút bức tức mà kể lại cho hắn nghe.

~~~~~☼~~~~~☼~~~~~☼~~~~~

15' trước

Cả đám đang đưa hai đứa nó xuống phòng y tế thì bỗng dưng một đám nữ sinh trông rất ăn chơi bay ra chặn đường đi.

Mất Từ Huy sắc lại.

-Tránh_Giọng nói lạnh tanh của cậu vang lên khiến người khác rét run nhưng bắt quá đám nữ sinh lại cảm thấy cậu rất cold nên hàng loạt ánh mắt trái tim cứ hiện dần lên.

Bỗng dung... từ trong đám nữ sinh, một cô gái có thể gọi là xinh đẹp bước ra, đi lại phía nó...

Chát /// Chưa kịp để tụi nó phản ứng cô ta đã tát thẳng vào mặt nó một cái đau điếng người.

Cảm giác rất ớn má cứ dội vào làm nó nhủu mày, buông tay nhỏ, nó không nói gì. Đi lại gần cô ta hơn.

Chát /// Bàn tay của nó đã hạ cánh trên làn da trắng mịn của cô làm nó ửng đỏ lên.

-Trà cho cô, Thanh Trúc _Thiên My nhếch mép cười nửa miệng nói. Nó thừa biết tên cô ta, bởi vì cũng là bạn cùng lớp với nó mà. Nó không cần biết cô tại sao đánh nó, nó chỉ cần biết nó ghét nhất là ai đụng chạm hay tát vào mặt mình bởi vì hình ảnh hai năm trước mà à Thi Thi tát nó hai cái, nó mãi mãi không thể xóa nhòa được.

Chátt /// Lại một cái tát vào ngay bên má trái nó.

-M* con ch*, mày là gì của anh Phong chứ? Thanh Trúc tức giận, đôi mắt ánh lên tia chán ghét thù địch. Cô đã quan sát nó cùng hần lâu rồi. Tại sao lúc nào hần cũng bên nó chứ. Đáng ghét. Càng nghĩ rằng Thanh Trúc càng nghiêng kèn kẹt.

Nó nghe thấy cô nói "anh Phong" thì miệng cong lên thành một nụ cười chế giễu. Rồi, nó biết mình lại bị "đánh ghen" thêm một lần nữa. Lấy tay sờ sờ hai bên má bị rất có vương một tý huyết hồng ở khóe môi. Nó không nói gì bỏ đi.

Chátttt /// Một cái tát như trời văng của Từ Huy làm Thanh Trúc ngã xuống.

-Hừ, cô nên biến đi _Từ Huy sát khí nồng nặc tức giận nói xong rồi cũng bỏ đi.

Anh và nhỏ liếc nửa con mắt khinh bỉ nhìn Thanh Trúc. Thế nào rồi cũng có chuyện hay xảy ra .

Và thế là đúng như suy nghĩ, một lúc sau, Thanh Trúc được gọi lên phòng hiệu trưởng.

~~~~~👑~~~~~👑~~~~~👑~~~~~

Chátt /// Gia Phong trừng mắt tát Thanh Trúc. Hừ dám đụng đến nó chỉ có hần thể mà cô ta dám tổn hại nó. Nhìn khuôn mặt nó hai bên sưng đỏ mà hần đau lòng.

-Tôi cấm cô đánh cô ấy, cái này là tôi trả lại, hừ _Giọng hần đầy sát khí, đôi mắt lạnh lẽo thâm trầm làm người khác nhìn vào không ngừng sợ hãi.

Thiên My giật mình, hần có phải hay không là đang bảo vệ nó? Vì có gì hần làm vậy. Dù biết là hần muốn "bám" mình nhưng Thiên My vẫn không ngờ được. Nó đành im lặng xem vậy.

-Tại sao anh bảo vệ nó _Thanh Trúc tròn mắt dữ tợn nói. Đáng chết, cô chỉ tát nó hai cái đã nhận lại ba, bị đuổi học nữa. Phải chăng là quá đắt. Lại bị hần đánh, tâm can cô đau nhói. Vốn yêu hần đã hai năm, muốn tìm cơ hội để hần chấp nhận nhưng cô đâu ngờ, khi nó nhập học mọi thứ lại xáo trộn. Cô biết mình thua nó nhưng vẫn cố chấp để bây giờ nhận kết quả như thế này.

-Tốt hơn cô chờ chết đi _Hần hung hăng nói không quan tâm đến câu hỏi của Thanh Trúc. Đụng tới nó hần nhất định phải cho cô ta cái trả giá thật đắt.

Rầm /// Cánh cửa bị hần đóng lại vô cùng mạnh mẽ.

Trong phòng hiệu trưởng giờ hòa vào im lặng. Thanh Trúc đứng đó - rơi nước mắt. Nó nhìn cũng thấy xót, lại một người nữa... giống nó, bị người mình yêu thương chà đạp. Nó tự cười cho thái độ ngốc của Thanh Trúc cũng tự cười cho chính mình ngày xưa, vì một thằng con trai... đáng không?

Bất chợt... Thanh Trúc quay phắt ngang bay lại phía nó.

Chát

Chát

-Chỉ tại mày mà anh ấy mới tát tao như vậy, con ch* mày thật đáng chết _Thanh Trúc tát vào mặt nó thêm hai cái, cứ như người không tự chủ mà chửi rủa.

Bátt /// Kim Châu tức giận lôi Thanh Trúc ra rồi tát cô một cái.

-Tất cả chỉ tại cô thôi, đồ con gái lẳng lơ _Gieo tia nhìn khinh bỉ lên Thanh Trúc, nhỏ kéo tay nó đi. Nó chỉ khẽ liếc nhìn qua người con gái dưới sàn nhà mà đi lướt ngang. Vì nó biết, Thanh Trúc cũng rất đau khổ nên nó không muốn tri cứu tiếp tục. Có lẽ nó lại cao thượng nữa rồi. Âm thầm chịu đựng những vết thương cho mình.

Từ Huy và anh im lặng bước theo sau, không quên bỏ lại ánh mắt khinh bỉ và cảnh cáo cho Thanh Trúc.

Anh biết chắc chắn hắn sẽ xử lý thỏa đáng, khi anh đối diện với con người vì tình yêu mà làm tất cả như Thanh Trúc, anh thật thấy "kinh tởm".

Thanh Trúc nhìn theo bóng dáng tụi nó. Cười to một cái. Nước mắt theo nhịp cứ tuông rơi. Sau đó rời chân ra khỏi phòng. Trước khi rời khỏi Havin này, phải cho nó một món quà chứ.

~~~~~☀~~~~~☀~~~~~☀~~~~~

-Mấy về lớp đi, tao vào nhà vệ sinh tý_ Thiên My cười gượng gạo nói với Kim Châu, tụi nó mới từ phòng y tế đi ra, và kết quả trên khuôn mặt xinh đẹp của nó đã xuất hiện một miếng băng cá nhân. Nó nói dối nhỏ muốn vào nhà vệ sinh là muốn tìm hắn, nó đang lo lắng hắn lại làm gì Thanh Trúc. Bởi vì lúc ra khỏi phòng hắn có nói "Cô chờ chết đi". Hiện tại nó không muốn cô xảy ra chuyện gì, nó biết cô chắc chắn cũng là một người tốt chỉ vì tình yêu mới như vậy. Xem như Thiên My nó đây cao thượng lần cuối.

-Vậy tao đi trước, nhớ cẩn thận_Kim Châu lo lắng nó lại gặp Thanh Trúc, vì nhỏ biết nó nhiều lúc cực kì lạnh lùng nham hiểm, nhưng cũng không thiếu "hiền lành quá mức" mà không đánh trả lại. Tuy nghĩ vậy nhưng chân nhỏ vẫn cứ bước đi.

Nhìn theo dáng Kim Châu, Thiên My thở dài, bắt đầu đi tìm hắn. Đi một lúc mới nhớ ra còn phòng hội trường chưa vào, thế là nó từ từ nhấc chân bước từng bậc thang mà lên lầu. Nó đâu biết nguy hiểm đang đến gần.

Đi lên gần tới, nhận thấy nổi bất an trong lòng. Nó ngước mặt lên... khuôn mặt hoảng sợ.

Một băng ghế gỗ lớn từ trên cầu thang đang trượt như bay cứ nhắm đến thân hình nó mà đâm.

Thiên My hoảng sợ nhắm mắt, lấy tay ôm đầu mình lại.

-ÁÁÁÁÁ

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chap 17

[Anh hỏi: "Em biết yêu anh là đau khổ, thế tại sao em vẫn đâm đầu vào yêu?"]

Cô cười: "Thì đầu biết hút thuốc là bị ung thư nhưng họ vẫn hút đấy thôi".

-ÁÁÁÁ_Tiếng Thiên My vang lên cả một khu vực yên tĩnh làm ai cũng phải hoảng hốt.

-Thiên My_Gia Phong đứng ngang qua nó, nhìn thấy cảnh một chiếc ghế bay thẳng về phía nó. Hắn lo lắng bắt chấp kết quả như thế nào mà nhảy sang ôm nó né ra.

Rầm///Chiếc ghế vỡ tan tành.

Do hắn ôm nó né mà hai người nằm lăn trên sàn gạch của cầu thang. Thấy tường gạch, hắn đành lấy lưng mình che cho nó để lưng nó khỏi đập vào vách tường.

-Khụ...My, My em không sao chứ_Mặc kệ lưng mình đau nhói như gãy ra từng khớp xương, hắn vẫn cố gượng dậy hỏi nó.

-An..._Do quá sợ hãi mà Thiên My ngất xỉu đi, nó chỉ kịp thấy trước mắt mình là hình ảnh của một người con trai mờ ảo. Và một cái ôm ấm áp khiến trái tim nó bình lặng.

Ấm thật!

-Chết tiệt_Mắt hắn băng lạnh hiện màu máu, lại là ai hãm hại nó. Hắn biết chiếc ghế to như vậy không thể nào tự rụng từ phía trên cầu thang lao xuống được.

Ráng chống cự cơn đau nhức ở lưng, hắn bế nó đứng lên. Chuẩn bị nhấc chân bước đi thì ở phía xa có bóng dáng một người con trai chạy lại...

Gia Phong nhìn thấy, tức giận lại thêm tức giận... Cái người con trai đó không ai khác là người đã tặng cho hắn cái nụ cười thách thức lúc sáng. Hừ. Anh ta làm gì ở đây, không phải là đi tìm Thiên My "của hắn" chứ.

-Thiên My bị sao vậy_Từ Nam lo lắng nhìn Gia Phong hỏi. Sâu trong đôi mắt ánh lên tia thù hận chán ghét vô cùng mà hắn không nhận thấy được.

-..._Hắn không trả lời, ôm nó bước đi. Dù hắn có như thế nào thì ai cũng đừng hòng chạm tới nó. Trừ khi là hắn không còn sống nữa. Hắn được tồn tại cứ như mạng sứ mệnh bảo vệ nó. Bảo vệ tất cả những gì liên quan đến nó.

"Thiên My, sẽ có ngày em chấp nhận anh" Gia Phong tự nhủ với lòng mình, tự nở một nụ cười khổ.

Từ Nam đứng phía sau nhìn thấy dáng đi khập khiễng vì đau lưng của Gia Phong thì cười khinh bỉ. Chân tiến bước về chỗ hắn. Ôm nó thoát ra vòng tay của hắn.

Gia Phong bất ngờ không kịp trở tay. Trùng mắt nhìn Từ Nam. Ánh mắt như muốn đập tan tất cả. Dang tay định dành nó về thì...

-Tốt hơn cậu nên tránh ra_Liếc đôi mắt chứa tia thù hận cùng nóng giận, Từ Nam lên tiếng nói. Tay vẫn ôm chặt Thiên My vào lòng cứ như buông ra là mất.

-Cô ấy "là của tôi"_Gia Phong không quan tâm, lãnh đạm cất tiếng. Cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối cùng đánh dấu chủ quyền.

-Cậu nghĩ cậu bảo vệ được cô ấy sao?_Từ Nam khinh bỉ nhìn Gia Phong.

-Vậy cậu thì được sao_Môi Gia Phong nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

-Nhìn lại cậu xem, tôi không biết cậu có thể đưa Thiên My tới phòng y tế chưa nữa_Khẽ nhìn người con gái trong lòng mình. Từ Nam lại cười.

-Tôi như thế nào thì cũng sẽ không thể ảnh hưởng đến cô ấy_Dang rộng đôi cánh tay mình ra. Mặc kệ sự đau nhói phía sau. Hắn nhất định sẽ dành nó về mình.

Thấy hành động của hắn. Từ Nam tức giận. Ánh nhìn chán ghét càng thêm chán ghét.

-BÊN CẬU THIÊN MY LUÔN GẶP NGUY HIỂM, BẢO VỆ MÀ GIỜ NGẮT XỈU THẾ NÀY À, TỐT HƠN CẬU NÊN BIẾN MẤT KHỎI CUỘC ĐỜI CÔ ẤY ĐI.

Giọng hét đầy căm giận oán trách cứ như muốn đập nát tất cả mọi thứ. Từ Nam ôm Thiên My đi lướt qua Gia Phong cứ xem như hắn là không khí. Kèm theo là một tia nhìn căm căo sắc lạnh.

Không gian trầm lặng, bầu trời màu xanh rộng lớn ngoài kia mang một màu xanh lạnh lẽo âm đạm không một gợn mây.

Hai cánh tay mạnh mẽ trên không trung của người con trai bắt lực buông thông xuống.

Hắn lại để nó thoát khỏi tay mình rồi. Lúc xưa, hắn thua chính bản thân mình, làm nó tổn thương, hại nó biến mất rồi xa hắn. Hôm nay hắn lại một lần nữa thua cuộc, kết quả nó đã nằm trong vòng tay ấm áp của người con trai kia. Không sai. Có lẽ... Từ Nam nói rất đúng. Ở bên cạnh hắn, nó chưa bao giờ cảm nhận được cái hạnh phúc được gọi là trọn vẹn. Bên hắn, nó chỉ nhận lấy sự nguyên rủa, nguy hiểm của mọi thứ xung quanh. Hắn cũng đã rất cố gắng để bảo vệ nó mà. Hắn cũng muốn nó hạnh phúc, tươi cười khi bên cạnh hắn. Hắn muốn... muốn rất nhiều. Chỉ là... tất cả dường như quá xa.

Gia Phong ngồi bệch xuống sàn gạch. Cả người buông lơ mà dựa vào tường mệt mỏi. Đầu gục xuống khiến mái tóc xập xòa che hết tất cả khuôn mặt tuyệt mỹ. Ánh mắt hắn vô hồn chìm vào một góc tối của riêng hắn. Suy nghĩ... suy nghĩ... môi hắn không tự chủ mà cong lên thành một nụ cười cay đắng. Hắn có nên trả lại nó tất cả không?

-Anh xin lỗi.

Một giọt nước mắt rơi ra từ con ngươi bí ẩn.

Có ai nói rằng con trai không có quyền khát khao, không có quyền yếu đuối không? Hắn cũng đang yếu đuối đó thôi. Chỉ vì nó. Người con gái hắn yêu hơn cả mạng sống mình. Hắn không biết thốt ra bất cứ gì ngoài lời xin lỗi tận cùng của nỗi đau. Anh nên giành lại em hay buông tha cho em đây, Thiên My?

Hình ảnh một người con trai đau khổ cứ ẩn hiện ở đó. Ở phía mảnh tối của đau khổ.

Phía trên cầu thang. Một người cùng tâm trạng con gái lấy tay bịt miệng khóc nức lên. Tia nhìn cứ dõi theo hình ảnh người con trai phía dưới.

-Em xin lỗi Gia Phong, xin lỗi anh nhiều lắm, chỉ vì sự ích kỷ của em mà hại anh đau khổ. Em xin lỗi. Xin lỗi.

Lại một người không biết nói gì ngoài xin lỗi đau khổ. Có phải cuộc đời này quá khát khe không?

Tiếng nấc từng hồi của Thanh Trúc cứ vang không ngừng. Cô sai rồi, cô sai tất cả rồi. Chỉ vì cái tình yêu ích kỷ của mình mà cô hại người cô yêu chìm vào đau khổ. Bây giờ cô đã biết tình cảm của hắn hơn cô trăm vạn lần. Tất cả chỉ tại cô, tại cô đã cố ý ném chiếc ghế về phía nó. Nếu không thì mọi chuyện sẽ không thế này. Lấy tay lau đi khóe mắt đọng nước. Thanh Trúc cố gắng mỉm cười lấy cây viết để lại một lời nhắn.

"Em đi nhé, em sẽ trở lại.

Cố lên nhé, chúc hai người hạnh phúc. Em xin lỗi"

Chỉ chốc lát bức thư đã nằm trong ngăn bàn hắt. Thanh Trúc đau buồn rời khỏi trường. Nơi có hắt. Người cô đã nợ đau khổ.

*****

~Phòng y tế~

-A. um_ Thiên My lay người tỉnh dậy.

-Em tỉnh rồi, thế nào?_Tử Nam nắm tay nó mỉm cười dịu dàng có chút lo lắng hỏi.

-Là anh cứu em?_Nó bình tĩnh hỏi. Không trả lời anh. Nhớ lại lúc sắp gặp tử thần đó. Tim nó cứ như muốn lộn ra ngoài

Nụ cười trên môi Tử Nam liền cứng đờ đi một lát khiến nó vô cùng khó hiểu. Im lặng một chút. Tử Nam cười nhẹ trả lời: "Ừ là anh cứu em".

Thiên My bỗng chốc bị cảm giác hệt hắt xâm chiếm. Nó mong rằng người cho nó cái ôm ấm áp, bình yên đó có thể là hắt. Nhưng nó không ngờ lại là anh, cái người con trai mờ ảo đó là anh thật?

Thôi kệ vậy nó cũng sẽ không quan tâm. Chỉ là... nó nhớ cái cảm giác bình lặng, an toàn mà người đó ôm nó vào lòng. Suy nghĩ một lúc như nhớ lại cái gì đó nó đưa mắt nhìn Tử Nam.

-Sao anh lại ở...

Chưa kịp để nó hỏi hết. Cánh cửa phòng y tế đã bùng mở.

-Thiên My.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Anh Buông Nhé

So goodbye Don't cry and smile~

Vậy thì tạm biệt, đừng khóc và hãy mỉm cười.

Những ngày tháng đầy cảm xúc tôi sẽ...

Xem như món quà, gửi đến em.

Vậy thì tạm biệt người đơn độc trong tôi luôn chìm trong bóng tối.

Tôi cần em.

Lần nữa tôi cần tình yêu của em.

Chờ em như chờ từng ngày trôi qua.

Vứt bỏ hết vết thương đón đau cùng kí ức buồn sầu.

Ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên khi nhìn thấy em.

Như thời gian ngừng trôi vậy, tôi chỉ thấy mình em thôi.

Dù có thất bại.

Tôi sẽ không hối hận.

Khép đôi mi tôi có thể cảm nhận hơi thở của em

Và tôi mỉm cười.

Vậy thì tạm biệt, đừng khóc và hãy mỉm cười.

Trước những tháng năm mỗi một.

Vì lợi ích của em, tôi sẽ quên]

[≡☆≡ Gia Phong♥Thiên My≡☆≡]

*****

-Thiên My_Một giọng nói nữ tính đầy tức giận vang lên.

Thiên My đưa mắt nhìn, chỉ thấy bóng dáng một nữ sinh tràn đầy sát khí. Ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng. Nó mỉm cười nhẹ. Thì ra là nhỏ, con bạn "chần tinh" của nó.

Kim Châu mặt hầm hầm đi vào. Nhỏ lo cho nó đúng là không sai mà. Lần này chắc chắn lại là Thanh Trúc. Lúc này vừa mới nghe tin có nữ sinh ngất xỉu, mà trùng hợp nó lại mãi chẳng thấy về nên nhỏ chạy xuống xem thử. Ai ngờ là nó thật. Định xem xét thân thể nó một lượt thì bỗng nhỏ thấy Từ Nam. Sao giờ anh ấy lại ở đây?

-Sao anh ở đây_Kim Châu nhăn mặt hỏi.

-Giải quyết bên phía G.P xong rồi, anh định đưa cả đám đi ăn nhưng đến đây thì lại thấy Thiên My nguy hiểm_Kì Nam nhàn nhạt nói. Sâu trong mắt chứa ý cười kì lạ.

Kim Châu khẽ "à" lên một tiếng sau đó nhanh chóng đi lại chỗ nó.

-Mày làm gì thế?

Nó nhún mày nói. Hiện giờ nó cứ như một con búp bê chính hiệu, nhỏ muốn xoay kiểu nào thì xoay. Thật khó chịu.

-Tao kiểm tra mày xem có bị thương không?_Nhỏ chép miệng nói, tay vẫn chỉnh người nó cứ như chỉnh dáng cho người mẫu.

Cốp!!!

-Mày không thấy tao mạnh khỏe à, buông ra_Nó cốc đầu nhỏ một cái rồi cười cười nói.

-Xảy ra chuyện gì thế, tao chỉ nghe có nữ sinh ngất xỉu thôi_Nhỏ xoa xoa đầu nhăn mặt hỏi.

-Thì... pla... pla...

-Vậy anh ấy cứu mày à_Nhỏ nói mắt khẽ liếc qua phía Từ Nam đang ngồi.

-Tao không biết_Giọng nó mệt mỏi nói. Nó có cảm giác anh không phải người đó. Cái ôm đó cứ như ảo giác làm nó không thể nào quên.

Cạch// Từ Nam rời khỏi ghế, đi lại phía giường nó. Mỉm cười dịu dàng.

-Đi tìm Từ Huy về thôi, chắc em cũng mệt rồi.

-Được_Nó gật đầu nhanh chóng, bây giờ nó chỉ mong được về nhà thật sớm.

Thế là đã có ba con người đẹp tuyệt mỹ đi trên hành lang của trường Havin, làm bao học sinh phải ngoái nhìn ngưỡng mộ.

Đang nói chuyện với Kim Châu, Thiên My bỗng khựng lại. Mấy Từ Nam cũng hơi nhíu nhưng sau đó lại giãn ra. Kìa chẳng phải là Gia Phong sao.

Gia Phong từ xa đã thấy cả đám, tay lại dứt túi quần bình thần đi lại. Khi đi đến gần Thiên My rồi, hắn mới cất giọng lạnh tanh nói.

-Đi với tôi một lát được không?

Thiên My chấn động vì thái độ lạnh nhạt của hắn. Kể từ hai năm trước thì hắn chưa bao giờ đối xử thế này với nó. Nhưng nó tò mò, vì có gì hắn lại thay đổi 180° như thế? Chân nó bắt đầu di chuyển theo hắn. Bất ngờ tay nó bị Từ Nam nắm lại.

-Em đừng..._Từ Nam nắm tay nó lại, cất giọng nói nhưng chưa nói hết thì cái âm thanh không cảm xúc của hắn lại vang lên.

-Buông tay Thiên My ra_Hắn nắm chặt tay nó kéo đi làm Từ Nam không kịp phản ứng, nó cũng chưa được ú ớ gì.

-Là la là la _Kim Châu đứng một bên xem phim "chuyện tình tam giác" thì khẽ hát. Chân nhảy con sáo chạy lại phía Phan Huy từ đằng xa cuối hành lang mà vừa nẩy nhò mới phát hiện.

Môi Từ Nam khẽ cười lạnh, sau đó chân đi chuyển đi theo phía sau Kim Châu.

-Anh làm gì thế _Thiên My nhăn mặt, tay bận bịu gỡ tay hắn ra.

Hắn vẫn nắm chặt đôi tay nó. Gục đầu xuống vai nó, khẽ vùi mặt vào mái tóc đang xõa ra của nó.

-Quay về bên anh nhé?

Giọng hắn bây giờ rất ấm áp, khác xa với cái âm điệu lạnh tanh lúc nãy. Chỉ lần cuối cùng thôi, một lần cuối thôi. Hắn muốn hỏi câu này với nó. Dẫu biết trong lòng mình đã có sẵn đáp án nhưng hắn chấp nhận. Từ nay hắn chấp nhận buông bỏ tất cả, chỉ nhìn nó từ phía xa, lặng lẽ mà bảo vệ nó. Như vậy xem như đã mãn nguyện rồi. Dù tìm hắn đau nhưng muốn nó vui vẻ, bình yên. Hắn cần phải quên. Quên đi bóng hình nó.

[Nơi một góc tối rộng lớn nào đó trong trái tim của tôi sẽ mãi mãi hiện diện hình ảnh của em

Forever Love~]

Thiên My im lặng. Nó đang đau. Đúng vậy nó đang rất đau. Chỉ nhớ lại hình ảnh hắn đã cứu nó ra khỏi cỏi nguy hiểm trong gang tấc thì nó đã cảm thấy hạnh phúc nhưng mà vết thương hắn từng tạo trong trái tim nó dường như quá lớn. Làm sao nó đủ dũng khí để tha thứ, để chấp nhận hắn đây? Nó muốn bên cạnh hắn với một danh nghĩa thật sự. Muốn được hạnh phúc như các cặp đôi khác. Nó muốn cùng hắn đi chơi vào những ngày chủ nhật rảnh rỗi. Nó muốn... muốn rất nhiều nhưng có lẽ lý trí nó lại không cho phép nó thực hiện những ước muốn nhỏ nhoi đó. Nó nên làm sao đây, đau thật đấy.

Thấy nó im lặng, hắn mỉm cười buồn, hắn đã biết trước kết quả rồi còn gì. Hắn phải cố gắng chấp nhận thôi. Ngược mặt lên nhìn nó. Giờ hai đôi tay to lớn khóa chặt nó vào lòng mình. Hắn khẽ cất giọng yếu ớt.

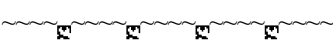
-Tôi buông em ra nhé, hãy sống hạnh phúc, tôi sẽ vẫn luôn bảo vệ em, sẽ nhìn theo bóng em từ xa, vậy nhé. Thiên My.

Hắn hôn lên trán nó một cái nhẹ, chứa những tia yêu thương đau khổ. Sau đó cười nhẽ bước đi.

Nó đứng đó. Trong lòng bất động. Cái cảm giác ấm áp bình yên từ người con trai đó là hắn sao? Không phải là Từ Nam sao. Tại sao hắn lại buông bỏ nó ra?

Nó khẽ cười dối lòng mình mặc dù tim như bị nhàu nát.

"Cũng tốt thôi, sẽ không bị đeo bám nữa" Một giọt nước mắt rơi trên khóe mi nó. Nhấc đôi chân bước đi, bóng dáng đau khổ mà đơn độc.

Tình yêu ngược hướng.

Liệu anh và em có đến được với nhau?

Về tới biệt thự, nó đã thấy nhò và hai anh em Từ Huy ngồi đó. Khẽ nhìn một cái, nó mệt mỏi bước chân lên phòng.

Phịch /// Thiên My hạ người xuống chiếc giường êm ái.

1 giọt...

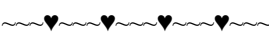
2 giọt...

-Hức... chỉ một chút... chút nữa thôi... có lẽ em đã chấp nhận anh rồi... hức...

Nó thu mình vào chăn, đau khổ lặng lẽ nghe nước mắt rơi từng giọt.

Tiếng nấc đau thương cứ vang lên cả căn phòng kéo theo không gian im lặng đến đáng sợ trong màn đêm tĩnh mịch.

Phía ngoài, Từ Nam dựa người vào cửa, khẽ cười đau khổ. Tại sao người nó yêu không phải là anh?

Ngoài kia bầu trời đêm đen tối mang về âm đậm đến thấu xương.

Trong một căn phòng, người con trai cô độc ngồi đó. Thế giới đau khổ cứ nhấn tâm mà tồn tại.

Một giọt lệ lại rơi ra từ khóe mắt vừa mới đọng nước của Gia Phong, xung quanh, lon bìa vương vãi. Và đặc biệt đây căn phòng chỉ treo hình ảnh của một người con gái, không ai khác là nó - Thiên My. Nếu như lúc này nó thấy, chắc chắn sẽ bất ngờ đến òa khóc lên. Nhưng chỉ tiếc là không thể nào.

Trên tay hắn là tấm ảnh nó và hắn. Dễ thương thật, là cảnh hắn hôn nó ở canteen lúc ăn bánh ngọt mà anh đã chụp được đây mà. Khẽ mỉm cười. Hắn chỉ có thể ngắm nó trong lặng lẽ. Đau khổ thật, nhưng hắn chấp nhận.

Hắn lại lặng lẽ chìm vào nỗi đau tốt cùng.

*****

Ở sân bay lúc này.

"Chị về VN rồi"

Một cô gái xinh đẹp quyến rũ vừa bước chân ra khỏi máy bay. Tay nhấn lên số danh bạ có tên "Mai Như".

Ting /// Tin nhắn được gửi đi.

Đôi môi đỏ cong lên nở nụ cười ác quỷ tàn ác thâm độc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Kế Hoạch Bí Ẩn

♪ Ngay lúc này...

♪ Em muốn hét...

♪ Hét thật to...

Cho cả thế giới này biết rằng ☹

Em nhớ anh ★

Nhớ nhiều lắm ㄟ ㄎ ㄎ ㄎ

☹ Anh hiểu không?]

~~~~~ ♪ ~~~~~ ♪ ~~~~~ ♪ ~~~~~ ♪ ~~~~~

Buổi sáng sớm ở phía ngoại ô, trong một căn phòng nhỏ chỉ chứa những tia ánh sáng yếu ớt qua khung cửa sổ. Không gian yên tĩnh lạ thường. Bầu trời xanh mát một màu tự nhiên mới mẻ. Nơi căn phòng có hai giọng nói vang lên.

-Chị sẽ làm gì đây?

Cô gái trẻ tựa lưng vào sofa, ánh mắt vô hồn lạnh lẽo. Nhếch môi khẽ hỏi người đối diện một cách thờ ơ.

-Chung một lượt.

Âm điệu tàn độc được phát ra từ một người con gái quyến rũ. Ánh sáng nhỏ nhoi xuyên qua màn kính. Chỉ thấy một đôi môi đỏ đang cười cao ngạo.

-Cả anh Phong luôn sao?

Giọng cô gái kia bỗng gấp rút lạ thường. Tia nhìn ánh lên sự lo lắng khó mà che giấu.

-Sẽ không. Mai Như, mục tiêu của chị sẽ chỉ là một mình con My thôi, còn Gia Phong thì... Từ Nam sẽ lo, hahaha.

Người con gái ấy cười man rợn nói. Đôi con người ngày càng sâu hun hút nguy hiểm.

-Sao lại là anh Nam? sao anh ấy lại dính vào chuyện này.

Mai Như kích động đứng bật dậy nói. Âm điệu ngày càng lo lắng tột cùng. Từ Nam chính là người mà cô luôn xem như anh trai ruột của mình. Do một lần ở Mỹ bị té hồ nên đã được anh cứu. Trong lòng cô luôn phân cảm kích. Làm sao có thể để anh dính vào.

-Ahahaa... Mai Như, anh ta thật ngu ngốc, đã bị chị lừa một cú ngoạn mục hahaha.

Cô gái đó lại tiếp tục cất giọng cười của mình lên. Khiến người ta nghe không khỏi sợ hãi.

-Chị đã làm gì?

Nắm chặt bàn tay, Mai Như mím môi hỏi.

Cô gái kia khẽ cười khinh bỉ nhưng chắc chắn rằng Mai Như không thể nào trông thấy được. Rời khỏi sofa, cô gái đó lạnh giọng bỏ lại một câu khó hiểu.

-Ngọc Giao - có lẽ tới cuối cùng anh ta mới biết mình bị lừa, tốt nhất em nên khóa miệng mình lại cho đến khi mọi thứ bị chính tay chị kết thúc.

Miệng Mai Như khẽ cười lạnh, môi mấp máy nói chỉ đủ mình cô nghe thấy.

-Chị đừng cố tự xem mình là đạo diễn. Để tôi xem sẽ thế nào.

Cốc /// Cốc

-Pi, mở cửa ra nhanh.

Kim Châu lo lắng kêu la, nhỏ đã gọi nó từ lâu rồi nhưng mà mãi chẳng thấy. Một tiếng động nhỏ trong căn phòng cũng không có. Hôm qua lúc nó về biệt thự nhỏ đã thấy nó lạ rồi. Chẳng những không ăn tối mà còn bảo "nghỉ học". Từ trước đến giờ nó chưa bao giờ cãi lời mama nhưng lần này sao nó lại thế.

-Chuyện gì vậy.

Từ Huy đứng dựa vào cửa nhìn về phía Kim Châu. Khuôn mặt lạnh tanh mà hỏi. Đối với thái độ của Từ Huy, Kim Châu không lấy làm lạ. Bởi vì từ khi sống chung nhà, nhỏ và cậu đã luôn bất đồng rồi. Không hiểu sao Từ Huy luôn dính lấy Thiên My mà lại không bám theo mình. Lúc ở Mỹ, vì Từ Huy lúc nào cũng đeo theo nó nên ra đường ai cũng tưởng là một cặp đẹp đôi, long phụng... pla... pla..., điều này làm nhỏ dờ khóc dờ cười cả ngày.

-Thiên My không mở cửa, làm sao đây?

Nghe Kim Châu nói, mắt Từ Huy lập tức ánh hiện lên tia lo lắng không che giấu.

-Lấy chìa khóa đi.

Kim Châu "à" lên một tiếng, sao nãy giờ nhỏ "ngu" dữ vậy nhỉ. Quên vụ cái chìa khóa. Thế là Kim Châu đi xuống tìm bác quản gia.

Một hồi sau khi lấy được chìa khóa, Kim Châu đưa nó cho Từ Huy. Cậu chỉ khẽ ừ nhẹ.

Cạch /// cánh cửa được mở ra và...

bên trong trống không.

-Nó đâu rồi.

Kim Châu lo lắng giờ càng lo lắng, mới sáng sớm đã không thấy Thiên My rồi. Giờ phòng lại trống không.

-Chắc chị ấy đi cùng anh Nam thôi, về phòng đi.

Từ Huy nói trấn an Kim Châu, nhưng trong lòng thì rất lo lắng. Ở VN này nó không quen biết ai. Có thể đi đâu chứ.

-À, mới sáng chị cũng không thấy anh Nam, thôi chị đi trước nhé.

Kim Châu cười tươi tỉnh, mém tý làm nhỏ hết hồn, bây giờ thì đi chơi cùng Phan Huy được rồi. Nghĩ tới đây nhỏ đỏ mặt chạy về phòng.

Sau khi thay một chiếc váy ngắn màu hồng, thêm vào đó là chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay vô cùng teen, nhỏ liền hí ha hí hửng xuống gara, phóng như bay một chiếc mui trần màu đỏ rời khỏi biệt thự, khiến Từ Huy nhìn cũng thấy tò mò tại sao bà chị mình lại vui đến thế?

Hiện giờ trên đường phố, một người một xe, vô cùng chói lóa và nổi bật khiến bao người ngưỡng mộ. Nụ cười ban mai của nhỏ khiến không biết bao nhiêu người con trai thêm khát.

Vậy mà vừa mới tới điểm hẹn của Phan Huy, chiếc túi xách trên tay nhỏ không hẹn liền rớt xuống.

Bịch ///

Nhỏ chạy vụt đi trong vô thức. Ánh mắt trở nên hoảng loạn.

Phía kia... là hình ảnh Phan Huy đang ôm một người con gái khác. Trông vô cùng thân mật. Đã thế trên môi anh luôn nở nụ cười thương trực. Ánh mắt tràn đầy ấm áp nhìn cô gái đó. Nhỏ khóc, nhỏ đau, nhỏ cũng yêu anh, chỉ tại nhỏ không dám nói thôi mà. Tim như xé nát ra. Đã vậy thì nhỏ sẽ bỏ cuộc, nhỏ không muốn phá cái hình ảnh hạnh phúc vừa này. Càng tránh xa anh càng tốt.

Kim Châu đứng trên bờ hồ của công viên, ánh mắt bị mờ đi bởi một màn nước mắt.

-Tại sao?

Môi nhỏ mấp máy nói.

Reng... Reng... /// Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Kim Châu cầm điện thoại xem, là số của anh đây mà. Cười gượng gạo cố kìm nén tiếng nấc, nhỏ bắt máy.

-Alô.

[-Sao cô chưa đến_ Anh lo lắng hỏi, đáng lẽ giờ này nhỏ đã tới rồi, chẳng lẽ xảy ra tai nạn gì.]

-Bạn_ Giọng nhỏ trở nên lạnh tanh, nói vừa đủ một chữ.

[-Ừ_ Anh giật mình, nhỏ chưa bao giờ lạnh như thế, lúc nào cũng tươi vui, chẳng lẽ anh làm gì sai sao. Thế nhưng anh chỉ ừ nhẹ]

Tút... tut... Kim Châu tắt máy, chỉ khẽ cười nhạt, nước mắt lại rơi từng giọt, nhỏ liền lên xe phóng đến một quán bar. Đối với nhỏ, thất tình là chỉ có rượu.

Ở một nơi khác trông vô cùng đáng sợ và bí ẩn.

Thiên My đang cảnh giác nhìn xung quanh khu rừng nhân tạo. Cụ thể là tối hôm qua có người đã gửi một tin nhắn cho nó nên vừa mới sáng nó đã khóa cửa phòng rồi đi, nội dung rất ngắn gọn nhưng cũng đủ làm nó tò mò.

"Khu rừng nhân tạo, cô sẽ biết ba mẹ cô là ai".

Mặc dù trong thâm tâm nó đã không còn có hai từ "cha mẹ" đã lâu. Nhưng nó muốn biết hai người họ là ai, tại sao lại bỏ rơi nó? Tò mò thật sự rất tò mò.

-Chào cô, Thiên My.

Tiếng một cô gái phát ra làm hành động của Thiên My đứng dừng lại.

-Cô là ai?

Nó nghi hoặc hỏi, tại sao ở đây nó không thấy một bóng người nhưng lại có tiếng nói của một cô gái.

-Vào ngày trăng lên, mày sẽ chết.

Giọng nói đó lại tiếp tục thâm độc vang lên làm nó mất đi sự cảnh giác của xung quanh.

Đoàng ///

-MY CẦN THẬN.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chap 20

Câu vòng đẹp lắm anh :))

Nhưng anh có biết là...

Nụ cười anh đẹp hơn tất cả~

Bên em thôi

Đừng bên ai anh nhé!

Yêu em thôi

Đừng yêu ai anh nhé!

-MY CẦN THẬN.

Thiên My giật bản mình quay lại. Trong mắt nó giờ chỉ thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ vô cùng quen thuộc. Là Gia Phong. Hấn, tại sao lại ở đây? Trong đầu nó hiện lên những câu hỏi nghi hoặc mà không biết rằng mình đang bị một thứ nguy hiểm nhắm vào.

Àp...

Hấn chạy nhanh chóng ra chỗ nó, lấy cơ thể nam tính của mình gắt gao ôm lấy thân thể nhỏ bé của nó, tránh né viên đạn đầy chết chóc kia. Nhưng đầu phải mọi thứ là hoàn hảo. Cánh tay hấn vô tình bị viên đạn xẹt ngang làm máu cũng tuông ra rất nhiều.

Mùi máu tanh tươi xộc lên mũi. Nó lập tức đưa mắt nhìn thì phát hiện tay hấn chảy máu. Hoàng hốt, nó bật dậy cầm tay hấn lên hỏi. Trong đáy mắt chứa những tia cảm xúc phức tạp khó hiểu.

-Anh có sao không? Sao lại cứu tôi chứ? Anh bị ngốc hả?

Giọng nó lo lắng gấp gáp lạ thường, nó đã tổn thương hấn nhiều như vậy sao cứ phải cố phải cứu nó. Nếu hấn cứ như vậy thì nó phải làm sao đây? Sao nó có thể thật sự quên được hấn. Nếu hấn cứ như vậy thì nó càng cảm thấy bản thân mình thật tội lỗi và nhẫn tâm thôi. Hấn thật sự có hiểu không?

Hấn lặng lẽ nhìn vẻ mặt của nó một lúc, đôi con ngươi ánh hiện lên vẻ hạnh phúc hiếm có được. Môi hơi nhếch lên.

-Em lo lắng cho tôi?

Nghe câu nói phát ra từ miệng hấn, bàn tay nhỏ bé đang đặt trên chỗ vết thương kia bỗng chốc sững lại. Lo lắng cho hấn sao? Nó có sao? Nó tự lừa suy nghĩ của bản thân. Không thể nào. Nó không hề lo lắng cho hấn, chỉ là vì hấn đã cứu nó thôi. Thoáng chốc nó rút bàn tay mình lại. Cất giọng lạnh nhạt có thể trả lời hấn.

-Không có.

Gia Phong cười chua chát, hấn lại ảo tưởng rồi. Nó làm sao có thể lo lắng quan tâm cho một người hạnh hạ nó như hấn chứ. Tìm hấn một lần nữa lại cứ như pha lê vỡ ra từng mảnh. Cố chịu cảm giác đau buốt ở cánh tay. Nhưng vết thương này sao có thể đau bằng vết thương ở tim hấn chứ. Càng ngày nó càng như thuốc độc. Cứ như thế mà loét sâu vào không điểm dừng.

Gia Phong đứng lên. Giao tia nhìn lên người con gái phía dưới đang vui mình vào đám suy nghĩ hỗn tạp kia.

Trong một cỗ không khí đau thương. Đôi môi hé mở, âm thanh lạnh lẽo vang ra trong im lặng.

-Em về đi, tôi không đảm bảo nơi đây sẽ an toàn.

Xoay người. Bóng dáng đơn độc của một người con trai mà bao cô gái hằng mơ ước bước đi.

Thiên My nhìn theo bóng dáng ấy, khẽ đau lòng.

-Cho tôi cảm ơn và cũng... xin lỗi... xin lỗi..

Nó nói vớ theo hần, càng về sau thì càng nhỏ dần. Nó thấy mình có lỗi, có nhiều lắm. Nhưng không hiểu sao con tim nó không hề muốn tha thứ. Ừ thì hần đau, nó cũng đau vậy. Hần nào biết, nó bị chính cảm xúc của mình dày vò hạnh hạ. Yêu - hận... Cảm giác tội lỗi khi tổn thương người khác cứ dấy lên trong lòng nó. Yêu nhau thì mắc gì phải đẩy nhau ra xa. Người ta thì nghĩ vậy nhưng nào biết cảm giác của nó. Đường như càng muốn chạm vào cái thứ gọi là hạnh phúc thì nó càng tránh xa đi.

Gia Phong chân vẫn bước. Giả vờ cảm điếc như chẳng nghe thấy gì. Nhưng thật ra... hần nghe hết tất cả. Xin lỗi hần. Hần cần ư? Cái hần cần là tình cảm của nó. Cảm ơn hần? Hần cũng không cần. Chỉ bởi vì bảo vệ nó... hần xem như một trọng trách của bản thân mình từ lâu. Hần buông nó ra không có nghĩa là hần bỏ mặc nó. Hần buông nó ra không có nghĩa là hần hết yêu nó. Vì vậy, nếu ai cố ý hãm hại nó thì đừng mong có một cái kết tốt đẹp. Hôm nay nếu như hần đến trễ một chút thì nó cũng sẽ nguy rồi. Chết tiệt. Hần phải điều tra về cái con người này. Lúc sáng ả ta gửi cho hần một tin nhắn. Dựa vào cách xưng hô thôi hần cũng biết thừa à là con gái. Mở con để yêu lên, ngón tay hần trở vào một sms.

[Người con gái của anh đang gặp nguy hiểm. Em chờ.]

Khẽ nhếch cười đều một cái. Hần bỏ điện thoại vào lại túi. Muốn làm gì nó. Bước ngang xác hần trước đi đã.

Phía sau một cây cổ thụ to. Người con gái quỳ gối nhìn khung cảnh bên ngoài, khẽ chep miệng.

-Cứ chờ đi, đây chỉ mới là bắt đầu, đêm trăng tròn mới là cuộc vui thật sự.

Ở một nơi nào đó, không khí vô cùng sôi động dưới những ngọn đèn chớp nháy huyền ảo với cùng nhịp mờ. Từng con người cứ say đắm lác lác theo từng điệu nhạc DJ mạnh.

-Hyn, lấy cho chị thêm một chai rượu mạnh đi.

Một cô gái ngồi trong bàn tại một góc khuất, uống rượu quên mất cả thế giới bên ngoài. Cứ uống rồi lại uống.

-Chị à, chị bị sa...

GẬP!!!

Hyn khẽ thở dài. Cậu chưa nói hết mà Kim Châu đã gục trên bàn luôn rồi. Nhìn xung quanh, duy chỉ có hai chai rượu loại mạnh. Đã hai năm chưa gặp mà sức uống nhỏ vẫn yếu siu như vậy. Thật hết nói nổi. Thế mà vẫn thích uống mỗi khi buồn. Không biết hôm nay lại xảy ra chuyện gì đây.

Giơ bàn tay mình ra ôm Kim Châu vào lòng mà không ngại ngần. Hyn bế Kim Châu đi lấy xe sau đó bắt đầu công cuộc chuyển hàng về chủ (Đưa Kim Châu về nhà)

Đang nhìn xem chiếc xe của nhỏ đậu ở chỗ nào thì đột nhiên một bàn tay đặt lên vai Hyn. Cậu bất ngờ quay lại chỉ thấy một người con trai rất xinh đẹp. Khó mà có thể chê được.

-Anh là ai?

-Cô ấy là bạn gái tôi.

(Còn tiếp)

(Hyn: Là người quen ba Kim Châu, về Việt Nam mở bar)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chap 21

Hỏi anh nè:

- Nếu em là cây xương rồng anh có dám ôm em không?

Chàng trai mỉm cười ôm lấy người yêu:

– Vẫn sẽ ôm em thật chặt, dù biết sẽ rất đau... Còn em thì sao?

Cô gái đẩy anh ra, tinh nghịch trả lời:

- Không ôm đâu, đau lắm.

Chàng trai mỉm cười:

– Nếu thật sự anh là cây xương rồng, anh sẽ không để em ôm.

-Kim Châu là... Bạn gái anh?

Hryn bất ngờ hỏi lại. Phải không vậy trời, mới về đây chưa bao lâu mà đã có người yêu rồi. Hay anh ta nhận bừa. Nhìn vẻ bề ngoài chắc không phải. Lịch sự như vậy có nào lại nhận bừa. Có cơ hội chơi đùa, sao cậu không trêu chọc một chút chứ.

-Tôi là bạn trai Kim Châu, tốt hơn cậu nên đưa Châu cho tôi.

Phan Huy mở miệng nhàn nhạt phát ra câu nói. Mang phần đe dọa ra lệnh hơn là cầu mong Hryn sẽ đưa nhỏ cho anh. Chết tiệt, anh cứ tưởng nhỏ bạn thật. Ai ngờ khi đến bar lại gặp nhỏ bị một người con trai bế trong tình trạng men say. Đã vậy còn lạnh nhạt đối với anh. Rốt cuộc cái thằng này là ai đây.

-Kim Châu là người yêu tôi, chắc anh lầm rồi.

Lời nói đi đôi với hành động. Hryn liền cúi người xuống hôn lên má nhỏ một cái mạnh. Tốt lắm, tốt lắm. Kim Châu, chị lựa bạn trai thật là khí phách đấy. Có lẽ em nên chúc mừng cho chị. Haizzz trẻ một chút thì chị đã vào tay người khác rồi. Vốn dĩ cậu đã yêu nhỏ từ lâu nhưng có lẽ chị là đơn phương. Một năm trước, cậu từ Mỹ trở về Việt Nam để mở bar. Tình cảm cứ theo thời gian mà dần mờ đi chút ít. Nhưng cậu vẫn yêu nhỏ. Lần này nhỏ sang đây. Cậu chắc rằng mình sẽ chinh phục được nhỏ. Nhưng hẳn bây giờ là quá muộn. Tình cảm của cậu sẽ không còn bằng cái thứ tình yêu của người con trai trước mặt nữa. Giờ thì cậu đã hiểu rõ lý do vì sao nhỏ lại đến đây.

BỐP!!! Một cú đánh thật mạnh giáng lên mặt Hryn. Do phản ứng không kịp mà cậu buông Kim Châu ra.

Phan Huy hừ lạnh ôm chầm lấy nhỏ.

-Chỉ tôi mới có đủ tư cách làm bạn trai cô ấy, nhớ kĩ.

Anh quay lưng bước đi. Ánh mắt rực lửa nhìn cái cơ thể trong tay mình. Được lắm Kim Châu. Em lạnh nhạt với tôi. Bỏ cuộc hẹn với tôi chỉ vì cái tên đó. Xem sau này tôi không tha cho em đâu.

Hryn nhìn theo bóng dáng anh. Cười rộ lên. Kim Châu chọn rất tốt. Xứng đáng để cậu bỏ cuộc mà. Nước mắt cậu lăn xuống. Từ khóe môi Hryn, vài giọt máu đào chảy ra. Lấy tay quẹt bỏ, cậu ngồi dậy lững thững bước đi.

-Hạnh phúc nhé.

Đặt Kim Châu ngồi vào xe. Anh lục lục tìm kiếm cái điện thoại để nhắn tin thông báo cho Thiên My tối nay Kim Châu sẽ ở lại chỗ anh.

[Tối nay Kim Châu sẽ ở lại chỗ tôi. Do bị say rượu quá mà nôn ói rất nhiều]

Phan Huy gửi tin nhắn đi cho số danh bạ có tên "Vợ Gia Phong", lần trước là do Gia Phong đã lấy điện thoại anh mà sửa thành ra như vậy. Anh cũng không ngờ cái thằng bạn thân của mình bấy lâu nay lại mặt dày bá đạo như thế.

Miệng mỉm cười anh quay sang nhìn người con gái bên cạnh. Rồi cho xe chạy đi về biệt thự của mình.

Ting..

[Chăm sóc tốt cho nó giữm tôi. Nếu không tôi không chắc anh sẽ yên ổn]

Ở bên này, Thiên My nãy giờ lo lắng sốt ruột vì nhỏ không về thì đã an tâm lại. Giao nhỏ cho anh chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Mà nếu có thì anh hẳn cũng sẽ không yên với nó.

Nhìn vào điện thoại nó thờ dài. Nếu như... tình yêu của nó và hẳn gặp ít trắc trở thì có phải... sẽ tốt hơn không?

Trong lòng buồn bã vô cùng, nó thay một bộ đồ ra ngoài dạo. Mong là sẽ thấy tâm tình tốt hơn.

Thay một chiếc áo thun ngắn kết hợp với một chiếc quần jean bụi. Nó bước đi ra khỏi phòng. Nhưng đang đi ngang phòng Tử Huy thì nó bỗng sựng lại. Phía bên trong là Tử Nam đang nói chuyện. Do đứng bên ngoài nên nó chỉ nghe loáng thoáng được một câu nói chứa phần ngao độc vô cùng.

"-Ngọc Giao, anh sẽ cho Gia Phong trả giá, chờ anh nhé".

Bóng dáng hoàn mỹ của một cô gái xinh đẹp vô cùng đi trên phố đêm làm bao nhiêu người mê đắm mà ngẩn nhìn. Không ai khác ngoài nó - Thiên My.

Vừa bước đi, trong miệng nó không ngừng lẩm bẩm cái tên "Ngọc Giao". Cái tên này nó hình như rất quen thuộc.

-Ngọc Giao... Ngọc Giao...

-Ngọc Giao, cô ta rốt cuộc là ai?

Nó ngẫm nghĩ mãi cũng không ra. Sau một hồi thông thoáng đầu óc. Mắt nó lóe sáng. Đúng rồi. Ngọc Giao, Ngọc Giao là tên của cô ta. Cái người con gái hai năm trước làm hắn yếu say đắm hại nó đau khổ tột cùng.

Chuyện hai năm trước giờ lại moi móc ra làm gì? Tử Nam như thế nào lại quen biết cô ta? Rốt cuộc hai năm trước có liên quan gì đến bây giờ. Và lại tại sao Gia Phong còn bị dính vào đây. Còn người con gái lúc sáng muốn hãm hại nó nữa là ai? Sao mọi chuyện cứ lung tung lên làm nó không tài nào lý giải nổi. Là sao đây?

Thiên My cứ mãi miết lo suy nghĩ mà mắt đi cảnh giác hoàn toàn. Phía sau nó, có một người con trai luôn bám sát, trong lòng tức giận hung hăng rửa thắm. Nếu đã không cho hắn cơ hội thì nó cũng đừng ăn mặc xinh đẹp như thế cho bọn đàn ông ngoài này ngẩn nhìn thèm khát chứ. Chết tiệt, nó không biết bây giờ người nó tỏa ra bao nhiêu mị lực đâu, nếu hắn có đủ tư cách thì hẳn đã bắt nó ở nhà luôn rồi. Bọn người ngoài này có mơ cũng đừng mơ được nhìn đóa hoa trong lòng hắn. Gia Phong hẳn thế, sẽ có một ngày hắn làm cho bọn người này không bao giờ dám nhìn nó nữa. Nếu như hắn không có ở đây thì làm sao thấy được cái cảnh này chứ. Cũng may hắn thông minh đã lên cài định vị lên máy nó. Như vậy thì mới có thể quan sát được từng nhất cử nhất động của nó được chứ.

Đang lo suy nghĩ, bỗng dừng ở đâu, một đám người áo đen nhảy ra chặn đường nó. Nó bất ngờ hung hăng nhìn đám người trước mặt. Tia nhìn càng trở nên quái dị. Cười đều một cái nó định xông lên luôn. Chỉ là... ở phía sau gáy truyền lại một lực đạo mạnh mẽ làm nó ngất xỉu.

BỐP !!!

Cả đám người áo đen liếc mắt nhìn nhau như nói gì đó. Sau đó liền bế nó lên một chiếc xe mới đổ vào rồi nhanh chóng chạy vọt đi.

Nghe thấy tiếng xe chạy, hắn ngược mặt lên nhìn thì đã chẳng thấy bóng dáng nó thay vào đó là một chiếc ô tô đen vừa chạy đi. Chết tiệt hắn mới lo là một chút thôi mà nó đã bị bắt mất rồi. Rất nhanh chóng, hắn chạy ngược lại đi lấy xe của mình, sau đó đuổi theo chiếc xe phía trước. Dù biết sẽ khó đuổi kịp nhưng hắn phải cứu được nó càng nhanh càng tốt.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nỗi Đau Thể Xác.

- Em một khi cứ phải gồng mình lên mạnh mẽ.

- Em một khi cứ phải cười dù chỉ muốn nhắm mắt lại và ngừng suy nghĩ.

- Em một khi phải giấu trong mình bao nhiêu cảm xúc.
- Em một khi cứ phải lo cho cảm giác của người khác...

Trong khi:

- Chính em cũng đang bị tổn thương =)))

Ánh nắng ban mai được thay thế bởi bầu trời của các vì tinh tú trên cao. Trong màn đêm tĩnh mịch giá lạnh.

Brừm... Âm thanh của động cơ xe phá toát sự tĩnh lặng vốn có. Một chiếc ô tô đen bí ẩn cứ lướt vùn vụt trong màn sương gió chạy vọt lên đỉnh cao của ngọn núi phía xa kia.

- Cô chủ ra lệnh đến đâu?

Một người đàn ông khuôn mặt hung tợn ngồi phía trước

vô-lăng lái xe. Miệng mỉm cười tà ác hỏi bốn người phía sau.

- Lên núi. Chạy nhanh đi.

Người đàn ông nghe nói như vậy lập tức quay xe rẽ sang trái, tốc độ thay đổi nhanh hơn.

- Xong vụ này, chúng ta sẽ được 10 chai, có rẽ quá không? Nếu không thì thả con tinh đi, thật là phiền mà.

Một trong những người đàn ông phía sau cầu nhàu, tay cầm điều thuốc lá mà hút, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào người con gái xinh đẹp đang bị ngất đi.

- Như vậy được rồi A Ty, chúng ta đang gặp khó khăn, nhanh vụ này còn bảo vệ riêng cho cô chủ nữa.

Người đàn ông A Ty nghe vậy liếc mắt khinh bỉ sau đó lên giọng nói.

- A Manh, chạy xe nhanh đi, không chừng thắng nhóc lại đuổi theo là nguy to.

- Được rồi. Các người phải biết đường núi không phải dễ chạy, hừ.

A Manh lên ga, lập tức tốc độ chiếc xe càng tăng vọt lên. Thế là chiếc ô tô lại tiếp tục chạy nhanh đi.

Trong tiềm thức của Thiên My nó chỉ nghe loáng thoáng được vài từ ngữ. Muốn mở mắt ra nhưng sao đôi mi vẫn cứ sụp xuống, cảm giác đau nhức ở cổ làm nó như rụng rời.

A Ty, A Manh, cô chủ là ai... Tại sao lại bắt nó, lại còn đưa lên núi, muốn làm gì nó đây.

Thiên My hôn mê thiếp đi trong miệng chỉ lẩm nhẩm được hai chữ quen thuộc.

- Gia Phong...

Giờ phút này này, nó chỉ mong hân có thể ở đây để cứu nó.

Ở phía sau, Gia Phong tức giận đập tay mạnh lên vô-lăng. Mẹ kiếp, có đuổi thế nào cũng không thấy bóng dáng của chiếc xe. Đoạn đường này là lên núi, cái bọn người chết tiệt đó đưa nó lên núi làm giống gì chứ. Mắt hân tức giận hân lên tơ máu. Trước mặt hân hiện giờ là một ngã ba. Nên chọn đường nào là đúng đây. Hân chửi thầm vội quay đầu xe rẽ sang phải. Giờ hân chỉ biết cầu mong mình chạy đúng hướng thôi.

Thoáng chốc, chiếc xe đã dừng lại tại một điểm trong khu rừng. Kì lạ, họ không hề đưa nó vào nhà hoang hay giam lỏng... mà chỉ bỏ thân thể nó cô độc nằm trên mặt đất lạnh lẽo. Xung quanh là A Ty, A Manh và một số người đàn ông trông có vẻ hung tợn không kém bao lấy.

Màn đêm thanh tĩnh bao lấy tất cả trên trần gian, xung quanh vài ngọn gió thổi mạnh làm những tán cây rừng cứ đung đưa theo tạo nên những âm thanh rợn người. Một giọng nói ngoan độc khàn khặt như bị cảm vang lên ra lệnh.

- Tạt nước cho nó tỉnh lại.

Người đàn ông đội nón đen đứng phía sau không nói gì chỉ lẳng lặng bước đi.

Àooo /// Một thùng nước được ướp đá lạnh dội thẳng lên cơ thể nó. Cảm giác giá buốt bao lấy cơ thể, khiến cho nó run lên bần bần.

- Ừm... ừ...

Đôi mắt xinh đẹp đã hép từ lâu dần dần mở ra để tiếp nhận ánh sáng nhưng hoàn toàn ngược lại, không có một tí ánh sáng nào. Đập vào mắt Thiên My chỉ là một màn mờ ảo những tia sáng yếu ớt từ ánh trắng soi xuống. Ngồi trên ghế, một người con gái tỏa ra khí chất vô cùng quyền rũ, dưới màn đêm đen tối và lạnh giá, người con gái ấy cứ như tử thần, đôi môi được phủ lên một lớp son đỏ khiêu gợi làm nó bất giác hơi ngẩn người.

"Đôi môi ấy... rất quen" Miệng nó thì thảo nói nhỏ.

Đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả chỉ là một màu đen huyền bí. Nó cứ như bị lọt vào thế giới nào đó. Dường như người con gái ấy là trung gian của tất cả.

Không khí vẫn im lặng thanh tĩnh đến đáng sợ thì một âm thanh vang lên phá tan hoàn toàn.

-Mây tỉnh rồi à?

Thiên My nhú mày, tia nhìn ngày càng quỷ dị và lạnh lẽo đi.

-Cô là ai?

-Mây chưa đủ thời gian để biết đến tao... đợi đi.

Cô gái ấy lấy tay chạm lên một điều thuốc lạnh lẽo nói. Đôi môi đỏ cong lên thành hình một nụ cười vừa trêu chọc vừa cay đắng. Trong đáy mắt ẩn hiện lên vô số tia oán hận chán ghét tột cùng nhìn nó.

Nó nhìn thấy nụ cười trên môi cô ta thì bất giác tràn lên nỗi lo lắng. Thâm tâm nó mách bảo nó con người này sẽ hại nó, không nên tiếp xúc nhiều. Nó nở một nụ cười lạnh, lấy tay sờ xuống giày của mình. Miệng vẫn tiếp tục nóng vội hỏi.

-Cô muốn gì?

Người con gái phía trên nghe vậy thì cười to, sau đó liền dập tắt hoàn toàn, căm thù nhìn nó. Miệng thốt ra vài chữ tàn độc làm nó bất ngờ.

-Viên đạn lúc sáng dường như quá nhẹ, bây giờ tao muốn chơi tiếp màn hai. Thế nào? Haha...

Tiếng cười man rợ của cô ta lại lạnh lẽo vang lên. Áp bức không khí đáng sợ chết người.

Thiên My tức giận, hung hăng định chạy lên đánh cô ta. Nhưng từ trong bóng tối, A Ty và A Manh đã nhảy ra ôm hai cánh tay nó lại.

-Hừ tốt nhất cô nên thả tôi ra nhanh.

Đáng chết, thì ra gọi nó ra cũng là cô ta, viên đạn lúc sáng bắn nó cũng là cô ta. Hừ, nó mà thoát ra được thì cô ta đừng mong có thể chết tốt đẹp. Chỉ tại cây súng dưới chân nó nhét sâu trong giày hại nó lấy ra cũng không thể nào lấy được.

Cô ta nghe thấy thế thì nhếch mép trêu chọc hỏi nó.

-Mây đang hù dọa tao à.

Nó im lặng không hề trả lời, trên đôi môi cherry chỉ nở một nụ cười thách thức ngược lại làm cô ta tức giận.

-Đánh nó đi.

A Ty và A Manh liếc nhìn nhau cười tà ác, lập tức đẩy cả người nó xuống nền đất lạnh lẽo phía dưới làm nó la lên một cái.

Chát ///

Chót ///

Chót ///

Những âm thanh từ chiếc roi da vô giác cứ vang lên đều đều. Thân thể người con gái nằm dưới đất cắn môi đến bật máu chịu đựng đau đớn. Không la không hét, từng vết dây thừng, vết roi cứ nhấn tằm mà cửa mạnh vào da thịt không thương tiếc.

-Haha... mày van xin tao đi... van xin tao, tao sẽ tha cho...haha...

Người con gái xinh đẹp mờ ảo ngồi phía trên độc thoại cười điên dại. Bất giác tia nhìn của Thiên My cảm thấy kinh tởm và ghê sợ. Muốn nó van xin ư? Đừng có bao giờ mà mơ tưởng tới.

Chót ///

Chót ///

Âm điệu quen thuộc cứ thoả sức mà vang lên dưới sự vui sướng của một người và nỗi đau đón thể xác của một người.

Thiên My cứ nằm đó, gánh chịu từng đợt roi vọt thỏa sức hạ lên người mình. Đôi môi cherry lúc nào đã đỏ chót, mùi máu tanh tươi xộc ra do cần môi chịu đựng mà hình thành. Nó cứ ráng chịu cho tới khi một giọng nói tức giận lo lắng, vô cùng nam tính quen thuộc hét lên.

-CÔ DỪNG NGAY LẠI CHO TÔI.

(Còn tiếp)

- Au xin lỗi mọi người, "Này vợ yêu, đừng sợ!" Có lẽ ra chap chậm hơn do au muốn full truyện này sớm.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chap 23

Đã có những lúc . . .

-- Ngọt ngào tưởng chừng như không

thể cách xa.

Nhưng. . .

Bây giờ . . .

-- Lại nhạt nhoà như 2 kẻ xa lạ . . .

Hạnh phúc nào mà chẳng có cái giá

của nó.

Phải chăng . . .

-- Càng hạnh phúc . . .

-- Kết thúc lại càng đau . . .

-- Hứa càng hay. . .

-- Chia tay càng thảm

-CÔ DỪNG LẠI NGAY CHO TÔI.

Một giọng nói nam tính tức giận vang lên trong không gian huyền bí. Thiên My cũng chẳng biết, quan tâm gì nữa. Giờ phút này, nó chỉ muốn ngủ. Muốn ngủ thôi.

Người con gái phía trên nhìn về phía âm thanh đó vang ra. Đôi môi đỏ thắm khẽ nhếch lên, cười như không cười.

-Anh Nam, sao đến sớm vậy?

-Cô còn nói nữa, đồ chết tiệt.

Từ Nam hùng hăng trừng mắt băng lãnh nhìn cô gái ấy. Sau đó nhấc chân gấp rút chạy đến chỗ nó. Vỗ vỗ má nó, cắt giọng lo lắng.

-My, em không sao chứ? My.

Im lặng. Không gian trầm xuống đến nỗi. Phía trên, cô gái cười man rợ bình thản nói.

-Anh Nam đợi thêm một chút nữa, đủ bộ sẽ vui lắm ahahaha.

Nghe được câu nói phát ra từ cung khẩu ác độc kia. Từ Nam thấy kinh tâm, nhìn nó anh lại đau lòng muốn đưa nó rời khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng ngay lúc này, ngoài kia...

Kết /// Một âm điệu dừng xe từ một góc trên con đường núi vang lên gấp gáp. Một người con trai tuyệt mỹ từ trên xe chạy ra. Không ai khác ngoài hắn. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy nó đâu mà chỉ thấy một mảng đen tuyệt vọng. Ánh mắt mong mỏi tìm kiếm không ngừng. Tức giận hắn lấy tay mình đập thẳng vào thân cây bên cạnh, từng khúc cạnh thân cây đâm vào da thịt, sắc nhọn đến bật máu. Trong thâm tâm lại hắn dâng lên cảm giác sợ hãi vô cùng. Sợ nó sẽ bỏ rơi hắn trên cái thế giới với những con người gê tởm chán ghét này. Sợ nó sẽ bị người ta hãm hại. Sợ nó một lần nữa rời bỏ hắn. Trí óc hắn không ngừng gào thét. Thiên My xin em đó, anh không chịu nổi cái thế giới cô đơn tuyệt vọng đó nữa đâu. Chân hắn chạy khắp nơi. Vừa rồi là hắn nhớ ra thiết bị định vị trong máy nó nhưng nào ngờ vừa chạy đến đây thì hiệu ứng bảo vệ ẩn giấu hoàn toàn. Hắn không thể nào tìm kiếm được.

Phía trong kia cô gái đó cong môi lên lại nở một nụ cười đau khổ chế giễu mà dường như chính cô ta mới hiểu rõ. Lấy tay mình vẩy vẩy, cô ta ra hiệu gì đó cho A Ty. Mà chỉ thấy A Ty gật đầu. Dời tầm mắt mình nhìn về phía dưới, cô ta ngoan độc nguyên rủa trong thâm tâm.

-Đi theo tôi... thì sẽ gặp được người cậu cần tìm

A Ty đang đứng sau lưng hắn cất giọng tốt bụng nhưng lại mang một âm điệu tà ác kinh người.

-Được.

Hắn nghe thấy liền chấp nhận nhanh chóng. Không cần biết sẽ gặp nguy hiểm gì chỉ cần gặp được nó. Không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra dù có chết thì hắn cũng sẽ lấy mạng mình thay thế cho nó.

-Đi theo tôi.

A Ty cười gian tà bước đi, hắn lập tức cũng không nhanh không chậm mà đi theo sau ông ta.

Ông ta dẫn hắn đi về một nơi trọng điểm. Mắt hắn bỗng chốc tức giận đỏ ngầu lên. Tất cả mọi thứ xung quanh dường như trở nên mờ nhạt. Giờ phút này Gia Phong hắn đây chỉ thấy một người con gái quen thuộc không sức người nằm co rút trong vòng tay to lớn của một thằng con trai. Toàn thân be bết máu, chẳng biết những dấu vết roi lớn nhỏ. Hơi thở yếu ớt, khuôn mặt trắng bệch chịu đựng từng sự đau đớn của thể xác. Hắn lập tức chạy lại ôm chầm lấy nó đẩy mạnh Từ Nam ra. Tâm can đau khổ như bị tề liệt. Người con gái hắn yêu, lại là nó, lại là người con gái tên Thiên My chịu đựng từng sự đau đớn tột cùng.

11 năm trước, nó chịu đựng sự đau đớn tột thân bị cha mẹ bỏ rơi giữa dòng đời đáng sợ.

2 năm trước, nó chịu đựng sự đau đớn tâm hồn bị chính người mình yêu ghét, phỉ báng.

2 năm sau, nó chịu đựng sự đau đớn thể xác bị người ta hành hạ, hãm hại.

Cuộc đời nó sao lại như thế, càng nghĩ Gia Phong càng đau lòng tận tim gan. Là do hắn ngu ngốc, không đến sớm để cứu nó, là do hắn nên nó mới thành ra như thế này. Sao lúc nào hắn cũng gây ra tổn thương lên nó. Anh xin lỗi, Thiên My, anh xin lỗi. Hắn gục đầu ôm lấy thân thể nó.

Từ Nam đứng thẫn thờ kể bên nhìn cảnh này. Cười đau khổ. Rốt cuộc thì tình cảm của anh cũng chẳng bằng hắn. Hay. Anh biết Thiên My yêu hắn nhưng anh không chấp nhận. Con người cũng có thể thay đổi thì tại sao tình cảm không thể? Thiên My rồi cũng sẽ dành tình cảm cho anh thôi. Nhưng.. anh phải làm Gia Phong trả giá vì mối tình đầu khi xưa của mình. Nghĩ đến đây, Từ Nam lại nở một nụ cười ác độc.

Không gian mênh mông lạnh lẽo bao phủ cái đau khổ trong tim từng con người. Gió thổi lùa vào từng cái cảm giác rợn người đến thấu xương. Mọi thứ chìm vào một mảng đen tối thì một giọng cười đau khổ chứa nỗi căm hận đến kinh người vang vọng lên.

-Hahaha... các người thấy thế nào... Người con gái mình yêu như sắp chết cảm giác thế nào... hahaha... Từ từ tôi sẽ cho các người tận hưởng từng thứ tôi đã phải gánh chịu... Haha... Vui chứ.

Âm thanh dội vào tai Gia Phong. Hắn tức giận ngược mặt lên thì sững người ra, trong tầm mắt hắn giờ chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc mà hắn không tài nào nhớ nổi.

-Cô câm miệng đi.

Từ Nam lạnh lẽo quát lên. Trong đầu anh đang diễn tiết như một con cảm thú đáng sợ.

Người con gái phía trên nghe thấy tiếng quát, mắt liền sững lại.

-Từ Nam, tôi yêu anh nhưng anh không hề yêu tôi. Tôi đã từng nói anh phải gánh chịu nỗi cảm phần này rồi mà... Haha...

-Đáng chết, THIÊN MY LÀM GÌ CÔ?

Hắn gất gao ôm nó vào lòng như sợ nó biến mất, miệng điên dại gào thét.

-Anh có đủ tư cách để biết sao?

Cô ta nhếch mép cô độc trả lời. Đáy mắt thâm trầm mang ngàn tia chán ghét.

-Tại sao lại không đủ? Cô nghĩ mình là ai?

Hắn cười khinh bỉ nói. Tia nhìn ngày càng gệ tởm và thù hận. Hắn hận vì cô ta dám hại nó. Hắn hận vì cô ta dám tổn thương nó. Hắn hận tất cả những gì gây đau đớn cho nó.

-Hai anh mau đưa nó đi đi, nếu không... tôi không chắc nó sống được bao lâu haha...

Cô ta lại cười lảng tránh đi câu hỏi của hắn. Ánh mắt kiên định không một tia sợ hãi nhìn Từ Nam và Gia Phong.

-Chết tiệt.

Không kìm chế được hắn chửi một câu, nhanh chóng ôm nó đi. Không quan tâm cô ta nữa. Không phải vì hắn muốn bỏ qua mà là vì bây giờ quan trọng nhất là nó thôi. Hãy đợi đi nếu gặp lại cô ta hắn sẽ cho cô ta chết thảm hại.

Ở phía sau, Từ Nam vừa xoay lưng bước đi thì cô ta lại lên giọng bõn cợt nói.

-Anh đừng quên, Gia Phong là kẻ thù của anh. Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu. Tôi sẽ cho Thiên My thay ba mẹ nó trả giá tất cả và cả nó nữa...

Cô ta ác độc cười rộ lên, Từ Nam không nói gì. Chỉ im lặng xoay lưng nhấc chân đi. Ánh mắt vô định không điểm dừng.

Cô ta ở phía sau, ánh mắt dõi nhìn theo, khóe mi tràn ra một giọt nước mắt.

Một lời trả thù có cảnh báo...Rồi mọi chuyện sẽ ra sao???

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chap 24

(Au: Thay "nhỏ" thành "cô" cho thuận miệng nha)

Sáng hôm sau tại một ngôi biệt thự giàu có vô cùng lộng lẫy.

Một cô gái xinh đẹp đang bình yên ngủ say trong vòng tay ấm áp của chàng trai nọ.

-Ưm...

Kim Châu khẽ cựa mình tỉnh dậy, đôi lông mi cao vút từ từ hé mở ra. Phản ứng của cô đầu tiên là bất ngờ tột cùng. Sao cô ở đây? Đây là đâu, tại sao Phan Huy lại đang ôm cô. Rõ ràng tối qua cô đang ở bar mà.

Khẽ nhắm mắt lấy lại sự tỉnh táo. Thấy Phan Huy còn đang ngủ say. Cô nhẹ nhàng đặt chân xuống giường. Đáng lẽ ra gặp cảnh này Kim Châu cô nên đỏ mặt vui vui trong lòng mới phải, nhưng không, thái độ của cô vô cùng dửng dưng khi nhớ đến những hình ảnh ở điểm hẹn ngày hôm qua mà cô thấy được.

Cô tự nói với bản thân mình, quyết định bỏ cuộc thì không nên lưu luyến. Vì vậy cô lẳng lặng bước đi không muốn gây sự náo loạn. Nhưng ai ngờ trước được điều gì... Phan Huy mở mắt ra nắm tay cô lại, anh giờ giọng dễ nghe nhất để hỏi.

-Cô đi đâu vậy?

Kim Châu bị nắm tay thì có hơi ngạc nhiên. Nhưng khi bình tĩnh lại cô nhanh chóng tháo bàn tay ấm áp ấy ra làm anh sững sờ. Sau đó cô cất giọng vô tâm mà trả lời.

-Về.

Anh nhếch mặt ra có hơi bất ngờ về thái độ lạnh nhạt và dửng dưng của cô. Với bản chất nghịch ngợm ấy khi thấy anh ôm cô ngủ thì đáng lẽ ra cô nên la hét lâu rồi chứ. Sao lần này cô hiền thế. Hiền đến bất bình thường làm anh lo lắng. Không phải là cô đang ghét bỏ anh đúng không???

Đang chìm đắm vào những suy nghĩ mông lung thì ở phía ngoài cửa một âm thanh khô khốc vang lên.

Cốc... Cốc...

Phan Huy giật mình, đôi môi nhanh chóng hé mở ra: "Vào đi".

Lập tức cánh cửa phòng mở ra. Một bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu đi chậm rãi vào. Trên đôi môi hé nở một nụ cười tươi rói thoáng chốc làm Kim Châu hoảng. Đây chẳng phải là cô gái ôm nhau với Phan Huy sao? Chết tiệt. Bây giờ cô lại đang ở trong phòng của anh. Trong lòng cô thật sự là không muốn bị hiểu lầm với anh. Vừa hại anh mà cũng vừa hại cô. Phan Huy ngu ngốc, tại sao lại đưa cô vào trong này chứ.

-Anh nhớ xuống ăn sáng. Em chờ đây.

Cô gái ấy nói xong liền đóng cửa rồi đi. Mà Kim Châu nghe được câu nói thánh thót được phát ra từ đôi môi ấy lại khẽ nhói trong tim. Đã sống chung rồi sao? Người ngược ngạo cô quay sang nhìn Phan Huy thì thấy anh đang nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Tôi về đây, cảm ơn.

Kim Châu nhanh chân đi ra cửa. Giờ phút này cô chỉ muốn nhanh rời khỏi đây thôi. Ở lại thì chỉ đau tim nhói lòng. Cô không muốn phải hành hạ bản thân mình như vậy. Mà chưa kịp rời đi. Cánh tay Phan Huy đã nhanh chóng hơn ôm cô vào lòng làm cô bất ngờ nhưng cô không hề muốn kháng cự. Chỉ lần cuối thôi, cô sẽ quên. Kim Châu đâu hề biết rằng cái kết thúc sẽ đi xa ngoài trí tưởng tượng của cô.

Phan Huy trầm mặt xuống, tay ôm cô vào lòng, miệng khẽ nhếch lên khó hiểu hỏi.

-Em ghét tôi sao?

Kim Châu bất ngờ vô cùng. Từ lúc nào anh đã thay đổi cách xưng hô với cô rồi, tuy vậy cô vẫn bình tĩnh trả lời.

-Không... Chỉ là vì tôi muốn tránh xa anh.

-Vì sao muốn tránh xa tôi?

Phan Huy nhìn xuống Kim Châu không nhanh không chậm mà hỏi.

-Do tôi... yêu anh.

Cô ngập ngừng nói, dù sao thì cũng bỏ cuộc, dù sao cũng biết mình bị từ chối thế nên cô muốn nói duy nhất một lần để cho anh hiểu.

Thoáng chốc, gương mặt anh liền xuất hiện vài nét hạnh phúc, ấm áp, tay ôm chặt cô hơn ở trong lòng, muốn điều làm cô bị ngộp thở mà chết.

-Yêu anh mà lại muốn tránh xa anh?

Kim Châu nhủ mảy may cả người anh ra. Càng ngày anh càng thay đổi cách xưng hô quá đáng. Bấy nhiêu thôi là đã quá đủ với cô rồi, cô không muốn làm kẻ thứ ba nữa, đôi môi hồng nhạt của cô khẽ cong lên một nụ cười chế giễu.

-Là do anh yêu người khác rồi.

-Ahaha... haha...

Phan Huy cười rộ lên, nhìn thái độ cứng đờ lúc này khi em gái anh vào phòng thì bây giờ anh có thể đoán ra rồi. Là do cô "ghen" nha. Haha Càng nghĩ Phan Huy lại càng vui vẻ hơn nhiều.

-Đó là em gái anh mà... Hahaha...

-Sao?

Kim Châu trợn mắt nhìn Phan Huy. Là do cô quá chủ quan hay là do cô đoán sai mới đúng đây. Đáng chết.

-Làm bạn gái anh nhé.

Anh nhìn thái độ của cô mà nhin cười run cả vai. Chẳng thường mà tỏ tình trắng trợn. Bây giờ anh cũng công nhận rằng bản thân mình cũng "không hề kém" Gia Phong là mấy.

-Hà?

Cô lại một lần nữa tròn mắt, mặt đỏ ửng ra như không hiểu. Anh nhún vai một cái tỏ ý không giải thích gì thêm còn ánh mắt như dao găm gắt gao nhìn cô.

-Em không làm người yêu anh thì sẽ ế già đấy, chả ai dám lấy một con sư tử đâu.

-ANH...

Trí não cô bây giờ mới tiêu hóa hết mọi thứ, mặt đỏ bừng bừng hung hăng trừng Phan Huy định chửi rủa một trận nhưng dường như tất cả bị nghẹn lại ở họng hết rồi.

Nước mắt cô rơi... Giọt nước mắt hạnh phúc...

Từng giọt một rơi xuống làm Phan Huy hoảng, không phải anh đã nói sai gì chứ.

Cô nhón người ôm chầm lấy anh, miệng mỉm cười hạnh phúc

"Em đồng ý"

Phan Huy nghe vậy cười tươi như hoa mùa xuân, cứ tưởng anh lại làm cô khóc. Lấy tay mình lau đi nước mắt cho cô. Định cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn đầu tiên thì...

Riêng... Riêng /// Chuông điện thoại mạnh mẽ của Kim Châu vang lên.

"Chết tiệt" anh rủa thầm, đang trong giờ phút quan trọng vậy mà lại bị phá hủy. Cô nhìn khuôn mặt nhăn nhó như khi của anh thì chỉ biết cười trừ. Bất máy điện thoại lên thì thấy số của Từ Nam.

-Alô, sao vậy anh?

Bộp /// chiếc ip4 rơi vào một khoảng không trung rồi rớt xuống sàn gạch lạnh lẽo.

Con bạn thân của cô...

Trong lòng lo lắng như lửa đốt, cô quay phắt qua Phan Huy, ánh mắt hoảng loạn vô cùng.

-Anh đưa em đến bệnh viện xyz với, Thiên My nó đang... hức... nó đang bị hôn mê.

Cô nắc lên sốt sắng nhìn Phan Huy, không chần chừ cô lôi anh ngay xuống gara bỏ mặc những ánh mắt tò mò trong căn biệt thự. Phan Huy cũng không nói gì, nhanh chóng chờ cô đi. Bởi vì trong lòng anh cũng chả khác gì cô, tâm can không hề yên ổn.

Thế là đã có một chiếc ô tô chạy với tốc độ kinh người lướt nhanh trên con đường thẳng tiến về phía bệnh viện.

(Còn tiếp)

-Xin lỗi au không nhập tâm lắm nên chap ms không đc hay, vì do khuya rồi nên buồn ngủ đừ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hãm Hại Tàn Ác (1)

- Thà mỉm cười và nói rằng mọi

thứ đều ổn cả..

- Còn dễ dàng hơn là giải thích

cho ai đó chuyện gì đã xảy ra..

- Thà im lặng..

Giữ lấy niềm đau !!

- Còn hơn nói với nhau..

Để rồi không lau được nước mắt !

Khung cảnh bệnh viện được bao trùm lên một không khí buồn tẻ đến đáng sợ. Ở trước cửa phòng bệnh 537 toát lên vẻ lo lắng đau thương của một chàng thanh niên tuyệt mỹ.

Bịch /// Bịch /// Bịch ///

Tiếng bước chân chạy gấp rút ngày càng tới gần hơn. Ánh mắt một người con gái luôn luôn dõi nhìn xung quanh để tìm kiếm thứ gì đó. Toàn thân cô gái toát ra một cỗ khí hoảng loạn sợ hãi. Cô chạy nhanh về phía một chàng trai tuyệt mỹ đang ôm đầu ngồi ghế ở trước cửa phòng phía kia.

-Gia Phong, Thiên My thế nào rồi?

Kim Châu lo lắng, tâm trí hoảng loạn vô cùng. Tay không ngừng lắc mạnh bã vai của Gia Phong. Cô mới không xuất hiện một ngày tại sao nó lại ở bệnh viện chứ? Đã xảy ra chuyện gì mà cô không hề được biết đến?

-Cô ấy ...

Cạch /// Gia Phong đang lo lắng muốn nói cho Kim Châu nghe, tâm trí hắn cũng đang hoảng loạn, "sợ hãi" không kém. Nhưng đột nhiên cánh cửa lại mở ra làm gián đoạn câu nói. Bước ra từ trong căn phòng là một vị bác sĩ già, khuôn mặt hiền từ phúc hậu vô cùng.

Gia Phong bật người dậy chạy lại chỗ bác sĩ, đáy mắt mong chờ lo sợ vô cùng. Mà bên vị bác sĩ chỉ mỉm cười, đôi môi khô khan khẽ nói.

-Cô gái ấy chỉ bị nhiễm trùng ở vết thương phía ngoài thôi nhưng vấn đề là vẫn còn lâm vào hôn mê, tôi chưa xác định được thời gian cô ấy sẽ tỉnh, người nhà nhớ chăm sóc cho tốt vào.

Ông bác sĩ cười hiền rồi bước đi. Kim Châu nghe thấy thế vui mừng đến rơi nước mắt nhưng nhớ lại câu nói "không xác định thời gian tỉnh lại" của ông ấy thì trong lòng lại lo lắng trầm xuống, muốn nhanh chóng chạy vọt vào ngay thăm nó. Nhưng cánh tay cô đã bị một người con trai phía sau giữ lại.

Kim Châu bất ngờ quay người lại thì bắt gặp ngay ánh mắt sắc bén của Phan Huy. Anh hất mặt mình về phía cửa phòng bệnh để ra dấu cho cô. Theo như anh, cô đảo tia nhìn của mình về phía cánh cửa thì thấy Gia Phong đang bước vào. Kim Châu khẽ cười, con bạn thân của cô đã có một người con trai yêu thương như vậy thì cô cũng bớt lo lắng đi. Nhưng còn cô...

Kéo... kéo...

Dù có kéo thế nào thì bàn tay cô vẫn nằm trong bàn tay to lớn của ai kia. Kim Châu đỏ mặt, nơi đây đông người như vậy, cô cũng không muốn thể hiện tình cảm ở một nơi có "nhà xác" như thế này đâu.

-Buông ra.

Kim Châu nhăn mặt khẽ rích lên.

-Đi theo anh.

Phan Huy cười tươi rồi kéo tay Kim Châu chạy đi về hướng lên sân thượng. Trong lòng anh háo hức lạ thường, vì cái gì thì... cũng chỉ anh biết... Cô cũng đỏ bừng mặt chỉ biết ngoan ngoãn chạy theo.

-CÁI Gì???

Từ Huy hét lên trong điện thoại, chuyện này là sao. Sao Thiên My lại đang hôn mê trong bệnh viện, lòng cậu nóng như lửa đốt, không ngừng lo lắng. Cậu vừa mới trở về Pari để lo việc của chi nhánh thôi mà, chỉ có điều là hầu như chưa ai biết ngoài Từ Nam.

Bên phía bên kia Từ Nam dựa vào cửa phòng của Thiên My im lặng không nói gì để xem phản ứng của cậu em trai mình.

Giọng Từ Huy bỗng dừng trầm xuống, găng từng chữ qua kẽ răng thâm độc hỏi.

-Ai làm?

Môi Từ Nam cong lên khẽ cười nhạt, lại một người "trúng sét" của nó đây mà. Chỉ có điều anh không ngờ lại là Từ Huy. Miệng anh nhàn nhạt phun ra một cái tên.

-Elis.

-Đáng chết, TÔI ĐÃ NÓI ANH ĐỪNG TIN CÔ TA MÀ... cô ta chỉ muốn nhắm vào chị ấy thôi.

Âm thanh Từ Huy hét qua điện thoại vô cùng phẫn nộ nhưng câu phía sau đột nhiên giọng cậu nhỏ dần lại. Cậu biết, chỉ vì Từ Nam tin lời Elis nên mới để cô ta hại Thiên My mà không nói gì. Thật ngu ngốc mà.

Tút... tut... tiếng cúp máy dài nãy nề vang lên.

Từ Nam cất điện thoại vào túi, môi nhếch lên cười điên dại, là do anh tin lời Elis à? Cũng đúng thôi, những lời Elis nói đều hoàn toàn đúng, anh không tin tất cả chỉ là trùng hợp.

*****O~O~O*****

Cạch ///

Gia Phong nhẹ nhàng đặt chân bước vào căn phòng số 537, là phòng bệnh của nó. Đưa mắt nhìn xung quanh, tầm nhìn của hắn chỉ chú ý đến một cô gái xinh đẹp như thiên thần nhưng dường như đã gầy gò xanh xao hơn hẳn nằm trên một chiếc giường trắng toát.

Hơi thở cô gái đều đều đôi lúc yếu ớt làm hắn nhìn mà cảm thấy xót xa vô cùng. Người con gái hắn yêu vừa mới hôm nào còn đang cười nói vui vẻ với Kim Châu bỏ mặc hắn thì hôm nay lại phải hôn mê nằm trong cái nơi chết chóc này.

-Thiên My, em nhanh tỉnh lại đi.

Hắn cúi xuống hôn lên trán nó một cái nhẹ. Hắn thề nếu hắn biết được ai làm nó ra nông nỗi như thế này thì đừng hòng nở một nụ cười mỗi ngày. Hắn ngồi xuống ghế ngay bên cạnh giường bệnh, giang tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn phía trên của nó sát lại phía mình. Miệng khẽ cười, chỉ những lúc nó như thế này thì hắn mới được gần gũi nó thôi. Vùi đầu mình xuống, hắn tận hưởng từng cái áp áp mà cơ thể nó truyền qua. Hắn không muốn nói nhiều, đơn giản... chỉ vì hắn không muốn làm phiền nó... ngay cả lúc nó bị hôn mê.

Mê man chìm vào những suy nghĩ, trong lòng hắn hiện giờ đã không còn những lo lắng nữa. Vì hắn biết, hắn tin, nó nhất định, nhất định sẽ tỉnh lại.

"Em nhanh chóng tỉnh lại nhé, để còn ghét bỏ anh nữa, Thiên My".

Hôn lên đôi môi đỏ hồng bao giờ đã trắng bệch kia, hắn nhắm mắt lại, tay vẫn ôm chặt lấy nó mà chìm vào giấc ngủ sâu.

(Còn tiếp)

- Au: Chap sau sẽ kịch tính hơn, chap này hơi trầm. Không hay thì cũng đừng ném đá nha..

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hãm Hại Tàn Ác (2)

Tôi có rất nhiều lớp mặt nạ.

- Mặt nạ dịu dàng khi ở bên anh.

- Mặt nạ lạnh chanh khi ở bên lũ bạn.

- Mặt nạ khốn nạn khi đứng trước kẻ thù.

- Mặt nạ u sầu khi một mình lặng lẽ.

- Mặt nạ vui vẻ khi ở bên người thân.

Vì thế... Đừng trách tôi GIẢ TẠO, chỉ vì cảm

xúc của tôi với mỗi người khác nhau mà

thôi.

Hai ngày ngắn ngủi thấm thoát lại trôi qua. Thiên My vẫn vậy, hơi thở đều đều nằm trong phòng bệnh 537 trên chiếc giường trắng toát. Kế bên cạnh là gương mặt nam thần xinh đẹp của một chàng trai quen thuộc đang ngủ say.

-Gia Phong, dậy đi.

Kim Châu tay cầm một túi trái cây to lay mạnh người Gia Phong. Haizzz nói mới nhớ có ai canh người bệnh mà ngủ quên như hần không, chắc mệt mỏi lắm đây. Hai ngày qua rồi mà Thiên My cũng chưa hề động dậy huống chi là mở con mắt ra. Càng ngày cô càng thấy lo lắng không thôi.

Gia Phong nghe tiếng kêu lớn còn thêm tiếng thở dài thì choàng tỉnh dậy sau cơn mê. Đôi mắt từ từ mở ra thì đã thấy bóng dáng nhún nhón của Kim Châu đang đứng rồi. Hai hôm nay, có lẽ với ai ai là một thời gian ngắn ngủi nhưng đối với hần là một chuỗi dài để chờ nó tỉnh dậy. Từng mũi kim đồng hồ đã quay qua 48 giờ. Hần không biết bao giờ nó mới tỉnh đây.

Kim Châu nhìn biểu hiện trên gương mặt phờ phạc của hần thì cũng hiểu, khẽ hơ hơ tay mình.

-Gia Phong, anh không sao chứ?

Hần nghe cô gọi thì bừng tỉnh. Vội rời ghế đứng dậy. Môi hơi nhếch lên nói.

-Không sao, cô ngồi đi.

-À cảm ơn nhưng anh nên đi ăn tý gì đi, Phan Huy ở ngoài đó.

Cô thân thiện nhắc nhở nhưng khi nói đến tên của anh thì mặt lại ửng đỏ lên vô cùng đáng yêu.

Gia Phong khẽ cười nhạt, trong lòng cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

-Vậy cô trông chừng Thiên Myùm tôi.

Nói xong, hần xoay lưng bước ra ngoài định đi ăn uống cùng Phan Huy chứ thật sự hần không thích khi nó tỉnh, lại thấy bản thân hần xấu xí hơn những thằng con trai khác thì khổ.

Cạch /// Cửa phòng bệnh đóng lại.

Ở bên trong Kim Châu bẽ môi nhìn cánh cửa.

"Vậy cô trông chừng Thiên Myùm tôi"

Xùy xùy, có cần lo lắng quá đáng như thế không. Cô cũng là bạn thân nó mà, trông chừng nó là điều đương nhiên. Khẽ cười cô quay sang nhìn nó.

-Phan Huy mới tặng tao cái nhẫn nè, may nhanh tỉnh đi để còn cho Gia Phong tặng nhẫn may nữa.

Cô cười, tự mình độc thoại quả là điên mà. Nhưng chỉ có những lúc nó hôn mê như thế này thì cô mới dám nói ra như vậy. Nếu không thì sợ khi nó tỉnh lại, nó sẽ chọc cô đến chết mất.

Giờ lấy một cái khăn nhỏ thấm nước kê bên thoa lên đôi môi của nó, cô khẽ mấp máy nói.

-Mày mới hôn mê hai ngày mà môi đã khô như thế này rồi, để tao thoa nước lên cho.

Kim Châu cứ như vậy, độc thoại một mình dù biết nó chẳng thể nào nghe thấy. Trong lòng thì không thể nào giảm đi nỗi lo lắng.

Đưa tia nhìn lên những vết roi được băng trắng lại trên cơ thể nó nhưng do máu chảy ra mà đã biến thành một màu đỏ thẫm, cô khẽ thở dài. Chắc Thiên My, nó đã đau lắm..

Ở phía dưới nhà ăn của bệnh viện.

Gia Phong đang cố gắng nuốt trôi từng miếng thức ăn. Không phải vì thức ăn không được ngon mà là do tâm hồn của hần luôn treo lơ lửng ở trên phòng bệnh của nó nên ăn không thể nào vô.

Phan Huy thấy hần ngẩn ngẩn ngơ ngơ như vậy thì chỉ biết lắc đầu. Nhưng ít ra từ khi nó trở về thì hần đã bớt lạnh lùng đi, làm anh cũng vui mừng không ít.

-Hôm nay chị có kế hoạch gì không?

Ở một căn phòng tâm tôi quen thuộc chỉ nhận được một tí ánh sáng yếu ớt qua khung cửa sổ nhỏ. Một giọng nói thánh thót của con gái vô hồn vang lên giữa không gian sắc mùi tàn ác.

-Hôm nay sẽ rất vui.

Người con gái mang bốt cao, trang điểm vô cùng đậm toát lên vẻ độc ác như một phù thủy thật sự khẽ cười nhạt trả lời.

-Em chỉ nằm ở phía ngoài vòng chơi, Thiên My ở phòng 537, xyz.

-Ahahaha, tốt lắm Mai Như, thông tin ở đâu?

Mai Như khẽ liếc đôi mắt khinh bỉ nhìn cô gái đó. Môi hơi nhếch lên nói.

-Chị Elis, điều tra là ok, em phải đi trước đây. Nhưng nhớ anh Gia Phong là của em.

-Tùy Từ Nam thôi, hãy nói với anh ta.

Elis cong môi cười như không cười nhận nhạt đáp lại. Mà bên phía Mai Như chỉ giả vờ không nghe thấy mà bước ra ngoài.

"Tao sẽ không cho mày chết sớm thế đâu"

Nghĩ xong, cô ta cũng đứng lên bước ra khỏi căn phòng phóng xe nhanh đi đến bệnh viện xyz. Miệng nở một nụ cười tàn ác, chuẩn bị sẽ có một màn kịch hay diễn ra.

15' sau.

Ở trong phòng thay đồ dành cho y tá nữ, một người con gái có thân hình nóng bỏng đi vào.

-Cô là ai _Một nữ y tá hoảng hốt hét lên.

Crắc /// Một âm thanh nhỏ phát ra, thân thể bé nhỏ từ từ hạ mình xuống sàn gạch lạnh lẽo.

Người con gái xinh đẹp ấy khoát lên trang phục trắng của cô y tá lúc này, miệng nhếch lên cười xảo quyệt.

-Xin lỗi, cô sẽ tỉnh lại thôi.

Nói xong cô ta đeo vào một cái khẩu trang cùng màu rồi đi nhấc chân đi ra ngoài.

Cốc... Cốc...

-Um..

Kim Châu lấy tay dụi dụi mắt khẽ ưm lên một tiếng, do lúc nãy nói chuyện với nó nhiều quá mà cô ngủ lúc nào cô cũng chẳng hay.

-Vào đi.

Miệng cô khẽ hé mở, không biết lại ai đây, hai hôm nay Từ Huy với Từ Nam không biết ở đâu hầu như cũng chưa từng vào thăm nó một lần, mong là sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Cạch ///

Ở phía ngoài một nữ y tá ăn mặc vô cùng kín đáo đẩy một chiếc xe chậm rãi bước vào.

-Tôi đến tiêm thuốc giảm đau.

Cô y tá đó cúi mặt xuống giả vờ như lấy thuốc làm Kim Châu cũng không hề nghi ngờ gì. Cô bước chân ra khỏi phòng định đi tìm Phan Huy luôn nên chỉ bỏ lại một câu nói.

-Cẩn thận giúp tôi.

Cạch /// Cửa phòng lại một lần nữa đóng lại, Kim Châu cứ thanh thản mà bước đi, đâu biết phía trong là cả một chuỗi nguy hiểm đối với con bạn thân

của mình.

Elis tháo khẩu trang ra cười quỷ dị, cô ta đi lại gần giường bệnh, lấy tay mình vỗ mạnh lên má nó làm nơi đó đỏ tấy lên. Đôi môi đỏ khê cong lên mê hoặc.

-Yên tâm hôm nay mày chưa thể chết, ahahaha.

Lấy bàn tay của mình mò vào túi áo, cô ta móc ra một bịch thuốc màu trắng nhuyễn đổ vào bình truyền nước biển ở phía trên. Có ai biết rằng đây là vài liều thuốc ngủ kết hợp lại không. Cô ta cười điên dại mở cửa phòng đẩy xe thuốc đi. Phải, thứ cô ta muốn là làm cho nó bị sốc thuốc mà nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này chưa phải là lúc nó cần chết.

Đi vào một góc khuất trong bệnh viện khó ai mà thấy được, cô ta lấy chiếc điện thoại từ túi áo của mình ra, ném vào một số điện thoại có tên quen thuộc là *Gia Phong* một tin nhắn ngắn ngủn thông báo.

"Thiên My đang bị sốc thuốc"

Tiếngg /// Tin nhắn được gửi đi, cô ta cười thỏa mãn còi đi lớp áo trắng tinh phía bên ngoài mà bước chân rời khỏi nơi chết chóc không một ai hay biết.

(Còn tiếp)

-Au: cho au sr, dt au bị hư nên up hơi lâu, hix hông hay thì thông cảm dùm luôn nha~~~~~...

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chap 27

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Về Bên Anh Nhé? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (9) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-9#ixzz3jJxvNuyN>

♥ Không có ai đủ [NGU NGỐC] để yêu

mãi 1

người [KHÔNG YÊU] mình ♥

♥ Không có ai đủ [BAO DUNG] để chấp

nhận mãi

sự [LỬA DỐI] của 1 người ♥

♥ Không có ai đủ [DỪNG CẢM] để bước

bên 1

người luôn xem mình là [CÁI BÓNG] ♥

♥ Và....không có ai đủ [IM LẶNG] để

không hôn giận

1 người quá [VÔ TÌNH] ...♥♥♥

Một giọt...

Hai giọt...

...

Từng giọt nước mắt trong veo lại lăn trên đôi gò má đáng yêu.

-Hức... do em... là tại em... hức... không trông chừng... hức... nó cẩn thận...

Phan Huy nhìn cái thứ nước mặn chát đang không ngừng rơi rớt trên khóe mắt ướt đầm của Kim Châu mà lòng đau thắt lại, nhưng anh chỉ im lặng mà ôm cô vào trong lòng mặc cho nước mắt cô rơi thấm đầm cả vai áo. Anh im lặng không thốt lên lời an ủi, lấy tay mình vỗ vỗ lưng cô. Đôi khi im lặng sẽ chỉ là cách tốt nhất.

Phía đối diện, hình dáng cô độc của một chàng trai nhập nhòa ẩn hiện bên trong một góc khuất trước hàng ghế chờ của phòng cấp cứu. Bóng đen tàn ác bao trùm lên tất cả cứ như bị nhấn chìm vào trong một cái hố sâu đau khổ. Cơ thể nam tính cứng rắn vô lực mà dựa vào tường ngã khụy xuống.

Gia Phong vẫn cứ như vậy, trên khuôn mặt nam thần mị hoặc vẫn chưa từng hiện lên một tia cảm xúc. Lý trí của hắn không cho phép hắn khóc, không cho phép hắn đau. Chỉ cho phép hắn mạnh mẽ mà chống đỡ với từng vết thương. Chỉ như thế, thì hắn mới có đủ năng lực để bảo vệ nó mãi mãi. Nhưng ai nào biết rằng... trái tim hắn... đang bị ngàn mảnh thủy tinh vô tình mà cào nát. Một cảm giác chỉ là "đau". Hắn phải làm sao đây? Làm sao để cho nó có được sự bình yên thật sự. Hắn biết chứ, nỗi đau của hắn ngàn lần cũng chưa hề bằng cái nỗi đau mà nó phải gánh chịu. Rốt cuộc thì bao giờ nó mới hết đau khổ?

Đôi bờ môi khô khan của hắn khẽ cong lên nở một nụ cười chua chát. Con đàn bà đáng chết, cô ta là ai. Hãm hại nó sốc thuốc sau đó lại muốn cứu nó. Muốn hành hạ nó ư? Bao nhiêu đó là đủ. Sau này đừng hòng ai được lại gần người con gái của hắn nữa.

-Hức... do em... hức...

Phía bên kia, từng tiếng nấc nhẹ trách móc lại vang lên đều đều. Kim Châu dựa cả người mình vào lòng Phan Huy khóc lớn. Âm điệu bi thương cứ như một đoạn nhạc mà vang vọng lên cả hàng lang trước phòng cấp cứu.

Ngoài khung cửa sổ, bầu trời trên cao kia mang một màu xanh ảm đạm đến nát lòng. Lá vàng khẽ nhẹ rơi bay bay vào một khoảng không vô định. Mùa thu rồi, ngày trăng lên chuyện gì sẽ xảy ra?

Theo thời gian, lại một giọt pha lê trong suốt không màu lấp ló bên trong một hàng mi mắt cong dài. Gục khuôn mặt lên đôi cánh tay đầy cơ bắp, từng giọt nước mắt mặn chát khẽ nhẹ rơi rớt trên lớp áo sang trọng. Gia Phong đang khóc. Phải! Hắn đang khóc. Nước mắt của một thằng con trai vô dụng không bảo vệ được người con gái mình yêu. Làm sao đây? Hắn không thể chịu đựng được nữa. Tại sao? Tại sao không cho những con người gê tòm đó chết hết đi. Chỉ cần cho hắn và nó tồn tại là được rồi mà. Tại sao lại để cho lũ người đó sống hành hạ hãm hại nó. Tất cả đều đáng chết, đáng chết hết.

-TẠI SAO?

Tiếng oán trách như một loài mãnh thú hét lớn vang dội cả một khu vực của bệnh viện làm ai cũng hoảng hốt giật mình.

Nỗi hoảng sợ trong lòng Kim Châu cũng tăng vọt lên. Cô xiết tay ôm chặt lấy Phan Huy hơn. Có ai biết rằng... tiếng gào thét của Gia Phong mang bao nhiêu bi phẫn và đau khổ không? Nhiều, rất nhiều. Vì thế cô rất sợ, sợ nó xảy ra chuyện gì thì cô phải làm sao đây? Vừa nãy khi nhìn thấy nhịp tim của nó yếu dần đi, cô đã sắp ngã quỵ ngay tại chỗ. Bây giờ cô đang rất hoảng.

Reengg... Reengg...

Không gian đau thương bỗng chốc bị phá hủy bởi một cú điện thoại. Kim Châu giơ bàn tay của mình cầm chiếc Ip4 lên. Đưa con người di chuyển lên màn hình. Cô bỗng chốc hơi bất ngờ. Là "Tứ Nam", nhưng sau đó cô cũng quẹt máy nghe.

-S... ao...

Kim Châu khó khăn nói kìm nén tiếng nấc từ sâu trong cổ họng không muốn làm Tứ Nam lo lắng.

[-Giọng em sao vậy mà Thiên My như thế nào rồi]

Ở đầu dây bên kia Tứ Nam nhũn mày đầy mệt mỏi dựa người vào ghế sofa. Mấy ngày hôm nay anh làm việc ở công ty như một con robot cũng không có đủ thời gian để chăm sóc nó. Bây giờ thì mới có thể gọi điện trước.

Cô nghe Tứ Nam hỏi thì không kìm chế được nữa mà khóc to lên làm anh cũng sững sờ lo lắng quá lớn.

[-NÓI NHANH]

-Hức... nó... hức... nó bị người ta hại... hức.. sốc thuốc... huhu... anh..

Tút... tut... Bỗng chốc tất cả chỉ còn lại tiếng tút dài não nề.

Bộp!!! Chiếc điện thoại rời khỏi bàn tay mềm mại nhẹ nhàng hạ thân xuống sàn gạch lạnh lẽo.

-Châu, Châu, em sao vậy, tỉnh dậy đi.

Tiếng kêu gọi ngày dần xa. Đôi mắt Kim Châu nhìn Phan Huy dường như trở nên mờ ảo. Đôi hàng mi cao vút nặng trĩu từ từ khép hờ xuống. Cô chìm trong im lặng.

Phan Huy lo lắng ôm cô vào lòng chạy đi tìm bác sĩ. Đôi chân không ngừng đặt lên các khoa bệnh mà bỏ mặc Gia Phong ngồi đó chờ.

Mà bên này, đèn hiển thị của phòng cấp cứu bỗng chốc chuyển sang một màu xanh (lá) trong suốt hai giờ đồng hồ căn thẳng. Ánh nhìn của một người con trai trong góc khuất bỗng chốc gấp gấp hẳn lên, vội vàng đứng lên chạy lại cánh cửa.

Tạch /// Bỗng chốc từ phía trong, một vị bác sĩ già đôn hậu đeo kính chậm rãi bước ra. Theo sau là ba cô y tá nữ đang lén lút nhìn hẩn thèm khát nhưng hẩn vẫn không quan tâm mà vội vàng nắm lấy đôi bàn tay già nua đang cầm quyền bệnh án.

-Cô ấy sao rồi?

-Cũng may là thông báo sơ cứu kịp thời nếu không thì ta cũng e rằng...

Nhưng bây giờ thì không sao, mọi thứ ổn cả, dự là vài ngày sắp tới bệnh nhân sẽ tỉnh, ta sẽ cho chuyển sang phòng hồi sức, gán lên.

Vị bác sĩ già đó vỗ mạnh tay lên vai hẩn như muốn tiếp thêm một chút ý chí rồi quay người bước đi. Trên khuôn mặt hiền từ vẫn giữ lấy nụ cười đó.

Nhìn theo bóng lưng tà áo trắng tinh, hẩn khẽ cười, đáy mắt chứa thập phần hạnh phúc và vui mừng.

"Cảm ơn"

Sau đó hẩn gấp gấp chạy thẳng vào mà thăm nó cùng một y tá nữ chuyển nó sang phòng hồi sức, hầu như đôi chân cứ theo sát giường bệnh chưa từng rời đi một bước.

Phía bên Phan Huy anh đang lo lắng không ngừng nhìn vào phòng cấp cứu không một động tĩnh kia, tâm trạng cứ như ngồi trên đồng than hồng để rồi khi nghe được một câu nói của bác sĩ, anh dường như muốn nhảy dựng.

-Bệnh nhân không sao, chỉ là do không ăn uống và đuối sức nên ngất xỉu thôi, đừng quá lo lắng.

Anh vui mừng gấp gấp chạy vào chăm sóc cho cô mà quên mất tất cả mọi thứ xung quanh, kể cả hẩn.

Au: sr ra chap lâu, chap này hơi ngang, có gì thông cmm cảm nha mn.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chap 28

Mẹ tặng con thân xác.

- Xã hội dạy con làm người.

- Mẹ dạy con tiền luôn thua tình cảm.

- Xã hội nói rằng không có tiền tình cũng bằng không.

- Mẹ bảo con nhan sắc không quan trọng.

- Xã hội đe rằng không có nó con mất người yêu....

Chỉ có cha mẹ yêu con vô điều kiện

- Còn ngoài kia cần điều kiện mới yêu con.

Ở cái nơi to lớn chết chóc được gọi là bệnh viện. Trong một căn phòng bệnh bình thường, có một khung cảnh rất ư là lãng mạn đang diễn ra. Người con trai nằm trên chiếc giường bệnh vòng tay sang eo của cô gái kéo sát lại dường như không còn lấy một chỗ hở. Khuôn mặt nam tính vùi vạt vào mái tóc đen suông dài hít thở. Bên kia, cô gái nọ vẫn không hay biết gì mà cự mình, khó thở mà vùng vẫy mạnh.

Cái gì mà cứng ngắt thế này???

- UI DA.

Một tiếng thét vang lên kèm theo đó là thân ảnh to lớn lao như tên bắn rút xuống khỏi giường bệnh. Khuôn mặt của chàng trai nào đó liền tỉnh ngủ nhăn nhó xoa xoa lưng mình như một bà cụ 80 tuổi. Sau đó chàng trai lập tức hét lên.

-CHÂU, em ác vậy?

Cô gái nghe ai hét tên mình lên thì liền giật mình, tim như muốn lộn ra khỏi các dây thần kinh. Rõ ràng trong đây chỉ có mỗi cô mà. Theo hướng âm thanh, cô nhìn xuống ngay lập tức khóc môi liền giật giật.

- Sao anh ở đây?

Phan Huy trừng mắt hung hăng nhìn Kim Châu, chỉ do cái giường nhỏ quá nên anh sợ té nên mới ôm cô sát như vậy mà. Ai ngờ đầu chính cô lại vùng vẫy làm anh dù có ôm sát cỡ nào cũng bị lộn xuống. Nghĩ vậy anh lập tức đứng lên đi lại chỗ Kim Châu.

- Em còn nói nữa, là do em ngắt xiu nên anh mới vào đây.

- Ngắt xiu... thế, thế còn Thiên My sao rồi, hả?

Kim Châu lẩm bẩm trong miệng từ "ngắt xiu" sau đó thì giật mình nhớ ra chuyện quan trọng gì đó cô liền quay phắt sang anh lắc mạnh như một tấm giấy mỏng.

- Không biết.

Đối với hành động của cô, anh không quan tâm lắm nên chỉ trả lời dứt khoát hai từ làm Kim Châu cứng mình. Lập tức đẩy anh ra nhanh chân leo xuống giường bệnh chạy vọt đi.

RẦM!!! Không gian thoáng chốc chỉ còn lại một tiếng tung cửa mạnh mẽ và một bóng người đã khuất.

Phan Huy nhìn ra cánh cửa mà tức giận. Gì chứ, tưởng anh là đồ chơi à, lúc cần thì giữ lúc không cần thì đẩy sang một bên. Tuy tức như vậy nhưng anh cũng nhanh chóng mà chạy theo cô để quan sát tình hình.

-Chị, cho tôi hỏi bệnh nhân tên Hoàng Thiên My bị sốc thuốc vừa nãy được cấp cứu đâu rồi?

Kim Châu đứng ở chỗ một nữ y tá xem sổ sách hỏi, trong lòng điên đại lo lắng cho nó, cô đã chạy lại phòng cấp cứu nhưng mà chẳng nhìn thấy ai cả nên đành phải nhờ chị y tá.

- Bệnh nhân ấy được chuyển sang phòng hồi sức năm lẻ hai (502) rồi.

- Cảm ơn.

Nghe được kết quả, Kim Châu chỉ khẽ quăng lại hai chữ rồi chạy vọt đi, ngay lúc này cô muốn gấp nó ngay lập tức, không biết lúc cô ngắt đi thì nó có làm sao không. Chết thật.

Tiếng bước chân của Kim Châu lại không ngừng chạy vội vã trên hàng lang của bệnh viện càng lúc càng lớn dần dần lên.

- Học... học... đây rồi.

Kim Châu chống tay lên cửa của phòng 502 mà thở dốc mệt mỏi. Haizzz Chắc cô sẽ đứt hơi mà chết mất. Nhưng nhanh chóng phải chăm sóc cho nó, nghĩ vậy cô liền quên đi cảm giác đau mỏi chân mà nhanh chóng nhẹ nhàng mở cửa phòng ra chậm rãi đi vào.

Cạch /// Giữa không gian yên tĩnh trầm lắng một tiếng cửa khe khẽ nhỏ vang lên phá tan không khí.

- Haizzz.

Kim Châu đứng trong căn phòng bệnh, đưa ánh mắt cảm thương nhìn về phía hai con người đang ôm nhau trên giường mà thở dài náo nức, nhưng nói đúng hơn là chỉ có một người con trai quỳ rú ôm lấy một cơ thể nhỏ bé yếu ớt đầy vết thương của người con gái còn đang trong cơn hôn mê. Mái tóc đen mượt của chàng trai ấy khẽ sập xòa xuống chiếc cổ trắng ngần của cô gái xinh đẹp tựa thiên thần nằm kế bên. Trên một màn khung cảnh tỏa ra vô vàn mỹ lực thì Kim Châu vẫn đứng đó suy tư, ngắm nhìn đến mê dại. Trong lòng cô không ngừng mà gào thét. Tại sao chứ? Nó với hân rất đẹp đôi mà, sao cái xã hội này cứ cố chia rẽ ra. Giá như... ngay từ đầu, con bạn thân của cô bỏ qua hết tất cả mà tha thứ thì Gia Phong có phải âm thầm đau khổ như vậy không?

Cạch /// Lặng lẽ buồn bã mà bước ra khỏi phòng, cô dựa người vào cánh cửa đã được khép lại kia mà thở dài.

Lại thờ dài, cuộc sống này cô không hề biết gì hơn là bắt lực mà chống chọi. Cô thờ dài cho số phận của Thiên My, cô thờ dài cho cái thứ tình yêu sóng gió của nó. Mạnh mẽ ư? Cô cho tất cả là giả tạo. Con người ai mà không yếu đuối. Chỉ là họ cố gượng ép bản thân mình chịu đựng thôi. Còn cô, buông lơi thì tốt hơn.

Quay người bước đi, cô muốn đi tìm anh, người con trai của cô. Trả lại không gian bình yên vốn dĩ của nó và hẳn.

CHÁTT

- Tại sao anh đánh tôi ?

Trong một căn phòng nhỏ nhem quen thuộc sặc lên cái mùi tội ác đen tối. Bầu trời to lớn ngoài kia trong xanh bao nhiêu thì ở đây, nơi này lại mù mịt bấy nhiêu, tất cả trong căn phòng chỉ được phủ lên một màu đen mờ nhạt qua khung cửa kính nhỏ chiếu sáng. Người con gái bị ăn một cái tát đau đớn vừa nãy bật dậy lên từ chiếc ghế sofa. Đôi môi đỏ nồng đậm toát ra vẻ độc ác khế nhếch mép khinh bỉ rích lên. Tia nhìn vừa oán hận vừa yêu thương luôn không ngừng gieo trên người một chàng trai lạnh lẽo mặc vest đen đang đứng tức giận nhìn cô gái ở phía đối diện.

- Cô dám đánh Thiên My, tôi bỏ qua, bây giờ lại làm em ấy sốc thuốc, cô muốn SAO ĐÂY?

Chàng trai mặc vest đen ấy hung hăng bước lên từng bước mà quát lại cô ta. Tận sâu trong đáy mắt không hề che giấu đi tia kinh tởm và khinh bạc.

- Ahahaha... Từ Nam, anh muốn biết chứ gì? Vậy thì tôi sẽ cho anh biết. Tất cả các người đều phải gánh chịu nỗi "CẢM PHẤN" trong lòng tôi, nhất là nó "HOÀNG THIÊN MY" ANH NGHE RỒ CHƯA?

Cô ta hướng về phía Từ Nam mà cười to hét lên. Giọng nói chứa vô cùng những bi thương, thống khổ và hận thù. Rồi tôi sẽ giết chết tất cả. Làm tôi đau khổ thì điều các người phải nhận lấy hoàn toàn đúng. Cô ta gào thét trong lòng. Nỗi hận thù đã chiếm đi hết tất cả những thứ tình cảm con người trong cơ thể quặn rũ ấy.

Chátttt ///

Từ Nam lại tức giận, con lóc cuồng giống dường như xâm nhập vào cơ thể nam tính. Đôi mắt anh đỏ ngầu lại, trong đáy mắt hẳn sâu hai chữ "chết chóc". Anh day nghiêng từng chữ qua kẽ răng.

- Cô đừng quên là do tôi cứu giúp cô.

- Ahaha... Cứu giúp? Anh cứu giúp thì có thể giúp cho chết không? Anh cứu trái tim tôi đi, muahahahaha.

Cô ta lấy tay xoa xoa một bên bờ má phải của mình, từ khóe mi, những giọt ngọc rơi lã chã xuống gương mặt xinh đẹp tự lúc nào, nước mắt cứ rơi, đôi cung khẩu đỏ chót dần dần lại mở ra, cô ta cười như một kẻ điên thật sự. Khiến ai nhìn cũng cảm thấy thương xót không kiềm lòng mà bảo vệ, nhưng Từ Nam thì không, anh chỉ nhìn bằng nửa con mắt sau đó lại quay lưng bước đi, chỉ lãnh khốc bỏ lại một câu "cảnh báo".

- Cô điên thật rồi, chuyện sốc thuốc cô cứ chờ đó, nhanh thôi, cổ phần của TM cô sẽ không giữ được đâu, hừ.

Nhìn theo bóng dáng to lớn của chàng trai đã khuất bóng. Cô ta ngồi phịch xuống ghế lấy khăn giấy lau bỏ hết đi cái thứ nước mặn mặn ở khóe mắt mà nở một nụ cười bốn cọt. Cổ phần à. Cô ta không hề cần. Chỉ cần khi lũ người kia bị chính tay cô ta hành hạ đau đớn chết đi thì cô ta cũng sẽ chết theo cùng. Đợi khi nó bình phục hẳn. Cô ta sẽ cho một cái kết khá là "vui".

Một người con gái bị thù hận làm điên dại. Cái kết "vui" là sao? Có phải là một đòn kết liễu luôn không?

Cô ta là Elis? Vậy Elis là ai, có thù hận gì?

(TM là số cổ phần ít ỏi còn lại của tập đoàn nhà cô ta)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chap 29

ຂ•ຊ•ໂທຍ ດຽວ... ບໍ່ທັນ ເກີດ ທີ່ນີ້ ທຽບ ຕໍ່...! •ຊ•ຂ

ឧ.ល. 1 អារាង ៧២៥ .. ២០៣, អ័រ៉ា ឆ្នាំ ២០២១ ដោយ ក្រុមហ៊ុន . ឧ.ល.

ឆ•ឆ•1 ពិរាជ្យនេះ.. ឃ្លា ២៣៧ ព្រះបាទ រាជ្យ រាជ្យនេះ..! •ឆ•ឆ

ຂ•.ຊ•ຮ໌ 1 ກາຣ່... ໄລ້ທ, ໄຮ່ ກຮ໌ຮ່ ປີ 1 ຄ...! •.ຊ•ຂ

[illegible]

ឆ្លុះឆ្លុះ ភ្លឺដ៏រំពៃ រំពៃ តាមដី ភ្លឺត្រង់ ត្រង់...! ឆ្លុះឆ្លុះ

ဆ•၂• နှိပ်စက်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များ..... •၂•ဆ

ဆ•လ• အံ့ဂါး မုတုဂါး ငှာဝဲ နှဲး ဒေံဃ် ကု ငွံ ထော. !!!!.လ•ဆ

≡☆≡ Šād'x AlØnë'g≡☆≡

Thời gian thẩm thoát cũng đã trôi qua 3 ngày một mới. Hiện tại Thiên My đã được đưa từ phòng hồi sức sang phòng cao cấp để dễ cho việc điều trị. Xung quanh khắp căn phòng đều trang bị những người đàn ông khoác vest đen bặm trợn, ai cũng có thể nhận ra họ là những con người làm công việc vệ sĩ. Do Gia Phong sợ nó sẽ bị xảy ra chuyện nữa nên đã cho vệ sĩ phân bố khắp nơi bao quanh căn phòng bệnh.

Ở trong phòng bệnh, trên một chiếc giường trắng tinh như được những bông tuyết bao phủ, người con gái xinh đẹp tựa thiên thần vẫn nằm im lặng ở đó. Đôi mắt chưa hề được mở ra.

- Haizzz nhanh tỉnh lại đi mà Pi, mày làm tao lo quá, hức.

Ngồi ghé thân nhân kế bên, một người con gái xinh đẹp không kém là bao nhiêu thở dài lo lắng rồi lại nắc nhe lên dường như sắp khóc. Làm sao đây?? Cô đã nghe Gia Phong nói vài ngày tới nó sẽ tỉnh, tại sao bây giờ lại chưa tỉnh nữa chứ. Ba ngày đâu phải là quá ngắn. Cô sẽ lo lắng đến chết mất, hẳn thì đã đi lấy thuốc cho nó và hỏi thêm một số chuyên, còn anh thì đã đi mua thức ăn cho cả đám, chỉ vì anh sợ cô không ăn mà sẽ lại ngất thì nguy.

Dường như do sợ lo lắng quá hạn mà Kim Châu đâu dè ý được đôi hàng mi cong dài của cô gái nằm trên chiếc giường kia đang run run rồi từ từ khó nhọc hé ra hoàn toàn.

- Châu.

Giữa không gian tràn đầy cái cảm xúc được gọi là lo lắng dường như mọi thứ trở nên cô đặc lại trước một âm thanh ngọt ngào quen thuộc được phát ra từ đôi môi trắng bệch.

Kim Châu nghe được liền giật mình, là tiếng của Thiên My, tiếng của nó, nó... đã tỉnh rồi sao?? Nghĩ vậy, cô lập tức ngược khuôn mặt mình lên mà nhìn.

Tích // Tác... Từng giây từng phút nhẹ nhàng mà trôi qua. Lại một tiếng khóc vang lên trong sự vui mừng vỡ òa của căn phòng. Một cô gái không kìm nén được sự vui mừng mà nhào tới ôm chầm lấy thiên thần trên giường.

- Oaaa My huhu... sao giờ... hức... mà mới tỉnh... hức... biết tao lo lắng không... hức.. còn có cả Gia Phong và Phan Huy nữa... hức.

Kim Châu cúi xuống, nước mắt tèm lem mà ôm lấy cơ thể oán trách, kẻ lẽ không thôi.

Thiên My nhìn thấy cô như vậy thì bất cười yếu ớt. Từ khóe môi khô khan dần dần mở ra nói vài chữ trên cô.

- Tao chưa chết, đừng khóc.

Kim Châu biết mình bị chọc, liền nhăn mặt định nói gì đó nhưng lát sau lại chạy vọt đi, cũng may là bị Thiên My kéo tay lại, nó nheo đôi mắt của mình mà khó hiểu hỏi cô. Nó mới tỉnh lại mà, sao tự nhiên cô muốn bỏ đi đâu.

- Mà đi đâu?

- Đi tìm bác sĩ nhờ kiểm tra cho mày lại.

Kim Châu nhủ mảy, nhãn mắt như khi mà nhìn nó cất giọng nói đều đều. Trong lòng cô thật sự chưa hề yên tâm về sức khỏe của nó tý nào.

- Tao khỏe rồi, ngồi đây kể chuyện tao nghe đi.

- Kể chuyện?

Kim Châu tròn mắt hỏi ngược lại Thiên My. What? What? Phải không chứ? Nó bị quánh tới "điên" luôn rồi à? Khi không lại bảo cô kể chuyện nó nghe. Nó có phải con nít đâu chứ?? Càng nghĩ cô càng thấy bất bình thường nha.

Mà bên phía Thiên My khi nhìn thấy được cái vẻ mặt không thể tin của Kim Châu thì đôi môi chỉ khẽ cong lên hình thành một nụ cười ban mai yếu ớt cũng không kém phần gượng gạo. Thật ra là lúc này nó có nghe thấy cô nhắc đến tên hắn nên...

- Tao muốn mày kể mọi chuyện trong lúc tao hôn mê.

- À.

Kim Châu khẽ "à" lên một tiếng, thì ra là thế, vậy mà cô cứ tưởng nó giống con nít thật. Ngay sau đó cô lập tức kéo ghế mà ngồi xuống cạnh nó nói ra tất cả mọi chuyện, kể cả chuyện nó bị hãm hại sốc thuốc, hắn chăm sóc nó ra sao,... pla... pla... Thoáng chốc trong căn phòng bao phủ một màu trắng muốt giờ chỉ là những tiếng nói ngọt ngào kể chuyện vang lên đều đều. Kim Châu với nó đâu để ý rằng, ở phía ngoài cánh cửa ngăn cách không gian kia từ lúc nào đã có một bóng hình xuất hiện.

Từng giây phút lại nhanh chóng trôi qua. Kim Châu mệt mỏi kể xong liền gơ cánh tay mình qua phía cái tủ mà lấy nước uống để giải khát. Còn bản thân của Thiên My, nó cứ ngồi thừ ra đó, trong tim không biết hiện lên bao nhiêu thứ được gọi là cảm xúc. Là hắn chăm sóc nó sao? Là hắn cứu nó từ người con gái đó về sao? Là hắn... khóc vì nó, phải không? Nó không biết mình nên vui hay nên buồn cho cái sự ngu ngốc cố gắng chối bỏ thứ tình cảm to lớn trong tim mình nữa. Có phải ai cũng ghét vì sự cố chấp của nó không? Tất nhiên là nó biết chứ, rất nhiều là đáng khác. Nhưng họ có biết là... khi họ đặt chính bản thân mình vị trí của nó thì họ sẽ biết nó đau như thế nào. Khẽ cắn lấy môi mình một cái đỏ tét, nó bị một tiếng nói vang lên làm giật mình.

- Tao phải đi tìm Phong với Phan Huy cái đã, sao họ đi lâu quá. Mày đợi tao đi lấy cháo cho mày ăn luôn... Ừp...

Kim Châu uống nhanh ngụm nước cuối cùng rồi chạy vọt ra không muốn để cho nó nắm tay mình kéo lại nữa.

- Đây...

Nó bất ngờ gọi vớ theo cô, hiện tại nó không hề muốn ở một mình tí nào, chỉ vì khi ở một mình nó lại suy nghĩ lung tung và nhất là... lại nghĩ đến hắn. Cụp mi xuống nó không muốn quan tâm nữa. Không quan tâm.

- A!!!

Một tiếng hét chói tai vang lên ở phía ngoài cánh cửa làm Thiên My giật bản mình, mở mắt ra mà xoay người thử nhìn xem. Giờ chỉ thấy bên ngoài là hai bóng người và một vài câu nói được phát ra.

- Gia Phong, sao anh đứng đây này giờ mà không vào, Thiên My nó đã tỉnh rồi.

Kim Châu xoa xoa cái trán mình mà nhăn mặt, vừa này khi cô vừa mới mở cửa thì đã đập trúng ngay Gia Phong, vừa nhìn thấy bộ dáng tay cầm thuốc mà lưng dựa vào cửa của hắn thì cô đã biết hắn đứng đây đã lâu mà chưa hề dám vô rồi.

Hắn nghe cô hỏi thì chỉ khẽ lãnh khốc mà trả lời, trong câu nói chứa thật phần những tia vô tình vốn có của bản thân hắn trước đây.

- Đưa dùm thuốc cho cô ấy giữm tôi.

Nó tỉnh dậy thì tốt, cuối cùng hắn cũng đợi được. Bây giờ đã đến lúc hắn rời khỏi đây. Hắn không thể đối diện với nó, nói đúng hơn là sợ. Hắn sợ những ánh nhìn xa lạ của nó, sợ sự lạnh nhạt bất cần của nó, sợ cái cảm giác bị nó chán ghét. Yêu nó, hắn sợ rất nhiều thứ đến hắn cũng không thể ngờ tới. Một thằng vô dụng như hắn, ngay cả vào thăm người con gái mình yêu cũng không dám.

Gia Phong! Mày thật vô dụng.

- Tôi đi trước đây, có lẽ cô ấy cũng không muốn gặp tôi.

- Ở nè...

Kim Châu cầm gói thuốc trên tay mà mắt cứ nhìn đắm đắm theo bóng dáng đơn độc của hắn. Trong tim cô cũng khẽ nhói giùm khi nghe hắn nói câu cuối cùng.

Thở dài ảo nề, cô lại xoay người đi vòng phòng. Lập tức mắt của cô lại bị treo lơ lửng ở gần hai đường cong chân mày quyến rũ. Hiện tại, trước mặt cô bây giờ chỉ thấy một người con gái xinh đẹp mặc đồ dành cho bệnh nhân mà khó nhọc cố gắng đứng lên ở chân giường.

- Thiên My, mày sao vậy, sao bút dây truyền nước luôn rồi?

Cô lo lắng hoảng hốt chạy lại đỡ nó đứng lên định cho nó ngồi lên giường sau đó gọi bác sĩ kiểm tra thì đột nhiên bị nó xô ra mà chạy đi. Cô chỉ biết ngồi trên chiếc giường trắng muốt, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng đang khó khăn mà chạy khuất sau cánh cửa phòng của nó.

Thiên My khó khăn chạy trên đường hàng lang mà đi tìm hắn, chỉ vì đôi chân nó đã lâu không hoạt động nên khi đi dường như đã đứng không vững. Trên cổ tay nó là những giọt máu li ti nhỏ rơi rớt xuống sàn gạch lạnh lẽo từ dấu vết kim tiêm. Có lẽ bản thân nó cố dối lòng mình rằng không yêu hắn. Nhưng ngay bây giờ... nó cần hắn. Hắn đã cứu nó, đã chăm sóc cho nó, vậy thì nó sẽ không thể nào mà tuyệt tình như vậy nữa. Nó cũng có cảm xúc mà.

Bạch /// Bạch

Bóng dáng một người con gái chạy trên hành lang của bệnh viện, đôi mắt không ngừng đảo khắp nơi mà tìm kiếm một thân ảnh người con trai quen thuộc. Từng giọt, từng giọt mồ hôi trên trán chảy ra nườm nượp ướt đầm cả phần mái tóc.

Xa xa, bóng lưng nam thân cô đơn lạnh lẽo của một người con trai lại ẩn hiện nhập nhòa trong dòng người qua lại. Thiên My vui mừng, tia nhìn ngày càng phức tạp đi. Nó nhanh chóng cất bước chân chạy đến phía của hắn. Chỉ một chút nữa thôi.

- Học... GIA PHONG.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ở Lại Đi?

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Ve Ben Anh Nhe? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (11) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-11#ixzz3kMXXcRFu>

Nếu có ai đó hỏi anh

- Ngày nào anh hạnh phúc nhất ?

Anh sẽ trả lời

- Ngày hạnh phúc nhất với anh là

ngày anh có em

- Thứ gì quan trọng nhất với anh?

- Chính là em

- Thứ mà anh trân trọng nhất?

- Là thời gian anh ở bên cạnh em

- Thứ anh chưa từng nghĩ tới?

- Là ngày anh mất em.

_____Šăd'x A10nē'qŵ_____

- Học... Gia Phong.

Âm điệu thờ dốc mặt mũi của một cô gái ngăm ngăm vang lên nhẹ nhàng trong không gian của đường hành lang bệnh viện. Cái nơi lúc nào cũng phảng phất lên cái mùi thuốc khó chịu nhè nhẹ kia. Cô gái mặt trắng bệch đi hầu như không còn một giọt máu, trên cái trán nhỏ xinh từng giọt mồ hôi cứ không ngừng rơi lã chã như từng hạt mưa nhỏ rớt xuống. Chồng tay lên bức tường màu trắng kể bên, trái tim trong lồng ngực kia không ngừng đập mạnh mẽ đến nỗi khi đặt tay lên có thể nghe thấy cả tiếng "thình... thịch".

- GIA PHONG.

Sau khi bình tĩnh lại, cô gái đó liền cất giọng hét lớn của mình lên mà gọi tên người nào đó một lần nữa. Cũng may, đây đã là khu vực của cầu thang bộ nên cũng sẽ không ai có thể nghe thấy mà nói bản thân chủ nhân của giọng hét bị khủng hay bị điên chẳng hạn.

Mà phía ở đằng xa kia, có một người con trai đang cô độc bước đi bỗng nhiên khựng lại. Có lẽ... đã nghe thấy tiếng gọi.

Gia Phong hơi ngớ người ra. Giọng nói ngọt ngào cất tiếng gọi tên hắn mà hằng đêm hắn mơ tưởng muốn được nghe thấy sao lại ở đây? Có phải giọng nói của nó lại là ảo giác không? Xoay lưng lại thì hắn sẽ không bao giờ nghe thấy được nữa. Nhưng hắn lại muốn được nhìn thấy nó, có ai biết rằng khi nghe tin nó tỉnh lại hắn đã sốc thế nào không? Không phải là sốc vì hắn không muốn nó tỉnh lại mà là vì nó đã tỉnh lại mà hắn lại không thể nào được ôm chầm nó vào lòng để che chở. Một cơn sốc đau khổ đến thấu tim. Thời gian lặng lẽ trôi qua từng phút. Bất giác hắn đã quay người lại lúc nào cũng không hề hay biết, hắn cười khổ, bây giờ cái hắn nhận được chỉ là cái ánh nhìn xa lạ của một người con gái hắn yêu.

- Ở lại đi.

Âm ngữ được phát ra từ đôi bé xinh không một sắc hồng lạnh nhạt mà bất đắc dĩ. Tia nhìn xa lạ tựa như những ánh mắt chán ghét. Thiên My đau buồn không thôi. Sao vậy? Tại sao nó không thể nào đối xử với hắn như những người khác. Mỗi lần nhìn thấy hắn, tâm trí nó lại nhớ tới những mảnh kí ức không nên nhớ của trước kia. Nó chỉ có thể lạnh nhạt với hắn như vậy thôi. Tìm nó sợ tổn thương còn nó thì sợ... yêu hắn một lần nữa. Nhưng thật ra, nó đã yêu hắn lâu lắm rồi còn gì, yêu hắn từ cái năm 13 tuổi. Chỉ là do nó quá cố chấp mà lừa gạt chính mình thôi.

Nó lãnh đạm gieo tia nhìn của mình lên thân người to lớn mà tràn đầy những mị lực nam thần kia. Giờ đây, trong mắt nó chỉ thấy nụ cười chua chát của hắn. Sao mà không đau chứ. Hắn cứ tưởng sẽ lại được nghe giọng nó gọi tên hắn, nhưng ai nào ngờ... nó cứ luôn đối xử lạnh nhạt với hắn như vậy sao? Tha thứ cho hắn dù chỉ một lần cũng không được? Nhìn biểu hiện lạnh nhạt của nó thì hắn đã biết rõ nó là không hề muốn hắn ở lại mà chỉ là muốn có trách nhiệm với những ngày mà hắn đã chăm sóc nó thôi. Khóe môi hắn chợt cong lên tạo thành một đường vòng cung vui vẻ thay thế cho cái nụ cười chua chát vừa nãy. Hắn không muốn nó phải tự gượng ép bản thân mình. Nghĩ vậy, cung khẩu mê hoặc liền hé mở ra mà thốt ra vài chữ.

- Em về phòng nghỉ ngơi đi, tôi không sao, đừng cố gượng ép.

Nói xong, hắn liền nhanh chóng mà bỏ đi ngay lập tức, bóng dáng đó sao lại cô độc đến thế. Hắn sợ... sợ sẽ không kiềm chế được mà chạy lại ôm chầm lấy nó ngay tức khắc. Hắn vẫn cứ thế bước đi, cho đến khi khuất bóng ngay sau đường cầu thang đi bộ.

Hình ảnh một người con trai bỏ đi còn lại một người con gái đứng im cứ sống động mà ẩn hiện lên ở đường hành lang. Nó vẫn cứ đứng đó, vô hồn mà nhìn theo hình ảnh đã xa tầm mắt. Muốn hét lên kêu tên hắn thật to nhưng dường như cái cổ họng đã bị ngẹn ngẹn lại, rồi bỗng khòe mắt theo thời gian chợt cay xèo đi từng phút. Nó quay lưng trong vô thức cứ như thế bước thật nhanh. Giây phút này chỉ muốn chạy lại ôm hắn thật chặt nhưng tại sao nó không thể. Tìm nó... đau, đau quá, đau thất lại cứ như bị một mảnh pha lê vô tình mà cứa thật sâu vào.

Nó bước lang thang về căn phòng của mình như một người mất hồn mà chỉ có thân xác. Không có Kim Châu ở đây, chắc đã đi tìm anh rồi. Ụp mặt xuống gối, lại là thứ nước mặn chát đau khổ, lại thứ nước đó chảy ra từ đôi khòe mắt đỏ hoe. Có ai cho nó biết nó nên làm sao không?

Thiên My nó ngu lắm !!!

Theo từng phút từng giây trôi qua, tất cả trước mặt nó đã bao phủ một mảng sương mù rồi dần dần thiếp đi trong mệt mỏi không còn ý thức.

(Còn tiếp)

- Au: Truyện Sad bị bơ rồi à >< Cơ mà sắp full vui quá. Chap sau tua nhanh :))

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chap 31

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Quay Về Bên Anh Nhé? ~ Quay Về Bên Anh Nhé? (11) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Đang Sáng Tác - Diễn Đàn Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com/forum/44-5106-11#ixzz3kjp08Wg2>

Thấm thoáng khi con người ta không để ý thì cũng đã nửa tháng nhẹ nhàng mà trôi qua. Bầu trời trên cao kia thật êm dịu thoang thoang một chút hương vị thu buồn bã. Những gợn mây nhập nhòa bao phủ cả nền trời xanh thăm thẳm xa tít dường như chẳng có ai có thể với tới được. Rồi từ cánh cửa sổ ở tầng hai của một căn biệt thự xa hoa, một bàn tay nhỏ nhắn trắng hồng mềm mại đưa ra để hứng những giọt sương long lanh nhỏ xíu kia. Phía bên trong, chủ nhân của bàn tay tay ấy là một người con gái xinh đẹp không kém thiên thần, chỉ có điều ánh mắt cô gái chỉ chứa một sự buồn bã nhìn ra khung cửa sổ, vô hồn mà xa xăm. Cô gái chỉ khoát lên mình một bộ đồ ngủ màu trắng như hoa tuyết mùa đông, càng làm cho cơ thể nhỏ bé ấy trở nên thuần khiết muôn phần. Rồi lại có vài ngọn gió vô tình thổi ngang qua, mái tóc dài đen mượt tựa như thác nước cứ thế mà xập xòa trong ánh nắng ban mai. Giữa không gian của căn phòng hoa mỹ rộng lớn, một giọt pha lê lại ứ ra từ khòe mắt cay cay.

Cạch ///

Tiếng mở cửa phòng đột nhiên vang lên làm cô gái giật mình lấy tay lau vội nước mắt, xoay lưng nhìn ra phía cửa thì đã thấy một bóng hình nam tính quen thuộc đang cười tươi như ánh mặt trời, cô gái nhún nhún lại, đôi môi cherry liền mở ra tra hỏi.

- Từ Huy, sao em ở đây?

- Chị à, em xin lỗi lúc trước không về thăm chị được, giờ em về rồi đây.

Từ Huy cười sát gái, giơ tay hình chữ V lên chào nó, lập tức nhanh chân chạy lại ôm chầm lấy cơ thể nhỏ nhắn ấy. Cậu nhớ nó, nhớ rất nhiều. Cố gắng làm việc như một con robot để bây giờ được trở về sớm ôm nó vào lòng như thế này thì không có gì sung sướng hơn cả. Ôm chặt lấy cơ thể của nó, cậu

cúi người xuống, đôi môi mỏng khẽ cong lên phả những hơi thở nồng ấm vào vành tai của nó: "Em nhớ chị"

- Ách...

Người của nó cứng ngắt lại đứng bất động, khoe môi cherry mê hoặc không tự chủ mà giật giật vài cái. Nó là đang mặc váy ngủ à? Ok vì là chị em nên nó sẽ không lo chuyện này, nhưng mà... thật là khó hiểu, những lúc chỉ có hai người thì Từ Huy luôn làm ra những khung cảnh ám muội như thế này với nó, nó là đề ý từ khi còn ở Mỹ rồi nha. Quả thật rất ngại.

- Sặc... khụ... khụ... BẮT NGƯỜI TA, CON MY QUYẾN RŨ EM MÌNH KIA... hahaaha...

Từ phía ở ngoài cửa, một giọng hét ngọt ngào đến chói tai vang ầm ầm cả lên làm hai người giật thót mình buông nhau ra. Thiên My tức giận hung hăng đi nhanh ra phía cánh cửa đang mở toan kia, Từ Huy cũng nhanh chóng đi theo sau mà cười tủm tỉm, câu nói gây sốc óc như thế này thì chỉ có thể là...

BỐP

- Á... DỪ

- Á Á cái đầu mày chứ dừ, mày điên hả Châu, hét bậy bạ gì đó? Muốn chết? Hửm?

Nó tròn mắt to hung hăng day nghiêng từng con chữ rích qua kẽ răng mà nhìn người con gái đáng thương vừa mới bị tán cái bốp kia ở trước mặt mình.

Mà đối với thái độ của nó, Kim Châu chỉ khẽ cười xề xòa liếc liếc ra phía Từ Huy ở sau lưng nó mà khẽ cất giọng nói, mục đích của cô chỉ là muốn làm cho Thiên My nó vui vẻ thôi chứ kể từ ngày xuất viện về nhìn nó cứ buồn bã mãi, cô cũng buồn mà đau xót theo.

- Haha, không có gì, xuống ăn sáng đi.

- Ừ.

Thiên My nhủ mảy lại, con này hôm nay bị sao ấy nhỉ. Mà thôi nó cũng không quan tâm lắm, xoay người qua phía Từ Huy ở đằng sau, nó giờ cánh tay nhỏ nhắn của mình kéo tay cậu chạy xuống phòng ăn. Bởi vì nó nghĩ, chị em thôi mà đâu có sao đâu.

Thời gian trôi đi, ở phòng ăn, sự tồn tại duy nhất chỉ có ba người và một vài kẻ làm đang cúi người kính cẩn lui đi ra khi đã chuẩn bị xong thức ăn. Thiên My nó không giống như những tiểu thư cô chủ khác mà khó khăn với người làm trong biệt thự của mình. Bởi nó hiểu được cái sự cực nhọc của họ khi hầu hạ người khác, vì nó cũng từng là một con người thấp hèn như vậy mà. Lúc nhỏ nó đã từng mong ước được gặp ba mẹ nó, muốn hỏi xem vì sao lại bỏ nó, nhưng lúc đó nó nghĩ, nó chỉ cần hân là đủ vì vậy nó cũng chẳng cần những con người bỏ rơi nó nữa nhưng cuộc đời thật quá trớ trêu, đã có một ngày xảy ra đó là ngày hân cũng bỏ rơi nó như những con người kính tòm ngoài kia. Rồi nó lại nghĩ, nó cũng sẽ không bao giờ cần hân nữa. Ba mẹ nó, nó còn không cần, vậy thì hân là gì mà nó cần chứ? Nhưng bản thân nó cũng đã quá sai lầm, nó không cần hân nhưng trái tim đang đập dồn dập trong lồng ngực kia thì cần hân, mãi mãi cần hân. Nhận lấy ly sữa của Kim Châu đưa qua, nó đẹp bỏ tất cả mọi suy nghĩ trong đầu mà cất tiếng lo lắng hỏi.

- Sao dạo này chị không thấy anh Nam?

Câu hỏi vừa mới được thốt ra từ đôi môi quyến rũ kia lập tức làm bàn tay cứng rắn đang cầm tách cà phê của Từ Huy liền sựng lại. Chết tiệt, anh chắc lại tới chỗ của Elis, cô ta quả thật lắm trò mà, hừ rồi cũng sẽ lúc anh hối hận về việc mình đã tin lời cô ta. Hơi gục mặt xuống che đi vẻ tức giận, cậu cất giọng nói mập mờ của mình lên mà trả lời.

- Anh... anh ấy đã về lại Paris rồi, sẽ không sang Mỹ nữa, do bận quá nên không có thời gian thông báo cho hai chị.

- Ừm, mà tỳ nữa tao có việc ra ngoài cùng Phan Huy, hai người ở nhà nha.

Kim Châu nghe xong liền à lên một tiếng sau đó cũng không quan tâm nữa mà nói với nó và Từ Huy một câu rồi đứng lên đi về phòng thay đồ. Cái con người Từ Nam này lúc ẩn lúc hiện cứ như là bóng ma cô cũng đã quen lâu rồi nên quan tâm làm gì nữa. Bây giờ thì cô phải đi chơi cùng người con trai của mình đây, vốn dĩ từ lúc sáng thì đã có một số lạ nhắn tin cho cô, định không trả lời nhưng xem tin nhắn thứ hai nói đây là sim mới của anh nên cũng đi luôn, đi với người mình yêu mà ai chả thích.

Thiên My nhìn theo bóng dáng của cô liền thở dài, sau đó thì cúi xuống tiếp tục ăn sáng cùng Từ Huy. Ước gì... nó cũng hạnh phúc được như cô.

Ước muốn thì vẫn như ước muốn? Nó đâu biết rằng còn có những cú sốc kinh khủng hơn cần nó và hân phải gánh chịu. Những bí mật nhiều năm trước đang dần được hé lộ. Mong mọi người tiếp tục theo dõi và ủng hộ truyện này :))

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kế Hoạch Bắt Đầu.

☹️ Vết thương...

Tuy đã chữa LẠNH...

•--- Nhưng ---•

... Vẫn để lại SEO... ❄️ ❄️

• Có những ký ức...

..... Tuy đã XÓA MỜ...

•--- Nhưng ---•

... Mãi là NỖI ĐAU... ❄️ ❄️

• Có những nụ cười...

... Tuy HIỆN HỮU trên môi...

•--- Nhưng ---•

... Trong tim tràn NƯỚC MẮT... ❄️ ❄️

• Có những bàn tay...

... Tuy đang NẮM LẤY nhau...

•--- Nhưng ---•

... Tâm hồn LẠNH GIÁ... ❄️ ❄️

❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️

- Thực hiện theo kế hoạch, bắt cóc đưa ra nhà hoang ở biển cho tôi.

Tút... tut...

Ở tại một căn phòng tắm tối không ngừng sặc lên cái mùi ẩm mốc trong bầu không khí trong sạch, dường như đêm hôm qua đã có một trận mưa lớn lướt ngang. Lớp ánh sáng nhỏ nhoi khẽ nhen nhúm lọt qua những khe hở của khung cửa sổ thông gió nhỏ bé và lại bị vấy bẩn bởi một giọng nói tàn độc không mang lên một tia nhân tính của nhân loại mà chỉ thay vào đó là hình ảnh của một đôi môi khẽ cong lên nở một nụ cười ác thú quỷ dị.

Âm thanh "tút" cúp máy điện thoại vang lên dài dằng dặc mà não nề, không lâu sau đó lại xuất hiện một giọng nói nam tính quá đỗi quen thuộc vang lên đều đều trong không gian yên tĩnh.

- Ai?

- Anh cứ chờ xem đi Tử Nam, con mồi nhỏ phải dần dần dụ con mồi lớn vào tròng hahaha...

Cô ta nhếch mép cười lớn tỏ vẻ vô cùng đắc thắng làm Tử Nam bất giác nhíu đôi mày lại. Cô ta lại muốn làm chuyện gì đây, môi anh khẽ nhếch nhếch lên mà nhắc nhở lạnh nhạt. Ánh mắt sắc bén như muốn đâm xuyên thủng qua cái con người thủ đoạn đang hiện diện trước mặt mình.

- Nếu cô làm quá đáng thì cũng đừng trách tôi lấy cái mạng của cô.

Nói xong, anh liền đứng dậy lập tức mà bước đi muốn rời khỏi cái nơi đầy những mùi kinh tởm này, mùi của những con người dối trá và giả tạo. Anh biết rõ rằng bản thân mình là không nên để cho cô ta hăm hại nó. Nhưng mà... do chuyện của năm xưa nên anh nhất định phải vì Ngọc Giao mà giết chết hẳn, song sau đó không có sự tồn tại của hẳn mà nó có thể lại yêu anh. Quá là tuyệt đi, nhưng anh là chỉ đang suy nghĩ có lừa gạt bản thân mình thôi, vốn dĩ anh không thể nào mà khẳng định được nó sẽ dành tình cảm cho anh, anh em hay là tình cảm nam nữ trong cái xã hội này? Nực cười cho cái ảo tưởng đang hiện ra trong đầu mình anh nhanh chóng mở cửa và rời khỏi cái nơi tăm tối này. Anh còn có nhiều việc mà phải làm ở công ty.

Cạch ///

Người con gái phía trong khẽ cong môi lên thành một vòng cung lạnh nhạt, ánh mắt toát lên vẻ độc ác của loài ác thú vô lương.

"Tử Nam, anh cũng là con mồi của tôi đó hahaha" Cứ như thế tiếng cười tàn nhẫn lại không ngừng vang vọng lên bên trong căn phòng u tối như tù đầy

của tội ác.

Còn ở một nơi nào đó trong thành phố, dưới cái nóng gay gắt của bầu trời chói chang chứa đầy những luồng ánh sáng mặt trời mạnh mẽ soi chiếu thì lại có một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu xanh lam đang đứng nhẵn mặt mà dậm dậm đôi chân thon dài của mình. Mồ hôi trên bờ trán nhỏ nhần lại không ngừng rơi lã chã xuống từng giọt.

Kim Châu tức giận, không kìm chế chửi ra lời nói tục "mẹ kiếp". Anh giờ là muốn cô sao đây? Hẹn ra một cánh đồng cỏ vắng tanh vắng hoe như thế này, cứ tưởng sẽ được lãng mạn giống "phim" vậy mà anh lại bắt cô leo cây nguyên một buổi sáng, hừ, ta cho mi chết, cho mi chết. Cô bực mình mà dậm đạp lên đám cỏ dưới chân mà đầu để ý từ phía sau có người đã bước ra nhanh chóng nhưng nhẹ nhàng.

- U... ưm các người...

Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy? Hai người đàn ông bịt kín mặt lại là ai? Phan Huy... đột nhiên, cô chợt nghĩ đến tên của người con trai mình yêu rồi lại ngất đi trong vô thức không hề biết rằng bản thân mình là đang gặp hiểm nguy.

- Đưa ra nhà hoang trên mỏm núi ở biển theo lời cô chủ.

Một trong hai người đàn ông đó nói, tay vung lên mà ném chiếc khăn được tẩm thuốc mê đó đi ra xa rồi nhanh chóng vác cô lên mà rời khỏi.

Thoáng chốc nơi này chỉ còn lại sự lạnh lẽo hiu quạnh không một bóng dáng tồn tại của con người.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Bên Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.